

A young girl with blonde hair, wearing a black riding helmet, a white t-shirt with a graphic, grey riding breeches, and black boots, is riding a chestnut-colored horse with a white blaze on its face. The horse is standing on a dirt path in a paddock. In the background, there is a white wooden fence, green trees, and a person in a red and blue jacket standing near the fence. The sky is clear and blue.

Félegyházi János

A lóápoló

A lóápoló

Félegyházi János

2017

1. fejezet

Még alig bukott a nap a tó fölé hajló fák mögött a horizont alá, az égen máris egymás után bújtak elő a kora esti csillagok. László a kis tó karám felőli oldalán lévő padon ült, próbálta a nap eseményeit rendbe rakni a fejében. A kezében lévő kenyérvégből időnként letört egy-egy darabot, és bedobta a vízbe. A rendszeresen itt tanyázó vadkacsákból most egy sem jelentkezett a lassan ázó falatokért.

Felnézett az égre, hogy ellenőrizze a gyülekező felhőket, nem mintha csapadékra számított volna, mert az évnnek ebben a szakában inkább a szárazság volt a jellemző. Örült volna egy kis esőnek, mert akkor a lovak nem vertek volna fel akkora port a patáikkal.

A csillagos ég szemlélését hangos csobbanás zavarta meg. Visszanézett a tóra, azt hitte, hogy a kacsák közül landolt egy a vízben. Elsőre fel sem tűnt, hogy a bedobált kacsaeléségből hiányzik. Ekkor a felszín alól, mint egy lövedék, ugrott ki egy megázott galacsin. Körülötte apró morzsák pettyezték a vízfelszínt. Pár másodperc múlva megjelent egy akkora pontyszáj a morzsahalom közepén, hogy egy teniszlabda is belefért volna. Az imént felbukkanó falat eltűnt a hal szájában, és mint aki jól végezet a dolgát, a feje ismét a víz alá bukott. Kicsit távolabbra úszott, de útját mutatta a vizet hasító hátúszója. A korábban bedobált és már kissé megázott többi kenyérért is jelentkezett egy-egy, de az elsónél kisebb hal.

A háttérben lévő karám felől folyamatosan hallotta az esti lovagoltatáson szorgalmasan dolgozó lovak pajtájának dobogását. Ezt néha megtörte az oktatók építő jellegű kritikája, amit a tanulók próbáltak teljesíteni.

- Egyenesen ülj, lejjebb a sarkadat!

Mivel már közeledett az este, többnyire felnőttek próbálták elsajátítani a nem is olyan egyszerű tudományt. Egyre többen hódolnak ennek a hobbinak. Nagyon kellemes időtöltés és testmozgás a zsúfolt és rohanással teli városi élet feledtetésére. Nemcsak a lovaglók, hanem a lótartók száma is gyarapodott. Mivel ez a lovarda a város szívében, a X. kerületben van, a Pesten lakó lótulajdonosok számára könnyen elérhető. A bértartás jelentős bevételt jelentett László munkahelyének is.

Hátat fordított a tónak, és figyelni kezdte a karámban körbe-körbeügető hatalmas, mégis kecses állatokat. Ezzel a látvánnyal gyerekkora óta nem tud betelni. Nem ismert még egy ilyen, méretét meghazudtoló ügyességgel mozgó lényt, amely nagy figyelemmel és odaadással hajtja végre a hátán ülő ember minden utasítását. Két lovon kezdő ülhet, mert azokat az oktató vezetőszáron vezette maga körül, és közben folyamatosan tanácsokkal látta el a nyeregben ülőt.

László felállt, és elindult vissza, az istállók felé. Szembe jött vele Géza, akinek feladata többnyire a lovak ellátása és tisztán tartása volt, de most egy felnyergelt fekete lovat vezetett.

László gondolataiba mélyedve ment el mellette, de alig jutott túl rajtuk, máris szöget ütött a fejébe, hogy valami nem stimmel.

- Hova viszed Csillagfényt? - kérdezte Gézát, és nem titkolta bosszúságát.

- Csilla szólt az irodából, hogy készítsem fel, mert, dr. Füzesi telefonált, a lánya hamarosan ideér, hogy lovagoljon egy órát. László csak ekkor nézte meg jobban a lovat, és rögtön hangot adott nemtetszésének:

- Ki nyergelte fel ezt a lovat? - nézett mérgesen Gézára.

- Én - válaszolta határozottan Géza, de már gyanította, hogy nem lehet nagyon büszke a munkájára.

- Hányszor mutattam meg, hogy kell felnyergelni egy lovat? - kérdezte a főnök szigorával László, és közben megfogta a nyeret rögzítő hevedert. - A hevedernek a ló lábától egy tenyérnyire kell lenni, ez meg dörzsöli a könyökét - közben megpróbált a heveder alá nyúlni, de nem sikerült. - Azt is már többször elmagyaráztam, hogy mennyire kell meghúzni a nyereghevedert. A tenyeredet alá kell tudni dugni. Nézd meg, olyan szorosra van húzva, hogy mindjárt megfullad a ló! Javítsd, ki addig senki nem ülhet rá!

Az utasítások kiosztása közben megsimította az állat farát, és nem tetszett, amit érzett.

- Miért ilyen kemény a farizma? - kérdezte.

- Nem tudom - válaszolta Géza -, délelőtt a doktor ki lovagolt vele az erdőbe - magyarázta

- Két hete nem lovagolt rajta senki - bosszankodott László. - Ma meg jól meghajtotta? Amikor visszaért lesétáltatta?

- Nem tudom, én csak azt láttam, hogy bevezeti a helyére, aztán odaszólt nekem, hogy nyergeljem le.

- Ennek a lónak izomláza van. Ma ezen nem lovagolhat senki. A lánynak nyergeld fel Rozsdást! Ha készen vagy látni akarom!

László folytatta útját az iroda felé, remélte, hogy ott találja még Csillát.

Az ablak világos volt, tehát valaki még tartózkodik a helyiségben.

Határozott tempóban nyitott be az ajtón.

- Csilla, - szólította meg, a bent lévő lányt - már megbeszéltük, hogy a lovak programjáról mindig tájékoztatsz, főleg akkor, ha hirtelen változás történik a beosztásban.

- Csillagfényről van szó? - kérdezte a lány.

- Igen, miért nem szóltál nekem, hogy fel kell nyergelni, és miért nem tudok arról, hogy délelőtt dr. Füzesi ki lovagolt vele az erdőbe?

- Kerestelek, de nem találtalak sehol. Azt hittem, hogy el kellett menned valahova, ez meg sürgős volt, ezért szóltam Gézának.

- Nem mentem sehova - bosszankodott László -, tudod jól, hogy itt élek a lovardában, és ha el kell mennem, mindig szólok. A mobiltelefonom pedig állandóan nálam van, miért nem hívtál fel?

- Az kiment a fejemből - szabadkozott Csilla.

- Ne haragudj, hogy így letámadtalak - kezdett kicsit nyugodtabb hangra váltani László -, de tudod, hogy a lovak állapota az én felelősségem, ezért mindenről tudnom kell! Belőlük élünk, és a beteg, vagy fáradt lovak nem termelnek túl nagy bevételt.

- Csillagfény beteg lett? - kérdezte idegesen Csilla. - Én nem akartam neki rosszat.

- Nem beteg, csak izomláza van. Ezért kellett volna tudnom róla, hogy a doktor ki akar lovagolni, mert akkor lett volna alkalmam figyelmeztetni, hogy két hét pihenő után ne terhelje túl - magyarázta Csillának. - De már megyek is, hátha tudok vele beszélni. Gondolom, ő hozza a lányát.

Gyors léptekkel közeledett az istálló felé, amelyikben Csillagfény karámja volt. Már messziről hallotta, hogy Füzesi doktor megérkezett.

Géza szabadkozására lépett a karámba, és rögtön a segítségére sietett.

- Jó estét, doktor úr! - lépett Géza és Füzesi közé. - Én adtam az utasítást, hogy vegye le a szerszámokat Csillagfényről, ma nem lehet rajta lovagolni.

- Miért? - nézett mérgesen Lászlóra a doktor. - Délelőtt lovagoltam rajta, semmi baja nem volt.

- De most van - szögezte le László. - Két hétig felé se nézett, most meg jól meghajtotta az erdőben - nézett mérgesen.

- Nagyon elfoglalt voltam az utóbbi időben és örültem, hogy kicsit vágthatok a fák között - szabadkozott Füzesi.

- Ha szólt volna utána Gézának, hogy sétáltassa le, akkor nem lenne most izomláza.

- Igaza van, de kaptam egy telefont, és nagyon sietnem kellett.

- Van egy javaslatom, doktor - enyhült meg egy kicsit László.

- Hallgatom.

- Amikor ránk bízta a ló gondozását, kikötötte, hogy nem lovagolhat rajta idegen. Ezen kellene változtatni.

- Nem akarom, hogy idegenek más stílusra szoktas-sák.

- Pedig ez megoldás lenne arra, hogy folyamatos tréningben legyen Csillagfény – magyarázta László. - Neki is jót tenne, mert ha hosszú ideig ácsorog a karámban, még a végén depressziós lesz.

- Erre nem gondoltam - nézett a ló istállórésze felé.

- Szerintem, a gyerekeknek megengedhetné, hogy ráüljenek.

Ők nem hiszem, hogy új szokásokra tanítanak - tártá a doktor elé ötletét László.

Nagyon sok iskolás jár hozzánk, hogy meg tanuljon lovagolni, ezért időnként előfordul, hogy kevés az oktatásra használható állat. Csillagfény nagyon nyugodt, szolgálatkész ló. A lánya is lovagol rajta, így már megszokta a gyerekeket is.

- Mibe kerülne ez nekem, hogy többet foglalkoznak vele?

- Nem kellene semmivel többet fizetni - nyugtatta a doktort, mintha nem lett volna vele tisztában, hogy a többletkiadás sem jelentene neki problémát. - A gyerekek szülei fizetnek az oktatásért, így megtérülne az, hogy többet foglalkozunk a lovával. A rendszeres csutakolás is ingyen lenne, mert a gyerekeknek azt is meg kell tanulniuk. Az állattartás nagyon fontos része, hogy a lovat gondozni is kell. A gondos lekefézés közben alakul ki a szoros kapcsolat közöttük. Mellesleg a gyerekek szeretik is csinálni.

- Meggyőzőtt - nyújtotta a kezét László felé. - Tanuljanak rajta a gyerekek, de akkor a lányom most nem tud lovagolni?

- Már szoltam Gézának, hogy nyergelje fel Rozsdát, azon lovagolhat - fogta meg a doktor kezét -, és ezzel a korábbi egyezés megkötöttnek tekinthető. Ugyanolyan nyugodt és kezes ló, mint Csillagfény, igaz nem olyan szép.

- Köszönöm, - indult a kocsija felé dr. Füzesi. - Viszontlátásra! - búcsúzott. - Egy óra múlva visszajövök a lányoméért.

- Viszontlátásra! - búcsúzott László is.

(Képet készítette: Félégyházi János)

2. fejezet

A Füzesi távozása után László elindult Rozsdás boksz felé, hogy ellenőrizze Géza munkáját. A doktor lánya szó nélkül követte. Göndör barna haja kilógott a már fején lévő kobak alól. Tudta, hogy a lovarda előírásainak megfelelő védőfelszerelések nélkül nem engedik lóra ülni.

Ezért már a nem túl kényelmes gerincvédő is, és a nem kötelező, de ajánlott csizma is rajta volt. Rozsdás a karám közepén állt, Géza mellette, és éppen a nyeret emelte a hátára.

- Ne tedd rá - szólt rá László. - Az izzasztó nincs jó helyen.

Géza visszatette a nyeret a tartójára, és kérdő tekintettel nézett főnökére.

- Gyere közelebb Zsófi - szólt László, Füzesi doktor lányának. - Nem árt, ha te is megtanulod, hogyan kell jól felnyergelni egy lovat.

Zsófi engedelmesen Géza mellé lépett, és a tanulásvágytól izgatottan nézett Lászlóra.

- Ez itt az izzasztó, vagy más néven a nyeregalátét - kezdett magyarázni László -, ezt azért terítjük a nyereg alá, hogy egy kellemes nedvszívó anyag védje a gerincét. Így nem töri fel a hátát. Persze, ha ezt nem simítjuk ki teljesen, vagy amikor feltesszük a nyeret, összegyűrjük, akkor ugyanolyan kényelmetlen lesz neki, mintha nem is tettük volna a nyereg alá - egy hirtelen mozdulattal lekapta a ló hátáról a takarót. - Gyertek közelebb - szólt oda tanítványainak -, simítsátok meg a hátát. Érzitek, hogy a fara felé simán siklik a kezetek?

- Igen - szólalt meg egyszerre Géza és Zsófi. - Hátrafelé áll a szőre - tette még hozzá Zsófi.

- Ezt azért csináltattam veletek, mert így már egyértelmű lesz, hogy miért úgy kell feltenni a nyeret, ahogy mutatom - ekkor átlendítette az izzasztót Rozsdás hátán. A takaró úgy landolt az állaton, hogy takarta a marját is. Látjátok, mennyivel följebb van, mint a rendes helye? A két tanítvány csak bólintott, nehogy megzavarják a magyarázatot.

- Most ráteszem a nyeret - emelte fel onnan, ahova az előbb Géza letette -, ugyanúgy előre a marjára, mint a takarót, egy mozdulattal átlendítette a lovon, és pontosan oda érkezett ahova mondta. - Most jön az a mozdulat, amiért megsimíttattam a ló hátát veletek - mondta, és a nyeregalátétet összefogva a nyereggel hátrahúzta annyira, hogy a megfelelő helyre kerüljön. - Látjátok? Így nem gyűrődik vissza a szőre, és az izzasztó is sima marad a nyereg alatt. Azért a biztonság kedvéért még mindig nézettek be a nyaknál és a farnál is, hogy nincs-e gyűrődés. Csak akkor szabad a hevedert meghúzni, ha eddig minden rendben volt.

- Honnan tudom, hogy a hevedert jó helyre teszem? - kérdezte közbe Zsófi.

- Meghúzod a hevedert, de először még nem olyan erősen, ahogy a lovagláshoz szoktad, utána felemeled az első lábát, mintha a patkóját vizsgálnád. Azonban most ne a patkót figyeld, hanem amikor behajlott a térde, húzd meg előre! Ettől a mozdulattól a heveder a helyére csúszik.

Utána már jobban meghúzhatod, de még mindig nem teljesen. Kisétálunk vele a kiválasztott karámhoz - fogta meg Rozsdás kantárját, és kivezette a bokszból -, amíg odaérünk, van ideje még a nyeregnek és a hevedernek is helyreigazodni.

Az állatra koncentrált, ezért csak akkor tűnt fel neki, hogy Géza is ott sétál mellette, amikor már a tóhoz legközelebb lévő karámhoz értek.

- Géza - fordult oda az istállófiúhoz -, neked nincs dolgod?

- De van főnök - szabadkozott Géza -, de azt hittem, hogy tanulhatok még valamit.

- Itt már nincs mit tanulni, folytathatod a többi ló ellátását, és ne felejtsd el betartani az egyes lovakra előírt takarmányozást!

Tudod, oda van írva az ajtajukra.

- Igen, tudom, és nem felejttem el - válaszolta Géza, és már indult is a munkájára.

László bevezette Rozsdást a karámba, és mielőtt Zsófit felültette volna, automatikusan húzott még egy luknyit a nyereghevederen.

- Így már jó lesz - szólt oda Zsófinak -, gyere ide, felsegítelek a nyeregbe.

Zsófi odaállt a ló mellé, és bal kezével a nyereg elejéhez fogta a gyeplőt, jobb kezével pedig a nyereg hátuljába kapaszkodott. Bal lábát térdben behajlította, hogy László fel tudja segíteni a lóra. Mivel vékony testalkatú lány volt, nem kellett nagy erővel emelni, mégis úgy repült fel, mint egy tollpihe. Lábaik a kengyelekbe helyezte.

- Egy kicsit feljebb emelem a kengyelt - lépett oda László a lábához.

- Köszönöm - nézett le Zsófi -, éppen kérni akartam.

Miközben mind a két oldalon megfelelő magasságúra állította, csak úgy mellékesen megkérdezte a lányt: - Szeretnél szabadon lovagolni, vagy figyeljem, hogy mit csinálsz, és csiszoljunk a tudásodon?

- Már két éve egyedül lovagolhatok - gondolkodott el Zsófi -, de biztos, hogy nem fog ártani egy-két jó tanács.

- Akkor maradok, és megnézem, hogy megy. Egyelőre indulj el lépésben, majd egy kör után válts ügetésre!

Zsófi alig észrevehetően, két sarkával megnyomta a ló oldalát, kicsit engedett a kantáron, és Rozsdás megindult, ahogy László kérte, egyelőre lépésben.

Amíg körbeért, figyelte minden mozdulatát.

- Mehet ügetésben - szólt oda Zsófinak.

Zsófi szorított egy kicsit a csizmaszárral, majd fel-emelkedett a nyeregben. Felsőteste egyenesen maradt a nyereg fölött, de emelkedés közben a csípőjét kicsit elő-retolta. Rozsdás azonnal vette az utasítást, és könnyű ügetésre váltott. Jobb kézre lovagolt, ezért mikor a ló a bal első lábát emelte, akkor emelkedett, amikor a jobb első, akkor visszaült. Mikor ismét László elé ért, kapta a következő utasítást.

- Kicsit lejjebb a kantárt, és most ugyanezt, de bal kézre! - adta ki a hozzá nem értők számára értelmezhetetlen utasítást.

Zsófi átlósan keresztüllovagolt a karámon, és most az óra járásával ellentétben kezdett körbeügetni.

- Rossz lábon ügetsz - szólt rá László. - Mindig a külső lábra kell ügetni.

Zsófi tudta, mit jelent a rossz lábon ügetés, ezért mire a magyarázatot hallotta, már lábat is váltott. Egy lépés-ütem alatt ülve maradt, utána a másik láb ütemére folytatta az emelkedést és süllyedést. Amikor ismét László elé ért, visszaült a nyeregbe, testsúlyát kicsit hátrább helyezte, a kantárt megtartotta, Rozsdás azonnal megállt.

- Köszönöm, hogy szólt - nézett kedvesen Lászlóra -, általában jobb kézre ügetek, és ha váltani kell, elfelejtek lábat cserélni - magyarázta.

- Mi a véleménye a lovaglászomról? - kérdezte, mert tényleg kíváncsi volt László értékelésére. Már öt éve járt ebbe a lovardába. Amit tudott a lovaglászról azt mind itt tanulta. Nem volt csukva a füle akkor sem, amikor az oktatói egymás között beszélgettek.

A lovaglás közben elkapott mondatfoszlányokból leszűrte, hogy az itt oktatóként alkalmazottak többsége Lászlótól tanult.

Aki pedig nem tőle, annak a felvételébe erősen közre játszott, hogy mi volt róla a véleménye Lászlónak. Ezért nagyon fontos volt Zsófi számára, hogy milyen észrevételeket mond a produkciójára.

László hosszú gondolkodás után szólalt csak meg.

- Korodhoz képest ügyesen lovagolsz - kezdte az értékelést -, persze van még mit fejleszteni.

- Köszönöm - örült meg a jónak mondható véleménynek -, szívesen tanulok, és mindig igyekszem végrehajtani, amit az oktatóim mondanak, vagy tanácsoltak eddig is.

- Nem gondoltál még arra, hogy versenyezz? - kérdezte László.

- Nem tartom magam olyan jó lovasnak, hogy terepen induljak - nézett szomorúan a gyeplőt tartó kezére.

- Én díjugratásra gondoltam - mondta ki első gondolatát László.

- De Csillagfény nem egy ugró ló - állapította meg, Zsófi -, ő tereplovaglásra való.

- Ebben igazad van, de nem kell leragadni Csillagfénynél.

Neked nagyon jó a felépítésed az ugratáshoz, finoman és érzékenyen irányítod a lovat. Az ilyen lovast szeretik az ugrólovak. Ugrattál már? - kérdezte Zsófit.

- Egyszer megpróbáltam, és csodálatos érzés volt - nézett széles mosollyal Lászlóra.

- Olyan volt, mintha tudnék repülni, pedig nem volt magas az akadály.

- Szeretnéd megtanulni a díjugratást? - kérdezte László.

A választ már nem hallhatta, mert a háta mögött Füzesi doktor köszönt rájuk.

Üdvözlöm, Sárosi úr, szerbusz, kicsikém! Hogy ment a lovaglás egy idegen lovon?

- Üdvözlöm, doktor úr, de szólítson nyugodtan Lászlónak!

- Képzeld papa, Laci bácsi meg fog tanítani, ugratni! - vágott a két felnőtt szavába Zsófi.

Mintha nem hallotta volna lányát, odafordult Lászlóhoz, és kezét nyújtott neki. - Olyan régen ismerjük egymást, ezért kérem, akkor maga is hagyja el a doktorozást, szólítson Péternek!

- Köszönöm a lehetőséget, Péter - mondta László. - Az ugratásról pedig csak annyit, hogy felajánlottam Zsófinak a lehetőséget, mert úgy látom, nagyon ügyesen ül a nyeregben, a tereplovaglás pedig nem nagyon érdekli.

- Köszönöm a lehetőséget, de nem veszélyes az egy ekkora lánynak? - kérdezte aggódva a doktor.

- Nem veszélyesebb, mint a tereplovaglás - válaszolta azonnal László -, gondoljon bele, ha a terepen elbukik, akkor ráeshet egy kivágott facsonkra, vagy egy nagy kőre, ugratásnál pedig, esetleg a homokban landol.

- Vagy az összedőlt akadályra, vagy csak az egyik leesett rúdra - válaszolta Füzesi doktor. - Egyezzünk meg, hogy egyik sem veszélytelen!

- Megegyeztünk - válaszolta László.

- Akkor tanulhatok ugratni? - kérdezte Zsófi lelkesen.

- Egy feltétellel, azaz kettővel - válaszolt László a doktor helyett:

Először is csak Lacinak szólítasz, a bácsit elejtsd el, nem vagyok még olyan öreg!

- Rendben - válaszolt Zsófi szolgálatkészen, nehogy megvonják a lehetőséget. - Mi a második feltétel? - kérdezte kíváncsian.

- A második az, hogy minden héten hozod az ellenőrződet, megnézem, és nem szeretnék benne rossz jegyet látni! - nyújtotta kezét Zsófi felé. - Megegyeztünk?

Zsófi nem fogta meg a felé nyújtott kezét, hanem leugrott Rozsdás hátáról, László nyakában landolt, és csak akkor mondta: - Megegyeztünk. Eddig is jó tanuló voltam, de ezután még jobban fogok igyekezni. Nem akarom eljátszani a lehetőséget, hogy a legjobb oktatótól tanulhatok.

- Várjál kislányom - szólt közbe apja -, ennek vannak anyagi vonzatai! Nem kéne ezt előbb velem megbeszélni?

- Apu, ugye megengeded? - ölelte meg az apját, és egy puszit nyomott az arcára.

Apja is szorosan átölelte Zsófit. - Meg tudok én tőled valamit is tagadni? - kérdezte, és ő is megpuszilta a lányát.

- Mibe fog ez nekem kerülni, László? - kérdezte.

- Amíg Zsófi rendszeren teljesít az iskolában és mindent úgy csinál itt a pályán, ahogy mondom, akkor semmibe.

- Az nem lehet - szögezte le Füzesi -, sok idejét elveszi majd a lányom, ezt valahogy honorálnom kell.

- Majd a lánya honorálja, és remélem meg is hálálja majd.

- Azért majd én is gondolkodni fogok azon, hogyan ellensúlyozzam a belefektetett munkát.

- Ebben biztos voltam, de kérem, ne töprengjen rajta.

Én már régen nem oktattam senkit, itt élem az életemet a lovardában, és a lányát a szabadidőmben fogom tanítani, mondjuk úgy, hogy kikapcsolódásképpen. - a magyarázat után odafordult Zsófihoz, és már, mint hivatalosan is oktatója, kiadta első utasítását:

- Vidd be légy szíves Rozsdást a bokszába, és szólj Gézának, hogy nyergelje le!

- Én is le tudom - ellenkezett Zsófi.

- Ha jól emlékszem, abban egyeztünk meg, hogy mindig egy szó nélkül azt csinálod, amit mondok, és azért ne te nyergeld le, mert nem akarom tovább feltartani apukádat, ezért siess vissza!

- Köszönöm - szólt közbe a doktor -, most jut eszembe, hogy tényleg sietnünk kellene, mert eléggé elszaladt az idő. A kocsinál megvárlak - szólt még Zsófi után. - A továbbiakat majd megbeszéljük - nyújtott kezét Lászlónak.

- Viszontlátásra! - búcsúzott László is.

(Képet készítette: Félégyházi János)

3. fejezet

László fekete csődöre hátán vágatott az erdőben, egy keskeny ösvényen, amin két ekkora állat egymás mellett el sem fért volna. A ló lapockáján az izom, az erőlködéstől megfeszülve hullámozott. Mindent beleadott a győzelem érdekében. A szügyén fehér festékként terült szét a szájában felhabzott nyála. László érezte, hogy elhatalmasodott rajta a győzni akarás. Már látta, a tíz méterre előttük vágózó ellenfél farát, és ez arra készítette, hogy fokozza a tempót. Lovasa kiemelkedve a nyeregből, egészen a nyakára hajolva, a vágta ütemére rugózott. Kicsit visszább fogta a gyeplőt, és nyugtatólag szólt.

- Nyugodtan Harcos, van még több mint egy kilométer
- veregette meg a nyakát. - A végére mi leszünk, elől.
Kell még az erőd az előttünk lévő három akadályra.

A lábaiban érezte, hogy nem lassul a tempó, hiába próbálja visszafogni. Hallotta, hogy nem messze mögötte, két másik ellenfél is előre törekszik.

- Csak nyugodtan - szólt ismét a lóra -, itt a következő akadály. Vigyázz, mert a sövény túloldala erősen lejt.

Alig mondta ki az utolsó szót, már emelkednie kellett a nyeregben, a kantáron kicsit lazított, hogy segítse a lovat az ugrásban. Azt érezte, hogy repülnek, repülnek, úgy mintha nem akarnának ismét a talajra érni.

Fentről nézve a félelmetes meredek lejtőt, olyan érzése volt mintha nem közeledne. Amikor végre földet ért a ló bal első lába, egy rándulást érzett.

Rögtön tudta, hogy baj van. Ekkor már csak egyedül repült, elvesztve a kengyelt a talpa alól. Olyan volt, mint egy lassított felvétel.

Alatta Harcos már elesett, bal lába furcsa szögben állt.

Próbálta repülését úgy alakítani, hogy a tehetetlen jószág nehogy rá guruljon. Nem sikerült. Alig ért a háta a földre, látta, hogy a ló fara megállíthatatlanul gurul felé. Nem volt az egész több, pár másodpercnél, és már egyedül feküdt a hátán, a ló pedig túl rajta.

- Harcos - szólt oda a lónak -, fel tudsz állni? - kérdezte, és próbált ő is felkelni. Nem sikerült, egyik lábát sem érezte, tudta, hogy nagyon nagy a baj.

- Harcos - szólította ismét a lovát. - Fel kell állnod, segítened kell.

Akkor a ló felemelte a fejét, és ránézett. A szeméből bánatot, és még valamit, talán bocsánatkérést látott.

- Nem te vagy a hibás - vigasztalta harcostársát.

Minden maradék erejét összeszedve négy lábra állt. A bal elsőre erősen sántítva odajött gazdája mellé. Egy darabig csak nézte Lászlót, aztán egészen közel lefeküdt mellé, úgy hogy elérje a nyeret.

László fájdalmasan fordult oldalra, és kinyitotta a szemét. Szobája berendezését látta, elzsibbadt karját kihúzta a háta alól, ami eddig nyomta a régi sérülését. Öt évvel ezelőtt történt a balesete, de azóta nem telt el egy hét sem, hogy ne álmodta volna újra a történeteket, ami véget vetett lovas karrierjének. Visszaemlékezett, hogy milyen odaadó társa volt Harcos. Megvárta, mellette fekve, amíg a kezével felhúzta magát a nyeregbe. A lábát is kézzel kellett átemelni rajta, mert egyiket sem tudta mozgatni. Amikor ismét a hátán volt, a ló lassan felállt, és nem törődve törött lábával, elvitte a célig. Ott kapott orvosi segítséget. Harcost két nap múlva el kellett altatni, mert szilánkosra tört bokáját nem lehetett meggyógyítani.

Még sötét volt, de úgy érezte, jobban jár, ha felkel. Megtornáztatta fájós hátát.

Alig múlt el öt óra, már az istállóban ellenőrizte a lovakat. Mindegyiket megnézte, és volt hozzájuk egy-egy kedves mondata. Utolsónak hagyta Csillagfényt. Bement a karámjába. Megsimogatta a nyakát, és megkérdezte tőle.

- Hogy vagy?

A ló ránézett. László hátrasétált a farához, és gyengéden megveregette. Érezte, hogy tegnap óta sokat javult. Jobb kezében lévő kefével, elkezdte kefélni.

- Jól esik? - kérdezte, de választ nem várt.

Csillagfény hátra fordította a fejét, mintha válaszolni akarna, de csak László szemébe nézett, hálás barna szemekkel.

Negyed óra után úgy gondolta, eléggé fellazultak az izmai, ezért abba hagyta a kefélést, de távozás előtt, még sorban felemelt a patáit, ellenőrizte, hogy minden rendben van e.

- Jó reggelt, főnök - köszönt be a boksza Géza -, korán kelt ma.

- Jó reggelt, Géza - fogadta a köszönést László. - Már hat óra van?

- Csak tíz perc múlva lesz - válaszolta az istállófiú -, kicsit korábban beértem.

- Az jobb mintha elkéssel, amúgy is van munkánk bőven, mert ma sok gyerek jön lovagolni. Az összes pónit fel kell nyergelni.

- Nyergelhetek én is? - kérdezte lelkesen Géza. - Tegnap, úgy érzem, sikerült megtanulnom, hogyan kell jól felszerszámozni.

- Igen de, ez nem a te dolgod - válaszolta László. - Elsősorban a saját feladataidat lásd el, utána gyakorolhatod.

- Egy óra alatt, kitakarítom a bokszokat, megetetek, utána mehetek segíteni - ajánlotta fel Géza.

- Rendben van - válaszolta László -, de úgy dolgozz, hogy tudod, ellenőrzöm minden munkádat.

- Tudom főnök - fogta meg a trágyavillát Géza -, meg lesz velem elégedve. - Indulás előtt, még megkérdezte: - Csillagfény hogy van?

- Sokat javult tegnap óta - válaszolta László -, a kefével kicsit átmozgattam a farizmait, de most már menj dolgozni, mert nem leszel kész, mikor el kell kezdeni a pónik előkészítését.

- Megyek főnök - lépett ki a bokszból Géza.

A jókedvűen végzett munka gyorsan halad, ezért hét órára, megetette az összes lovat, kitakarította az istállót. Felocsolta a karámot ahol a gyerekek lovagolni fognak, hogy ne verjenek fel nagy port a pónik.

- Látom készen vagy - lépett a karám mellé László -, mehetünk nyergelni.

- Remélem meg van elégedve a munkámmal? - kérdezte Géza. - Azért akarok jól megtanulni, és begyakorolni mindent, hogy előrébb tudjak lépni. Nem szeretnék leragadni a trágya kihordásnál.

- Tudsz lovagolni? - kérdezte László.

- Igen - válaszolta lelkesen Géza -, igaz nem ilyen szép lovardában tanultam, csak otthon, apámtól.

- Volt lovak?

- Tanyán nőttem fel - magyarázta -, ló nélkül nem mentünk volna semmire. Igavonó állat volt, de jól tűrte a nyeret is. Szerettem körbelovagolni a portát, este, mikor befejeztük a napi munkát.

- Mikor lovagoltál utoljára? - kérdezte László egyre nagyobb érdeklődéssel.

- Két éve dolgozom itt, azóta nem ültem lovon - emlékezett vissza Géza. - Előtte, minden nap, persze nem olyan puccos stílusban, mint ahogy itt tanítják. Én nem ugráltam a nyeregben.

- Az a tanügetés, ahogy csináltad, abban a stílusban nem kell fel-le mozogni - szólt közbe László. - De az eléggé összerázza a lovast.

- Nekem akkor fel sem tűnt.

- Ha jól megtanulod a könnyű ügetést, akkor rá fogsz jönni, hogy úgy mennyivel kényelmesebb - magyarázta László.

- Párszor próbáltam, de nevével ellentétben nekem nem tűnt könnyű ügetésnek.

- Nem is azért hívják könnyűnek.

- Akkor miért az a neve?

- Mert így a lónak könnyű az ügetés. Ahogy elemelkedsz a nyeregtől, a testsúlyod eloszlik a négy lábára. Amikor visszaülsz, akkor a hátát terheled.

- Már értem - mondta Géza.

- Szeretnéd megtanulni? - kérdezte László.

- Igen, de nekem nincs pénzem lovagló órát venni.

- Ha rendesen dolgozol, neked nem is kell fizetned. Tekintsd prémiumnak. Munkaidő után, ha maradsz időnként egy órát, akkor foglalkozom veled. Zsófit már úgy is elvállaltam, akár együtt is taníthatlak benneteket.

- Köszönöm főnök, meg lesz velem elégedve, már ami a munkát illeti.

- Régen nem vállaltam tanítványt, - gondolkodott el hangosan László.

- De már hiányzik, hogy fiatalokkal foglalkozzak. Megnézem, hogy lovagolsz, és ha szorgalmas vagy, akár oktató is lehet belőled.

De ne szaladjunk ennyire előre, egyelőre koncentráljunk a mai feladatokra, menjünk a pónikhoz.

4. fejezet

- Anya, igazad volt - szólalt meg László hosszú hallgatás után. - Elég volt az önsajnálatból, tovább kell lépnem!

Megigazította a szegfűcsokrot a fejfa melletti vázában, utána leült a sír végében lévő kis padra. Minden hónap első szombatján meglátogatja,

Két éve, hogy meghalt Ilyenkor beszámol az elmúlt időről. Ismét gondolkozott pár percet, mielőtt folytatta.

- Tudom mindig mondtad a balesetem után, hogy ne hagyjam el magam - nézett kedvesen a név fölött elhelyezett képre. - Már több mint három éve, szinte teljesen meggyógyultam, de eddig minden nap az járt a fejemben, hogy mi lett volna, ha. Ha nem esik el Harcos, ha nem esek le róla, ha nem sérül meg a gerincem, ha megnyerem azt a futamot. Öt éve ezzel fekszem, ezzel kelek. Ennyi idő kellett hozzá, hogy rájöjjek, ennek semmi értelme, és megértsem, az élet megy tovább. Voltak céljaim, és utána is kell, hogy legyenek új terveim, ötleteim, amivel pótolni tudom azt, amit akkor elvesztettem. Mert azt azért elismerheted, hogy akkor ott elvesztettem valamit, ami nekem nagyon fontos volt.

Most gondoltam át először, hogy az életem viszont megmaradt, amit sokkal jobbra is használhatnék, mint hogy begubózva élek a lovardában, és csak nyalogatom a sebeimet, ami már nincs is.

- Lett két tanítványom - nézett ismét mosolyogva a képre, és úgy látta visszamosolyog rá.

Igaz, csak szabadidőmben, és ingyen tanítom őket. A pénz nem érdekel, időm meg rengeteg van. Az egyik egy kislány nagyon ügyes. A másik mellékes, az csak az egyik istálló fiú. Róla nem tudom, hogy lovagol, még nem láttam. Az én álmaimat már velük akarom megvalósítani. Legalább kiderül, milyen oktató, vagy tréner vagyok. Eddig nagyon jól bíráltam, mások oktatói képességeit, most kiderül, volt-e alapja - állt fel a padról, mert indulni készült. - Ha nem jutok semmire a tanítványaimmal, akkor bocsánatot kell kérnem azoktól, akiket eddig olyan határozottan kritizáltam.

Odasétált a fejéhez, és megsimította a képet. - Búcsúzom - mondta -, egy hónap múlva jövök megint.

A temető főbejáratán kilépve a Havanna lakótelep felé vette az irányt. Ilyenkor még gondolatban sem foglalkozott a lovardával, mert ezek a szombatok a kikapcsolódásról szóltak. Mobilja a zsebében volt, de tudta, hogy nem fogják zavarni. Tiszteletben tartották ezeket a szabadnapokat.

Gyalog ment végig a Darányi Ignác utcán, a Cseppkő utcáig. Buszra csak a Barta Lajos utcánál szokott szállni.

Ma is gondolataiba mélyedve sétált a megszokott útvonalon. "Zsófiból nagyon jó díjugratót nevelek" - gondolkodott el a további életén. "Azokat az érmeket, amiket én nem tudtam, majd ő megnyeri.

Azért vigyáznom kell, ő még gyerek. Nem szabad belesnem abba a hibába, amibe a szülők is bele szoktak. Csak azt követelhetem tőle, amit szívesen csinál.

Nem szabad hagynom, hogy elhatalmasodjon rajta a győzni akarás, mert abból csak baj lesz.

Apjának igaza volt, az ugratás veszélyes sport, de ezt Zsófinak nem szabad érezni.

Ha ő fél, akkor a ló is. Abból nem lesz győzelem. Bízniuk kell egymásban. Melyik lovat válasszam neki? Nem biztos, hogy az a legjobb, amelyik legjobban ugrik. Azt kell megkeresnem amelyikkel, kialakul közöttük a kölcsönös bizalom. Ezen még gondolkodnom kell." "Géza" - gondolkodott tovább -, az más téma. Meglátom, hogy megy neki a lovaglás. Az biztos, hogy szereti az állatokat, majdnem elsírta magát, mikor leszúrtam a rosszul sikerült nyergelés miatt. Szolgálatkész, még soha nem mondott ellent semmiben. Van benne igyekezet, jó oktató lehet belőle, mert nincs elszállva magától.

Vidéki gyerek, hozta magával a szerénységet, és a gyerekkorától természetessé vált munkabírást. Ha én tanítom, jó oktató lesz belőle.

A Cseppkő utcára érve szemet szűrt neki egy fiatalember, akin látszott, hogy a tegnap elfogyasztott alkohol még nem fogyott ki a szervezetéből, de lehet, hogy ez már mai termelés. Lényeg az, hogy már nem volt szomjas. Bizonytalan léptekkel követett egy csinos fiatalasszonyt, aki a telefonjával volt elfoglalva, így nem tűnt fel neki a követője.

László még úgy tíz méter távolságban lehetett, de egyre jobban szaporázta lépteit. Rossz előérzete volt. Ebben a pillanatban a dülöngélő férfi utolérte a nőt, és azonnal elkapta egyik kézzel a derekát, másikkal pedig megpróbálta befogni a száját.

László ekkor már futott, és pár hosszú lépéssel, elérte a támadót. Gyors, határozott mozdulattal a karjánál fogva földre vitte, de a részeg védekezésükpen belekapaszkodott, így ő is földre került.

Erősen fogta a támadót, és szólt a még sokkos állapotban lévő nőnek, hogy hívja a rendőrséget.

- Itt van az őrs a Barta Lajos utcában, hamar ide érnek - nyugtatta a még mindig remegő áldozatot -, addig én tartom, nehogy meglógjon.

- Ne bántson - könyörgött a támadó, és már teljesen megadta magát.

László hagyta, hogy felüljön, de szorosan tartotta a karját a háta mögött.

- Nem tudom mi ütött belém - szabadkozott -, biztos a sok ital - tette még hozzá lehajtott fejjel.

A rendőrök hamar kiértek, a támadót gyorsan beültették a rendőrautó hátsó ülésére.

Felvették mind a kettőjük adatait. Nem telt bele tíz perc, és ketten maradtak a járdán.

- Fodor Éva vagyok - nyújtotta kezét -, köszönöm, hogy megmentett.

- Sárosi László vagyok - fogta meg Éva kezét.

- Nem tettem többet, mint amit bárki megtett volna - hárította el a hálálkodást László.

- Ne legyen szerény, többen voltak a közelben, de magán kívül senki nem segített, inkább elfordultak.

- Sajnos közönyösek az emberek - nyugtázta László.

- Abban a tízemeletes házban lakom - mutatott a megfelelő irányba -, ha velem jön, nálam rendbe szedheti magát, nem tett jót a nadrágjának ez a hempergés - mosolyodott el Éva.

- Köszönöm a lehetőséget, élnék vele - fogadta el a meghívást László -, de ne aggódjon, nem ez a legjobb ruhám. Ennyi veszteséget megér, hogy önnek nem lett semmi baja.

Amíg sétáltak a lakás felé, nem beszélgettek. Lászlónak lehetősége nyílt közelről szemügyre venni Évát.

Csinos, a negyvenes éveiben járó, világosbarna, félhosszú hajú, ruganyos járású hölgy. A vádliját látva László megállapította magában, hogy biztos sportolt, vagy még most is sportol valamit, mert minden lépésnél a megfeszülő izomkötegek rajzolata jól kivehető. Megérkeztek a lépcsőház elé, Éva nyitotta a kaput, és előre akarta engedni Lászlót.

- Menjen nyugodtan előre - hagyott helyet a bejáratnál László -, maga van itthon, én nem ismerem a járást!

- Jó, akkor kövessen, legyen szíves! - indult a lift felé Éva.

Amikor felértek, Éva irányította: - Balra az első ajtó.

László arra indult, de hagyta, hogy Éva megelőzze, aki már nyitotta is az ajtót. – Fáradjon be! - mutatott az előszoba felé.

László egy kicsi, de szép előszobában találta magát.

Az előszobafalon több szabad fogas várta a frissen érkező vendégeket. Levette, és felakasztotta széldzsekijét.

Éva rögtön nyúlt érte. - Ezt majd én kezelésbe veszem, lehet, hogy erre is ráfér egy kis takarítás - magyarázta.

- Menjen egyenesen, szemben van a fürdőszoba, ott rendbe hozhatja magát! Nyugodtan használja a törölközőt, ma tettem ki tisztán! - irányította Lászlót. - Szerencséje van, a lányom még nem használta.

- Van lánya? - kérdezte László. - Hány éves? Most iskolában van? - sorolta a kérdéseit.

- Igen, kilenc, igen - válaszolt Éva sorban a feltett kérdésekre.

László kíváncsi szemeket meresztve nézett Évára.

- Majd kifejtem bővebben - mosolygott -, nem akarom a válaszaikkal feltartani a tisztálkodásban.

László bement a fürdőbe, az ajtót nyitva hagyta. Bele-nézett a tükörbe, közben megnyitotta a csapot. Megmosta a kezét, lerázta róla a vizet, és fésűként használva nedves kezét, rendbe hozta a kissé zilált frizuráját. Végignézte a ruházatát, már amit látott belőle. Elfogadhatónak találta, megtörölte a kezét, és visszajött az előszobába. Egyedül találta magát.

- A konyhában vagyok, ha végzett jöjjön ide! - hallotta meg Éva hangját. - Kér egy kávét? Mindjárt lefő.

- Köszönöm, de nem akarom teljesen kihasználni - szabadkozott László.

Elindult a hang irányába, elhaladt a nappali előtt. Egy pillanatra megállt, mert meglepődött.

A szoba teljesen üres, azaz a sarokban, kis asztalon valamilyen zenelejátszó alkalmatosság volt a teljes berendezés.

- Tánctanár vagyok - hallotta Éva hangját a konyhából.

- Már éppen meg akartam jegyezni, hogy elég minimalista berendezése van ennek a szobának, de így már értem.

- Elkészült a kávé - jegyezte meg Éva csak úgy mellékesen. Mit kér bele? Tej, cukor, vagy esetleg tejszín?

- Köszönöm, csak úgy feketén - válaszolta László, és indult Éva után a konyhába -, cukrot sem kérek.

- Valahogy szeretném meghálálni, hogy megmentette az életemet - nyújtotta a csészét Lászlónak.

- A kávé nagyon megteszi - fogta meg alulról az ivóalkalmatosságot.

Éva nem engedte el azonnal, így kezük egy hosszú másodpercig összeért.

- Ne becsülje túl, amit tettem! - Tud táncolni? - váltott hirtelen témát Éva.

László csodálkozva nézett rá, mert váratlanul érte a feltett kérdés.

- Igen, valamikor tudtam - gondolkodott el a válaszában -, csak utána volt egy balesetem, és azóta nem táncoltam.

- Miért?

- Nyolc hónapig járni sem tudtam - kezdte mesélni László, és csodálkozott magában, hogy egy idegen embernek milyen természetesen beszél arról, amit még közvetlen kollégainak sem mesélt el -, újra kellett tanulnom a járást is. A tánccal nem próbálkoztam.

- Miért? - kérdezett közbe ismét Éva.

- Talán mert nem volt rá alkalom - próbált őszinte lenni László -, meg az is közre játszhatott, hogy nem volt kivel.

- Megpróbálhatja velem - lépett közelebb Éva.

- Magának sincs partnere? - kérdezte László.

- Ha nem táncpartnerre gondol, akkor nincs, de mivel tánctanár vagyok, a tánchoz van partnerem.

- Szeretném megpróbálni, mennyit felejtettem abból a kevésből, amit tudtam. Nem jártam soha tánciskolába.

- Akkor itt az ideje - mosolygott kedvesen Éva.

- Hogy működik ez? - kérdezte László. - Időpontot kell kérnem?

- Magának nem - válaszolta Éva -, csak elmondom a lehetőségeket. Minden héten ugyanaz a menetrend. Hétfő, szerda felnőtt haladó - kezdte sorolni az órarendet -, kedd, csütörtök felnőtt kezdő, pénteken pedig gyerekeket tanítok.

Minden szombaton ösztánc, ami nem kötelező. Aki eljön, akár felnőtt, akár gyerek, az táncolhat.

- Akkor, pénteken ne jöjjek? - kérdezte László felszabadultan mosolyogva.

- Én a szombatot javasolnám, és ma éppen az van. Minden foglalkozás délután ötkor kezdődik, az ösztánc is. Ha visszajön, táncolhatunk. A mai ösztáncon csacsacsa lesz.

- Nem hiszem, hogy abban túl jó lennék, mert azt soha nem táncoltam. Sajnos a mai nap különben se jó, mert ilyen hirtelen nem tudok elszabadulni a munkából.

- Akkor egyezzünk meg, hogy amikor alkalmas, akkor egyszerűen beállít valamelyik szombaton.

- Ígérem, hogy szaván fogom - mondta László, és visszaadta a kávécsészét.

- Mennem kellene, már túl sokat raboltam az idejét, és engem is várnak - pedig tudta, hogy ezeken a szombaton senki sem várja.

- Nem tart fel semmiben - mondta Éva, és nem titkolta lehangoltságát. - Ilyenkor semmi dolgom, szívesen beszélgetek magával.

- Sajnos mennem kell - indult László a kijárat felé. Ismét elhaladt az üres nagyszoba mellett, de most szemét az ajtóval szemközti falon lévő kép vonzotta magához.

Egy lovat ábrázolt. Látszott rajta, hogy gyerekfestmény, de meglepően arányos és jól kidolgozott volt. - Szép kép - állapította meg alig hallhatóan -, lipicai. Ki festette? - kérdezte.

- A lányom - mondta Éva büszkén. - Szeret festeni. Ide csak ezt az egyet engedtem kitenni, de ha látná a szobáját!

- Meg szabad néznem? - kérdezte László.

- Jöjjön velem! - indult a lakás másik vége felé. - Itt van még két szoba, az egyik a lányomé, a másikat én használom.

László kíváncsian követte Évát. Egy csukott ajtóhoz értek, amin egy szép nagy behajtani tilos tábla volt.

- Nem mehetünk be - állapította meg László.

- Jöjjön nyugodtan, ez a tábla csak akkor érvényes, ha alkot - kinyitotta László előtt az ajtót és előre engedte.

Ahogy átlépte a küszöböt, szinte elakadt a lélegzete.

Ennyi lóról készült képet egy rakáson még életében nem látott. Minden szabad falon, amit a bútorok nem takartak, csak lovak, és lovak.

- Az egy arabs telivér, az meg egy kisbéri - kezdte sorolni a képeken látható fajtákat. - A lánya szereti a lovakat?

- Ért a lovakhoz? - nézett csodálkozva Éva. - Egész pi-ci kora óta egyetlen állat sem érdekli, csak a lovak. Már szinte minden lovas könyvet megvettem neki, abból másolja ezeket a képeket.

- Nagyon ügyes a lánya - állapította meg László, és komolyan is gondolta.

- A festéshez is ért?

- Ahhoz nem, de nagyon jól kapja el az egyes fajtákra jellemző arányokat.

- Nem válaszolt a kérdésekre. Ért a lovakhoz? - kérdezte meg ismét Éva. - Igen - válaszolt elég röviden László, és nem tudott betelni a képekkel. - Én is imádom őket - fejtette ki egy kicsit bővebben. Megfordult, és elindult a kijárat felé.

Most már tényleg mennem kell.

Éva elkísérte az ajtóhoz, és kinyitotta neki. - Sajnálom, hogy máris mennie kell, és remélem, elfogadja a megvásárlásomat - nyújtotta kezét László felé.

László mélyen a szemébe nézett, és megfogta Éva kezét. Így álltak egy darabig, és nem szóltak egy szót sem. Egymás szemébe néztek, megpróbáltak kiolvasni a másikkéből valami titkolt, kimondatlan dolgot.

Nem vették észre, hogy szívük egyre gyorsabban kalapál. László eszmélt először. Elengedte Éva kezét, és búcsúzásképpen csak ennyit mondott:

- Még találkozunk.

5. fejezet

- Zsófi! - szólt be Rozsdás karámjába László. - Ha lecsutakoltad, mára végeztünk.

- Laci, mondhatok valamit? - kezdte Zsófi, és látszott rajta, hogy kicsit lehangolt. - Már lassan egy hónapja megígérte, hogy megtanít ugratni.

- Megegyeztünk az elején - nézett csodálkozva László -, mindig azt csinálod, amit mondok.

- Igen emlékszem, ezért nem szóltam eddig - panaszkodott tovább Zsófi -, ugratás helyett, egyfolytában lovat csutakolok. Most Rozsdást, tegnap Fáraót, tegnapelőtt Marcipánt. Szeretem mindegyiket.

Nincs ellenemre a tisztán tartásuk, és etetésük, de szeretném már megtanulni az ugratást. Nem akarok hálátlannak mutatkozni, de jó lenne már előbbre lépni.

- Az eddig eltöltött hónap, hidd el nekem - magyarázta László -, nagyon fontos volt, neked, és a lovaknak is.

- Nem értem - nézett csodálkozva Zsófi.

- Ugratni csak olyan lóval lehet, amelyekkel a kölcsönös bizalom és szeretet kialakul - lépett közelebb Zsófihoz. - Ennek alapján fogjuk kiválasztani azt a lovat, amelyiken meg tanulhatsz ugratni.

- Hogyan válasszuk ki? - kérdezte Zsófi, és kezdett egyre kíváncsibb lenni.

- Te melyiket szeretted meg leginkább? - kérdezte László.

- Fáraót - vágta rá Zsófi gondolkodás nélkül. - Olyan kedves, mókás ló, és miközben kefélem, sokszor a fejével odabújik a nyakamhoz. Meleg leheletével beleszuszog a fülembe.

- Mikor jön érted apukád?

- Azt mondta, hat órára legyenek kész, akkor érkezik.

- Akkor még van negyed óránk - nézett az órájára László -, használjuk ki a maradék időt.

Vezesd ki a legközelebbi karámba Rozsdást, én hozom Fáraót, és Marcipánt.

Zsófi alig ért ki az istállóból, László már ott volt mögötte. Bevezették őket a karámba.

- Ott állj meg Rozsdással! - szólt előre Zsófinak.

Melléjük vezette a nála lévő két lovat, és sorba állította őket egymás mellé.

- Sétálj előre három lépést, és maradj háttal! - utasította Zsófit.

Amíg Zsófi elfoglalta a helyét, ő otthagyta az egy vonalba állított állatokat, és olyan távolra ment, hogy ne rá figyeljenek. Mindannyian mozdulatlanul álltak, várták, hogy most mi fog történni. A lovak legalább olyan feszültek voltak, mint Zsófi. Senki sem tudta, hogy most mi lesz.

- Sétálj előre még négy lépést, és állj meg, de még mindig ne nézz hátra! - törte meg a csendet László.

Zsófi kiszámolta a négy lépést, és megállt. Rozsdás lehajtotta a fejét, belefűjt a homokba, mintha egy leesett sárgarépa darabot tisztított volna meg, mielőtt bekapja. Marcipán kedvetlenül ácsorgott, mint aki nem érti, hogy minek hozták ide.

Fáraó, mint aki érezte Zsófi hívását, határozott léptekkel elindult. Zsófi mögé érve fejét átemelte a vállán, és az állát a lány mellére fektette.

- Simogasd meg - szólt oda László -, arra vár!

Zsófi két kézbe fogta a fejét, megsimogatta, arcát odanyomta a fejéhez, és megpuszilta csillogó sötétbarna szeme alatt. Ekkor ért mellé László.

- Ő lesz az igazi - veregette meg a ló farát -, gondolkodás nélkül fogja teljesíteni minden utasításodat. Már csak arra kell vigyáznod, nehogy eljátszd a bizalmát.

- Rám mindig számíthat - mondta Zsófi, de folytatni már nem tudta, mert meghallotta apja hangját a karám bejáratánál.

- Jó napot László, szerbusz, csillagom! - lépett be a lovak által göröngyösre taposott homokos talajra. - Végeztetek? Mehetünk?

- Igen, apu mehetünk, csak visszaviszem Fáraót az istállóba.

- Üdvözlöm, doktor úr! - fogadta a köszönést László.

- Majd én visszavezetem őket, te menj nyugodtan, ne várasd apukádat, biztos siet!

- Kivételesen nem sietek - nyújtotta kezét mikor oda ért László elé -, addig beszélgethetnék, amíg a lányom visszaviszi a lovat.

- Akkor vezesd vissza Fáraót! - mondta Zsófinak, és közben megfogta a felé nyújtott kezét. - Miről szeretne beszélni velem? - kérdezte a doktort.

- Az utóbbi időben, nem látom a lányom arcán azt a felhőtlen boldogságot, amikor a lovardába hozom, mint amit láttam rajta, amikor megígérte, hogy megtanítja ugratni - kezdte magyarázni aggályait, amikor lánya már hallótávolságon kívül volt.

- Már ismét látni fogja - nyugtatta meg László.

- Eddig mi volt a baj? Miért volt olyan bánatos?

- Ez az egy hónap azzal telt, hogy kiválasszuk neki a legmegfelelőbb lovat, és ma sikerült.

- Fáraó lesz a megfelelő? - kérdezett közbe a doktor.

- Igen - válaszolta László röviden, de azonnal elkezdte bővebben is kifejteni. - Igaza volt az elején, mikor azt mondta, hogy az ugratás veszélyes. Ezért szántam egy hónapot a legmegfelelőbb társ kiválasztására.

Ezt az időt unta egyre jobban Zsófi. Direkt nem szóltam neki előre, hogy ezt a számára hosszúnak tűnő időt erre szánjuk.

- Már értem. Nem mondhatta el neki, mert akkor valamelyiket előnyben részesítette volna, és nem biztos, hogy a megfelelőt.

- Igen, itt az volt a lényeg, hogy a lónak kellett kiválasztani őt, és nem neki a lovat. Ebben az esetben olyan szerencsésen alakult a dolog, hogy nem csak Fáraó választotta Zsófit, hanem a lányának is ő lett a kedvence. Így már biztos, hogy nagyon jó párost fognak alkotni.

Nekem is volt egy ilyen lovam - tette még hozzá.

- Miért csak volt? - kérdezte a doktor őszinte érdeklődéssel.

- Hosszú történet, egyszer majd elmesélem - mondta talányosan László -, de már jön Zsófi, és egyelőre ez a történet neki nem való. Előre röviden csak annyit mondok, hogy az életét áldozta értem. Soha nem felejttem el.

- Ezt megértem, és egyszer majd szeretném hallani, mert érdekel.

Ekkor ért oda Zsófi, és már sugárzott a boldogságtól.

- Mehetünk Apu! Vízontlátásra, Laci bácsi! Holnapután jövök.

- Szervusz, várlak, de meg ne halljam még egyszer, hogy bácsi!

- Bocsánat! - szólt vissza a válla fölött széles mosollyal Zsófi.

(Képet készítette: Félégyházi János)

6. fejezet

- Anya, kopogtak - szólt ki szobájából Éva lánya.
- Petra, nyiss ajtót, mindjárt megyek én is - válaszolt Éva elgondolkodva, hogy ki lehet az ilyenkor, mikor még majdnem egy óra van az osztánc kezdetéig.

Petra nem túl lelkesen elindult a bejárati ajtó felé. Kezét nézegetve az járt a fejében, hogy ha anyja meglátja, biztos nem állja meg szó nélkül, hogy megint rászáradt az akrilfesték az ujjaira.

Gondolataiba mélyedve oda sem nézett, mikor kinyitotta az ajtót. Sikoltani sem tudott, mikor az ajtón belépő férfi felkapta, és szorosan magához szorította.

- Kislányom - puszilta meg az arcát -, már nagyon vártam, hogy ismét megölelhesselek.

- Károly - szaladt oda Éva, és kikapta Petrát a férfi kezéből -, azonnal tűnj innen! Semmi keresnivalód a közeliünkben, tudod, hogy megtiltotta a bíróság!

Letette a földre a lányát, és maga mögé próbálta rejtetni. Nem sikerült, mert Károly gyorsabb volt, elkapta a kislány kezét, és megpróbálta magához húzni.

- Azonnal engedd el!

Már kiabált Éva, és ráütött a férfi kezére. - Fél tőled, nem látod?

- Nem bántalak kicsim.

- Emlékszik, hogy ez mennyire nem így van, mikor legutóbb találkozott veled, utána elég hosszú ideig fájt neki, és nekem is.

- Azért már megbűnhődtem, és megváltoztam.

- Ezt majd magyarázd a bírónak, mert fel foglak jelenteni! Megsértetted a távol tartási végzést.

- Csak szerettem volna megölelni a lányomat. - Azt akarom, hogy menj el - kiabált tovább Éva -, semmi szükség rá, hogy az egész lépcsőház ezt hallgassa!

- Gyere ide apához - guggolt le, és nyújtotta a kezét a gyerek felé -, hogy öleljelek meg!

- Nem ölel meg senkit - lépett mögé, szinte a semmiből László -, nem hallotta, hogy azt mondták, menjen el? Mivel nem szívesen látott ember ebben a lakásban, ha szeretné, akkor segíték a távozásban! - hátulról megfogta zakója nyakát és talpra állította, egy gyors fordulattal kipenderítette a lakásból.

Ahogy elengedte a jobb kezével, ballal már be is csukta az ajtót, majd odafordult Évához.

- Kicsit korábban jöttem az osztánca - szabadkozott.

- Remélem nem baj, hogy beleavatkoztam!

- Örülök, hogy korábban jött - mondta Éva még mindig lánya fejét simogatva. - Mindig a legjobbkor érkezik, hogy megmentsen, de honnan tudta, hogy baj van? - kérdezte.

- Lépcsőn jöttem fel - magyarázta László -, nem akartam a liftre várni, de alig indultam el felfelé, már megismertem a hangját, és rögtön hallottam, hogy valami nincs rendben. Ő volt a férje? - kérdezte László.

- Nem volt a férjem, csak együtt éltünk - magyarázta Éva -, és nem is hosszú ideig. Ahogy Petra megszületett, itt hagyott minket, talált valaki mást - mesélte Éva a történetet, most már megállíthatatlanul. - Legközelebb Petra negyedik születésnapján jelent meg. Búzlótt az alkoholtól, és mindenáron el akarta vinni a lányát fagyizni. Én nem engedtem, mert alig állt a lábán, a gyerek meg félt tőle, mivel előtte soha nem látta. Elkezdett szitkozódni, és nekem támadt, ököllel vert ahol ért. Petra nem értette mi történik, próbált engem védeni, de akkorát lökött rajta, hogy nekiesett az ajtófélfának, és elvesztette az eszméletét. Ettől megijedt, abbahagyta a verésem, és elmenekült. Petra egy hétig volt kórházban, mert agyrázkódást kapott, nekem csak zúzódásaim lettek. Három hétig csak napszemüvegben tudtam közlekedni.

- Remélem feljelentette!

- Igen - válaszolt Éva. - A bíróság elítélte kemény nyolc hónapra, amit felfüggesztett másfél évre, megvonták tőle a láthatást, és nem közelíthetett volna meg húsz méternél közelebb.

- Nem valami kemény ítélet - állapította meg László.

Azóta most jelent meg először, már azt hittem, elfelejthetem - hajtotta le szomorúan a fejét Éva.

- Remélem, egyhamar nem tér vissza. - Én is bízom benne - kezdett megnyugodni Éva -, de most jut eszembe, hogy még be sem mutattam a lányomat. Ő Petra - engedte maga elé a lányát.

- Szervusz, Petra - nyújtotta a kezét a kislány felé, és, hogy a magasságkülönbséget ellensúlyozza leguggolt. - Engem Lászlónak hívnak.

Petra, mint régi ismerőshöz, úgy lépett közelebb Lászlóhoz, megfogta a kezét, de nem úgy, ahogy kézfogáskor szokás.

A két felnőtt meglepődve nézte, hogy odahúzta az orrához, és mélyet szippantott a bőréből áradó levegőből.

- Ló szagod van - állapította meg, és Lászlóra mosolygott.

- Kislányom, hogy mondatsz ilyet - húzta vissza szégyenkezve lányát Éva.

- Igazad lehet - nyúlt ismét Petra kezéért László -, amikor ide indultam, még benéztem Marcipán bokszába, mert délelőtt melegnek éreztem a bokáját, de akkor már minden rendben volt. Kezet mostam utána, de lehet, hogy nem elég alaposan.

- Akkor Marcipán egy ló? - kérdezte Petra boldog tágra nyílt szemekkel:

- A te lovad?

- Igen, egy ló, de nem az én lovam, csak rám bízta.

- Akkor ezért ért ennyire a lovakhoz? - kérdezte Éva. - Nem mondta, hogy állatorvos.

- Tudom, elhallgattam, hogy milyen kapcsolatom van a lovakkal - kezdett magyarázkodni László.

Nem vagyok orvos, én csak gondozom a lovakat, de eddig, ha elmondtam valakinek, rögtön azt hitte, hogy egy gazdálkodó paraszt vagyok.

- Nagyon szeretem a lovakat - szólt közbe Petra -, megmutatod nekem Marcipánt?

- Kislányom - szólt gyerekére Éva -, hamarosan kezdődik az ösztánc, most arra kellene koncentrálni. László is azért jött, hogy táncoljon.

- Tudom, Anya - fordult Évához Petra, megölelte, és pusztit nyomott az arcára.

Nem baj, ha kivételesen itt maradok, és nézem, hogy táncoltok?

- Az nem baj, csak azt kérem, hogy ne zavarod a táncolókat - simogatta meg lánya fejét Éva -, nyisd ki légy szíves a bejárati ajtót, én addig előkészítem a termet.

- Nem javasolnám az ajtó nyitva hagyását - szólt közbe László -, a volt élettársa esetleg úgy vissza tudna jönni, hogy észre sem venné.

- Igaza van László - gondolkodott el Éva -, de akkor ezentúl félelemben kell élnem?

- Félni nem kell, de az alapvető elővigyázatossági lépéseket meg kell tenni - magyarázta László. Nem hiszem, hogy Károly - ugye így hívják -, megváltozott volna.

Várható, hogy nem adja fel.

Elmegy a legközelebbi helyre, ahol alkoholos italt tud szerezni, és ha elég bátorságot gyűjtött belőle, visszajön.

- Ne adjuk meg neki a könnyű bejutás lehetőségét.

- Igaza lehet, de akkor, minden kopogásnál jöhetnek ajtót nyitni.

- Én ráérek - javasolta László.

Itt maradok a közelben, és majd én beengedem az érkezőket, kivéve Károlyt.

- Előre is köszönöm, ha megteszi - hálálkodott Éva -, de a vendégeim ahhoz vannak szokva, hogy ilyenkor nyitva az ajtó.

- Meg fogják szokni az új szabályt.

Éva bement a táncteremnek kinevezett nappaliba. Petra beszaladt a szobájába, és a hóna alatt egy, a borítójából ítélve lovakról szóló könyvvel tért vissza.

A bejáratától legtávolabb lévő széket választotta, amelyen elhelyezkedett, és maga elé az asztalra tette a könyvet. Mivel megszokta, hogy ilyenkor nem zavarhatta édesanyját, ezért nem mert megszólalni. Felemelte fejét a könyvről, és kérdő tekintettel figyelte, ahogy László sorban beengedi az osztáncra érkező vendégeket. A rövid szünetben, amikor senki sem kopogott, találkozott a tekintetük.

- Szeretnél kérdezni valamit? - lépett közelebb László.

- Igen - válaszolta Petra majdnem suttogva -, de nem szabad zavarnom anyut.

- Ha ilyen halkan beszélsz, nem hiszem, hogy zavar nád - nyugtatta meg László -, különben is most nem oktat, ilyenkor szerintem nem zavarjuk, ha beszélgetünk.

- Azt akartam kérdezni, hogy egyszer elviszel Marci-pánhoz? - suttogta Petra.

- Szívesen, ha anyukád megengedi - válaszolta László.

- Én még csak könyvekben láttam lovat - gondolkodott el Petra -, de nagyon szeretnék megsimogatni egyet.

- Ha eddig nem láttál lovat - nézett csodálkozva László -, honnan tudtad, hogy ló szagom van?- Kérdezte, és leült Petrához a közeli székre, már úgysem kellett ajtót nyitni.

- Állatok között már voltam - válaszolta Petra -, láttam már közelről birkát, tehenet és egyszer még lámát is.

Azoknak is istállószaguk van, de ez, amit rajtad éreztem, egész más volt. Tetszett, ebből gondoltam, hogy ez lehet a lovak szaga.

Tovább folytatni nem tudták a beszélgetést, mert Éva kiszólt a táncteremből.

- László, gyere be légy szíves, hogy el tudjuk kezdeni. Ő Sárosi László - mutatta be a többieknek -, de már mindenkiel találkozott, amikor nyitotta nektek az ajtót.

Ezért egyenként, már nem mutatok be senkit - fogta rövidere nyitóbeszédét Éva. - Magyarázatképpen még annyit, hogy itt most mindenki táncos, a táncosok pedig tegeznek egymást.

Odalépett a sarokban álló CD lejátszóhoz, és rátette az ujját a play gombra. - A mai napra a tangót választottam, azt hiszem sokak örömére.

A párok egymással szembe fordultak, és táncolni kezdtek.

László az ajtóban ácsorgott, és nem tudta, mi a teendő ilyenkor, de nem sokáig kellett várnia.

- Felkérhetlek egy táncra? - lépett hozzá Éva. - Itt a lányok is felkérhetik a fiúkat, nincsenek szigorú szabályok - magyarázta.

László kicsit zavarban érezte magát.

- Szívesen táncolok veled - nyögte ki alig hallhatóan.

Félt, hogy lába nem fog engedelmeskedni, mert már nagyon régen nem mozgatta ütemre.

- Csak nyugodtan - mondta Éva, mintha hallotta volna, hogy László mire gondol, a lovaglás is egyfajta tánc, csak ott az ütemet a ló adja, itt meg a zene.

László felemelte bal kezét, a jobbal megfogta Éva derekát, és csak a zenére koncentrálva, elkezdtek táncolni.

Meglepődött, hogy pár lépés után már úgy siklottak a parketten, mintha mindig együtt táncoltak volna. Éva minden rezdülését azonnal követve simult hozzá. A környezet megszűnt számukra, egymás szemébe néztek, és mind a ketten szélesen mosolyogtak.

7. fejezet

Perceknek tűnt László számára az egy óra. Végigtáncolták Évával, közben csak egyszer álltak meg rövid időre, amíg ittak egy kis vizet. A végén már, mint összeszokott pár mozogtak a zene ütemére. László csodálkozva nézett körbe mikor elhallgatott a zene, és nem követte a következő szám. Éva kibontakozott László öleléséből, odalépett lejártszóhoz, kikapcsolta.

- Mára sajnos véget ért az össztánc - nézett bánatosan Lászlóra -, remélem, mindenki jól érezte magát.

- Köszönjük - mondták a vendégek szinte egyszerre, és elindultak a kijárat felé.

László is elindult, hogy kiengedje őket. Igyekezett elsőnek a bejárathoz érni, mert szeretett volna meggyőződni arról, hogy Károly nem áll-e az ajtó előtt, az alkalmat várva a bejutásra.

Mivel nem volt ott senki, tágra nyitotta a távozók előtt az ajtót.

Hamar kiürült a lakás, és ismét hárman maradtak.

- Jól érezte magát? - kérdezte Éva.

- Már nem vagyunk táncosok? - kérdezett vissza. - Már nem tegezhetjük egymást?

- Bocsánat, dehogynem - válaszolt gyorsan Éva -, rossz beidegződés.

Vannak a táncosok közt sokan, akikkel tánc közben tegeződünk, de ahogy vége az órának, visszaváltunk magázásra.

- Nagyon jól éreztem magam - válaszolt Éva első kérdésére -, és remélem, egyszer megisszuk a pertut is, hogy hivatalossá váljon a tegeződésünk.

- Én is remélem - mondta Éva - és azt is, hogy jövő szombaton is eljön. Akkor rumbát fogunk táncolni.

- Szívesen eljönnék, de, a rumba nem az én táncom.

Be kell vallanom, azt sem tudom, hogy mik a lépések – szabadkozott László.

- Akkor javasolom a keddet, vagy a csütörtököt, akkor rumbát tanítok a felnőtt kezdőknek.

- Nem lenne jobb a péntek? - mosolygott László. - Lehet, hogy a gyerekek között nem érezném annyira bénának magam.

- Lehet akkor is, csak az a baj, hogy a gyerekeknek keringőt lesz a tananyag.

- Mikor nézhetem meg a lovakat? - kérdezett közbe Petra.

- Kislányom, ne nyaggasd ezzel Lászlót!

- De, nyugodtan! - ült le László ismét Petra mellé. - Én ígérem, hogy megmutatom neki, és be szoktam tartani az ígéreteimet. Amikor nektek megfelelő, szívesen látalak benneteket a lovardában.

- Azt sem tudom, hol van, hogy lehet odamenni - szólt közbe Éva.

- Megadom a telefonszámom - javasolta László. - Amikor jönni akartok, megcsörgetsz, megbeszéljük az időpontot, én meg értetek jövök kocsival.

- Értetek jövök kocsival

- Lovaskocsival? - nézett csodálkozva Petra.

- Jöhetnék azzal is, de elég messze van ahhoz a lovarda. Az egész napunk rámenne az oda-vissza kocsikázásra.

Van a lovardának egy autója, amit a dolgozók használhatnak, ha szükségük van rá. Remélem, az is megfelelő lesz.

- Nem tudom, mikor jön össze a lovardalátogatás - gondolkodott el a lehetőségeken Éva. - Petra délelőtt iskolában van, nekem minden délután órám, szombaton össztánc.

- Marad a vasárnap - nyugtázta László.

- A lovak vasárnap is látogathatók. Az az egyik legmozgalmasabb nap.

- Erre nem is gondoltam, azt hittem, hogy vasárnap zárva.

- Mivel a dolgozó emberek hétvégén érnek rá lovagolni, vagy csak lovat simogatni, nem lenne okos dolog zárva tartani.

- Holnap vasárnap - közölte Petra, mintha a felnőttek nem tudták volna. - Akkor holnap mehetünk - nem is kérdezte, hanem kész tényként állapította meg.

- Holnapra már van programunk - próbálta visszafogni lányát Éva.

- Nem lehet elhalasztani? - kérdezte László. - Nekem a holnap tökéletes lenne - állt fel, és Petra széke mögé lépve a vállára tette a kezét, mint a szövetségese -, és úgy látom, Petrának is megfelel - nézett kérdő tekintettel Évára.

- Megbeszéltük, hogy holnap takarítunk - nézett szúrós szemekkel lányára Éva.

Petra felállt, és közben megfogta László kezét, ami még mindig a vállán nyugodott. Nem szeretek takarítani - görbül egyre lejjebb a szája.

- Én sem - szorította meg egy kicsit Petra vállait László -, de ha nem takarítanánk, ellepne minket a kosz.

A lovardában minden nap takarítunk, de ahogy itt körülnézek olyan, mint ha tegnap lett volna takarítva.

- Két hete volt - nézett körül Éva -, de úgy látom, ki-sebbségben vagyok - adta meg magát lányának és Lászlónak. - Szerintem senki sem szereti a házimunkát, de azt is el kell végezni, és a vasárnap az egyetlen, amikor ezt megtehetjük.

- Mikor jöjtek holnap? - kérdezte László.

- Korán - vágta rá azonnal Petra.

- Ha a délelőtt megfelel neked, akkor tíz órára elkészülünk.

- Itt leszek, de már indulnom kellene, ma alig voltam a lovardában - mondta László, és indult a bejárat ajtó felé.

- Délelőtt anyukámnál voltam a temetőben - tette hozzá magyarázatként -, igaz, ma nem a hónap első szombatja volt, de úgy éreztem, beszélnem kell vele, mielőtt idejövök.

- Mikor halt meg? - kérdezte Éva, és nem csak azért, mert szerette volna, ha marad még.

- Már két éve - válaszolta László, közben a kezét a kilincsre tette.

- Sajnálom - nézett együtt érző tekintettel Éva. - Édesapja él még? - kérdezte, nehogy megszakadjon a beszélgetés.

- Én is sajnálom, de nagyon beteg volt - mondta László, de nem engedte el a kilincset -, jobb ez így neki.

- Apukám már régen eltűnt az életemből, még gyerek voltam – válaszolt az utolsó kérdésre, és nyitotta az ajtót.

- Viszontlátásra holnap! - búcsúzott.

- Hogyan készülünk? - kérdezte Éva. - Én még nem jártam lovardában. - Mint ha kirándulni készülnél - mondta már kint a lépcsőházban.

- Étellel, itallal ne készülj, van ott egy büfé, a vendégeim vagytok!

- Köszönjük, előre is - hálálkodott Éva, és továbbra is a nyitott ajtóból nézte, ahogy László elindul a lépcsőn. - Viszontlátásra, holnap.

- Viszontlátásra, igyekszem pontos lenni - szólt vissza László az első lépcsőfordulóból.

(Internetről mentve, készítője ismeretlen.)

8. fejezet

Az utolsó ötszáz métert gyalog kellett megtenni a lovardáig, a buszmegállótól. László szaporázta lépteit, nehogy elkéssen, mert Zsófival hét órára beszélte meg az első ugratóórát. Bekanyarodva a lovarda előtti utolsó sarkon feltűnt neki, hogy a fák teteje kéken villog. Még jobban gyorsította haladását, mert el sem tudta képzelni, hogy mi történt.

Lehet, hogy valaki balesetet szenvedett.

Hamar a bejárathoz ért, de semmi különöset nem látott. Benézett a portásfülkébe, de ott sem talált senkit, aki felvilágosítást tudott volna adni a történetekről. A lovarda udvara is tele volt a villogó fénnel. Innen már látta, hogy nem mentő, hanem rendőrautó. Ez egy kicsit megnyugtatta, mert ez azt jelenti, hogy nem baleset miatt van ekkora felfordulás. A több csoportban ácsorgó dolgozókkal és lovaglókcal egy-egy rendőr beszélgetett

- László - integetett az egyik csoportból Csilla -, jöj-jön, magát keresik!

- Sárosi László vagyok - lépett a csoportnál várakozó rendőr elé. - Miért keresnek, és miért ez a nagy felhajtás? Nem követtem el semmit.

- Ezt tudjuk - nyújtotta kezét a rendőr. - Kovács fő-törzsrőrmester vagyok. Tudnánk valahol négyszemközt beszélni?

- Igen - válaszolt László, és elindult a szobája felé -, az istálló végében lakom, ott beszélhetünk, de szólna a kollégáinak, hogy kapcsolják ki ezt a villogást? Megvadulnak a lovak tőle. Még jó, hogy nem szírénaznak!

- Elnézést - mondta a főtörzs.

- Megkülönböztető jelzést kikapcsolni! - adta ki a parancsot a többieknek.

- Kérhetek egy kis türelmet? - fordult a rendőrhöz László. - Egyik tanítványommal váltanom kellene pár szót, aztán mehetünk a szobámba.

- Igen, itt megvárom.

- Zsófi! - lépett oda az egyik, oszladozó csoporthoz. - Megígértem, hogy ma kezdjük a tanulást. Látom, Fáraó már fel van nyergelve, így amíg én a főtörzzsel beszélek, kénytelen leszel egyedül gyakorolni.

Kérlek, pontosan azt csináld, amit most elmondok! Az egyik hosszú oldalon fektess le három rudat három lépés távolságra.

A másik hosszú részen pedig kettőt egy lépésre az el-sőtől.

Zsófi erősen koncentrált a hallottakra, nehogy valamit rosszul csináljon. Közben azért gondolatban kicsit elkalandozott. - Vajon miért keresi a rendőrség Lászlót?

- Ugye nem fogják elvinni?

- Nyugodj meg, semmit nem követtem el, amiért bevinnének! - próbálta megnyugtatni az ijedten néző kislányt. - Ne ezzel foglalkozz most, koncentrálj arra, amit mondok! Eddig értetted, amit mondtam?

- Igen.

- Ha végeztél a terep előkészítésével, akkor menj két kört Fáraóval, úgy, hogy csak vezeted, és figyelj arra, hogy a patája ne érjen a rudakhoz! Utána ülj fel rá, és menj két kört lépésben, majd következzen tíz kör, fele ügetésben, fele rövid vágtában! Közben a ló nem érhet a rudakhoz! Ha kell, akkor kurtítsd, vagy nyújtsd a lépteit! Igyekezz már tizenöt, húsz méterről felmérni a távolságot, és ehhez igazítsd a lépéshosszt! Érted?

- Igen.

- Akkor, kezd el, és addig folytasd, amíg vissza nem jövök!

Nyugodt léptekkel indult a szobája felé, ahol már várta a rendőr. Kinyitotta az ajtót, és mutatta neki, hogy menjen be. Ő is belépett, és felkapcsolta a mennyezeti világítást, mert a lemenő nap fénye már nem világított be a szobájába.

- Itt lakik? - tette fel első kérdését a főtörzs. - Nem túl tágas szoba.

- Nekem megfelel, mivel csak alvásra használom.

- Leülhetünk? - jött a második kérdés.

- Foglaljon helyet! - mutatott László a szobában lévő egyetlen székre, ő pedig az ágy végében ült le. - Hozhatok valamit inni? - állt fel ismét.

- Nem, köszönöm.

László kicsit feszülten foglalta el ismét a helyét, mert egyre jobban zavarta, hogy így húzza az időt a rendőr, mintha neki is kellemetlen lenne, amit mondani akar.

- Ismerős magának az a név, hogy Sárosi Ferenc? - kérdezte most már a tárgyra térve.

- Igen - kapta fel a fejét László.

Ő az öcsém, ha egyről beszélünk, illetve féltestvérem.

Anyja neve: Varga Rozália.

- Igen, ő az - bólintott László. - Nem túl szoros a kapcsolat köztünk, de egy héttel ezelőtt beszéltem vele telefonon.

Meg akart látogatni, megadtam neki a címem.

- Rossz hírt kell közölnöm - állt fel a rendőr -, meghalt, autóbalesetben, ma délután.

- Apját értesítették már?

- Azért magát kerestük először, mert csak egy papírt találtunk nála, amin az ön neve, és ennek a lovardának a címe volt.

- Hogy történt a baleset?

- Egy autó felszaladt a járdára, ahol az öccse valószínűleg háttal a járműnek telefonált, ezért nem vette észre a veszélyt.

A telefont az esettől tíz méterre találtuk meg.

- Azonnal meghalt?

- A helyszínelő orvos szerint igen.

El tudna jönni velem azonosítani?

- Inkább értesítem az apját. Neki is tudnia kell a történetről, és talán a halottszemlére is neki kellene menni.

- Megköszönöm, ha megteszi - hálálkodott Kovács főörzs. - Megment egy kellemetlen feladattól.

László benyúlt a zsebébe, elővette a telefonját, megkeverte apja számát, és indította a hívást.

Azon gondolkodott közben, hogy mikor beszélt vele utoljára. Hirtelen ki sem tudta számítani, hány évvel ezelőtt. Három éves volt, amikor elhagyta őt és anyját. Tíz éves koráig havonta egyszer-kétszer elvitte magához látogatóba. Nagyon lassan teltek az órák, amit ott töltött. Nem szeretett nála lenni. Javult egy kicsit a helyzet, amikor Feri megszületett. Vele tudott játszani. Azóta is jól kijöttek egymással, ezért tartották a kapcsolatot, amiről apja nem is biztos, hogy tudott.

Sokadik csengés után vette csak fel a telefont.

- Tessék - szólt bele, mivel ismeretlen volt a szám.

- Apa, László vagyok.

- László? Nem vártam a hívásodat, de örülök, hogy hallom a hangod - hallatszott a hangjában a meglepődés.

Valamint a csodálkozás. - Ferit vártam, hogy rám csörög, mert azt mondta, ma délután meglátogat. Főztem neki

- Meghalt - vágott a szavába László.

Mondhatom, nem túl kíméletesen közölve aényt.

- vacsorát, de már minden elhült - hirtelen megszakadt a szóáradat, amikor eljutott a tudataig az az egy szó, amit hallott. Hosszú ideig meg sem tudott szólalni.

- Apa, ott vagy még?

Csak nagy sokára tudott ismét szólni. - Mit mondtál? - kérdezte egy megtört, remegő öregember hangján.

- Feri meghalt - ismételte meg László.

- Mi történt, hogyan? - kérdezte, és hallatszott, hogy mindjárt elsírja magát.

- Autóbalesetben - kezdte mesélni László -, felszaladt egy autó a járdára, és elütötte. Itt vannak nálam a rendőrségtől, szeretnék, ha bemennél a hullaházba, azonosítani.

László hallotta, hogy apja a vonal túlsó oldalán olyan szaggatottan veszi a levegőt, mint aki megpróbálja legyűrti a kitörni akaró sírást. - Nem tudok most bemenni

- mondta ki hosszú idő után. - Képtelen vagyok megnézni.

- Menjek én? - kérdezte László, és kezdte átérezni Apja fájdalmát. Tudta, hogy már évek óta egyedül él, csak Feri tartotta benne a lelket. Ekkor értette meg, hogy a mai nap ünnep lett volna a számára, ha nem történik ez a tragédia. Nem várta meg a feltett kérdésre a választ. - Akkor elmegyek velük. Szeretnéd, hogy segítsék a temetés intézésében?

- Köszönöm, hogy felajánlod - szólalt meg ismét, elcsukló hangon. - Utána meglátogatnál?

- Ha végeztem az azonosítással, felkereslek - ígérte.

- Köszönöm, várlak - mondta továbbra is remegő hangon, és bontotta a vonalat.

László eltette a telefonját, felállt, és elindul az ajtó felé. - Akkor én megyek magukkal, indulhatunk.

9. fejezet

Még nem volt nyolc óra, mikor László leparkolt a Havanna lakótelepen, Éva háza előtt. Nem számított rá, hogy vasárnap reggel, ilyen közel a lépcsőházhoz talál egy üres parkolót.

Kiszállt az autóból, és pár tornagyakorlattal próbálta elűzni testéből a fáradtságot. A haláleset miatt előző éjjel nem aludt semmit. Féltestvére azonosítása után, ígérete szerint felkereste apját. Régen nem találkoztak, ezért nehezen találták egymással a hangot, és ezen Feri halála csak rontott. Sokáig csak ültek egymással szemben az étkező asztalnál.

Annak ellenére, hogy nem voltak jó kapcsolatban, látva apja beesett, öreg arcát, könnyes szemeit, László szíve is összeszorult.

Hajnal lett mire elindult a beszélgetés köztük. Közös megelegítették a Ferinek szánt ebédet, és nem nagy étvággal, korai reggeliként elfogyasztották. Utána ittak egy kávét, és már pirkadt mikor László elbúcsúzott. Visszaérve a lovardába, már indulni is kellett, az Évával és Petrával megbeszélt találkozóra. A kislány miatt nem akarta lemondani a lovardalátogatást.

A kapuhoz érve, megkereste a Fodor Éva névhez tartozó ajtószámot, és begépelte a kaputelefonba. Pár másodpercen belül meghallotta a fülbántó sípolást, ami fent a lakásban sem lehetett kellemesebb.

Szerencsére hamarosan kattanás követte a hangszóróban, és megszólalt egy női hang: - Tessék!

Nem ismerte meg Éva hangját ezért bemutatkozott:
- Sárosi László vagyok, Fodor Évát keresem.

- Én vagyok – szólt bele Éva ismét. - László, örülök, hogy már itt vagy, de mi egy kicsit elaludtunk. Gyere fel, nyitom a kaput, amíg, elkészülünk, igyál egy kávé, most főztem le.

- Köszönöm, de ma reggel már ittam. Mennyi időbe fog telni? – kérdezte László. – Mikorra lesztek kész?

- Negyed óra múlva indulhatunk.

- Akkor, ha nem baj, itt megvárlak benneteket a kocsi-ban.

Éva kicsit elgondolkodott, hogy miért érzi úgy, hogy valami szokatlant hall a hangjában. Eddig nem volt ilyen visszafogott, és tartózkodó. Nem tette szóvá észrevételét, csak annyit mondott: - Jó, majd igyekszünk.

László visszasétált az autóhoz, de nem ült bele. Félt, hogy elalszik. A csomagtartóból elővett egy ülésmagasítót Petrának, és bekészítette a hátsó ülésre.

- Nem ártana megpucolni az ablakokat – gondolta. Ismét visszasétált a csomagtartóhoz az ablaktisztítóért, és egy rongyért. Alig végzett a szélvédővel, amikor meghallotta Éva hangját a háta mögött.

- Nem vártunk nagyon meg? – kérdezte.

- Üdvözöllek benneteket – köszönt egy kicsit távolságtartóan. – Gondoltam, megtisztítom az ablakokat, de olyan hamar leértetek, hogy még csak az elejével végeztem.

Petra csak ekkor ért oda, és egyből László nyakába ugrott. Két puszival köszöntötte.

Már nagyon vártam a mai napot – mondta széles mosollyal.

- Én is üdvözöllek – köszönt Éva, és továbbra sem tette szóvá, hogy milyen furcsa tartózkodást érez a hangjában. – Szívesen segíték megtisztítani a többi ablakot – ajánlkozott.

- Nem fontos, csak azért kezdtem el, hogy ne tétlenül várakozzak – magyarázta, és közben elrakta a kezében lévő rongyot, és pumpás palackot a csomagtartóba.

- Látom gondoltál Petrára – nézet be a hátsó ülésre Éva -, ülésmagasítót is hoztál. Mindig van a kocsiban, mert elég sűrűn szállítunk gyereket.

Petra elfoglalta helyét a hátsó ülésen, Éva bekötötte a biztonsági övvel. László gondolataiba mélyedve beült a kormány mögé. Udvariatlan módon nem foglalkozott vele, hogy Éva kénytelen volt kinyitni magának a mási oldalon lévő ajtót, és egyedül elhelyezkedni a jobb oldali első ülésen.

Még el is gondolkodott rajta: - Lehet, hogy hátra kellene ülni?

Egész úton csendben voltak, kivéve, ha Petra néha kérdezett valamit. Többnyire Éva válaszolt neki. A lovarda kapuján behajtva, csak annyit mondott László: - Megérkeztünk.

Elhagyva a karámokat, istállókat, a lovarda hátuljában szalmabálák mellett állította meg a járművet. Petra egész arca mosolygott, örömében meg sem tudott szólalni, csak kapkodta tekintetét jobbra-balra. Minél hamarabb be akart gyűjteni, lehetőleg minél több információt. Mire anyja kinyitott mellette az ajtót, már kikapcsolta az övet, és amilyen gyorsan csak lehetett, kint is volt az autóból.

- Mehetek a lovakhoz? – kérdezte Lászlótól.

- Igen – guggolt le a kislány elé, és most először látszott rajta, hogy a gyerekre koncentrál. Annyit még várj, hogy pár dolgot elmondjak, amit be kell tartanod.

Petra közelebb lépett hozzá, látszott az arcán a figyelem, és összpontosítás, mert minél előbb túl akart lenni az intelmek meghallgatásán.

- A lovak hatalmas állatok – kezdte László -, van, amelyik harap, vagy rúg. Vigyázni kell velük. A szabadban, rúd mellé kötötteket hátulról soha ne közelítsd meg.

Vagy szemből, vagy oldalról, és csak akkor, ha látod, hogy rád figyel, menj oda hozzájuk.

Kockacukrot ne adj nekik – folytatta, de Petra közbe szólt.

- Sárgarépat hoztunk nekik, azzal etethetem őket? – kérdezte.

- Igen, de mindig kinyitott tenyérrel tartsd a szája elé – válaszolta László.

Most, amikor csak a gyerekre koncentrált, ismét felfedezte benne Éva azt a gyerekszerető kedves embert, akit pár héttel ezelőtt megismert. Már ő is mosolyogva figyelte az oktatást, és úgy érezte, hogy a rossz kezdet után, jó napot fognak itt tölteni. Figyelte az elhangzott intelmeket, igyekezett elsajátítani, mert ő is most jár először ilyen közel, ekkora állatokhoz.

- Amikor kiveszi a tenyeredből a répát, akkor a másik kezddel megsimogathatod a fejét – folytatta az oktatást László. – Szeretik, ha a homlokukat masszírozzák. A bokszokban álló lovakhoz nem szabad bemenni. Ha szeretne tőled valamit, akkor majd az ajtó fölött kidugja a fejét, és várni fogja a répát. Ha üres tenyeredet tartod a szája elé, ne lepődj meg, mert nyelvével keresi az ételt.

Petra egyre türelmetlenebbül állt egyik lábáról a másikra.

- Mehetek? – kérdezte, olyan hangsúllyal, mint akinek, most lett elege az oktatásból.

- Igen, de ne felejtsd el, amit mondtam.

Már fordult is, hogy szaladjon a lovakhoz, de Éva megállította. – A répát nem akarod vinni? – kérdezte.

Petra elvette a szatyrot, és csak távozás közben szólt vissza: - Köszönöm.

László magához vette a táskáját, amiben az iratai voltak, majd kezét nyújtotta Évának.

- Mehetünk? – kérdezte.

- Igen – karolt bele Éva.

Mind a ketten folyamatosan szemmel tartották a kislány szertelen szaladgálását egyik lótól a másikig. Egyelőre nem etette őket, csak pár szót váltott mindegyikkel, mint aki ismerkedik.

László gondolatai ismét visszatértek az éjjel történetekhez. Az járt a fejében, hogy ezentúl mennyiben fog változni az élete.

Eddig nem tartotta a kapcsolatot apjával, pedig ő többször megpróbálta elfogadtatni magát Lászlóval.

Egyedül maradt, nagyon megviselte Feri elvesztése. - Nem lehet magára hagyni – gondolta.

Hirtelen visszatért a jelenbe mikor Éva megszorította a karját. Már nem csak a szemével követte Petrát, így rögtön észrevette, hogy mi ijesztette meg az anyát.

A kislányhoz nagy fehér ló közeledik hátulról. A szorításban benne volt a lányát féltő anya feszültsége, ezért nyugtatólag megpaskolt Éva kézfejét, és csak annyit mondott:

- Figyelj! Nem lesz semmi baj.

- De Petra nem látja.
- Nem baj – nyugtatta László.

A ló ekkor odaért Petra mögé, és fejével megérintette a kislány hátát, jelezve, hogy itt van.

Éva kezdett lazítani a szorításon, amikor látta, hogy lánya megfordul, és széles mosollyal, de azért kicsit meglepődve megszólítja az állatot.

- Szia, te mit szeretnél?

Ekkor a ló a jobb első lábát térdben meghajtotta, patáját visszagörbítette, egész testsúlyát a hátsó lábaira helyezte, fejét lehajtotta. Úgy nézett ki, mint aki bemutatkozás képpen meghajlással üdvözlí az idegent.

- Szeretnél egy répát? – kérdezte Petra.

Mintha értette volna, hármat bólintott hatalmas fejével.

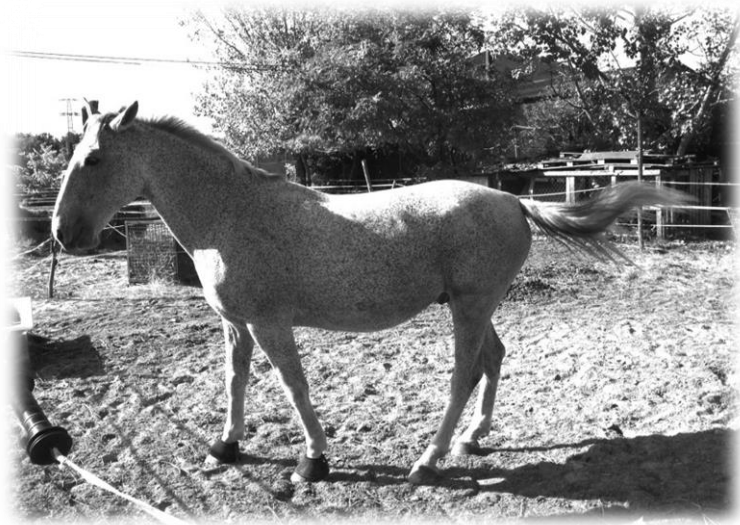
- Kitalálom a neved – nyújtott felé nyitott tenyérrel egy kis darab répát Petra. – Úgy hívnak, hogy Kéregető. Ekkor ért oda László és Éva.

- Majdnem eltaláltad, Kuncsorgó a neve. Az a baj vele, hogy ha valakitől kap egy falat répát, akkor nem hagyja békén, állandóan követni fogja, újabb és újabb falatokért – magyarázta László.

Petra már nyújtotta is a következő falatot, de csak a csípője magasságáig emelve. Az állat kénytelen volt mélyre hajtani a fejét, hogy megszerezze a répát. A füle egy magasságba került Petra fejével. Ekkor kihasználva a lehetőséget a kislány, valamit belesúgott a fülébe. Az utolsó falatként kapott répát ropogatva Kuncsorgó felvette az üdvözléskor használt pukedlinek is beillő pózt, a fejét majdnem a földre hajtva.

Ezek után László legnagyobb meglepetésére felegyenesedett, és kikerülve Petrát, elsétált a közeli füves területre, és legelni kezdett.

- A lányodnak különös érzéke van a lovakhoz – mondta László, bővebben nem magyarázva az előbb látottakat.

(Képet készítette: Félégyházi János)

10. fejezet

Petra sorba járta az istállókat, karámokat. Egyik, másik lónál hosszabban elidőzött, de a felnőttek előtt titok maradt, hogy mitől függ az ismerkedés hossza. A kezében lóbált zacskóval éppen egy olyan lóhoz közelítet, amelyik nyugtalanul mászkált a számára kicsinek tűnő helyen.

Amikor az ajtóhoz ért bosszúsan belerúgott, majd hátra kapva fejét nyerített. Egyáltalán nem volt bizalomgerjesztő a viselkedése, de Petra ezzel nem törődött, odament az ajtó elé, és háttal megállt. Elővett egy falat répát, de aztán mégis visszajuttatta a zacskóba.

Csak úgy hátrafelé beszólt a lónak: - Tudom, te nagyon erős vagy, én meg kicsi.

A kislány feje alig ért az ajtó éle fölé, de a hangja eljutott a fekete csődörhöz. Megállt a hátsó falnál, és a füleit Petra felé fordította. Egy darabig semmi sem történt, mind a ketten csak vártak. Az állat türelme fogyott el hamarabb, ezért ő mozdult elsőnek. Előre sétált, és át-emelte a fejét az ajtón. Fújtatott egyet, ettől Petra haja összekócolódott.

- Szeretnél valamit? - kérdezte, és a kinyitott tenyerét úgy tartotta mintha adni szeretne valamit.

A csődör belenyalt, mert nem talált répát, közben a kislány odanyomta az arcát a pofájához, és megpuszilta a szeme alatt.

Éva kezdte megszokni, hogy a lánya ilyen otthonosan mozog ebben a veszélyes környezetben, ezért már csak fél szemmel figyelte. Feltűnt neki, hogy László megint úgy sétál mellette, mint aki csak testben van jelen. Gondolatai kitudja, milyen távol járnak. Úgy érezte, itt a pillanat, amikor megkérdezze, mi a baja.

Egy gyors lépéssel előtte termett, ettől majdnem összeütköztek, fejét felemelte, és feltette a régóta fogalmazódó kérdést: - Mi bajod van? Olyan furcsa vagy reggel óta. Mintha senki nem érdekelne, egyfolytában valahol máshol járnak a gondolataid.

- Tessék? - nézett rá László, és látszott rajta, hogy a kérdések fele sem jutott el az agyáig -, mit kérdeztél?

- Azt kérdeztem, hogy mi van veled? Nem ilyennek ismertelek meg.

- Ne haragudj - fogta meg Éva karját. - Éjjel semmit nem aludtam, és azt hiszem, egyre jobban kijön rajtam a fáradtság. Gyere, igyunk egy kávét a büfében.

Közben körbenézett az udvaron, Gézát keresve a szemével.

Épp akkor lépett ki a fekete csődör melletti istállóból vasvillával a kezében.

- Géza! - szólt oda László. - Vigyáznál Petrára, amíg anyukájával iszunk egy kávét?

- Menjenek nyugodtan főnök - tette le a villát Géza. - Addig lecsutakoljuk Rozsdást a kislánnyal, gondolom tetszeni fog neki.

- Jó ötlet - mondta László, majd megfogta Éva kezét, és elindult a büfé felé.

Kért két kávét, és ugyan mind a két keze foglalt volt, de könyökét kiemelve jelezte Évának, hogy karoljon bele, mert nem itt a napon akarja meginni az italokat.

Elsétáltak a kedvenc padjához a tópartra. Mutatta Évának, hogy üljön le.

- Szeretek itt üldögélni - mondta -, olyan megnyugtató.

Leült és elvette a felé nyújtott poharat, de már nem tudott tovább várni a kérdéssel: - Miért nem aludtál az éj-jel?

- Meghalt a testvérem - mondta ki egy szuszra az egyelőre feldolgozatlan mondatot. - Vagyis a féltestvérem apai ágon.

- Éreztem, hogy valami baj van - fogta meg László karját -, részvétem. Hogyan történt?

- Köszönöm. Tegnap mikor hazajöttem itt vártak a rendőrök - kezdte mesélni. - Autó baleset. Nekem kellett velük mennem, azonosítani Ferit. Így hívták - magyarázta.

- Nem tudtam, hogy van testvéred, igaz egyelőre nem sokat tudunk egymásról. Apukádról is csak annyit mondtál, hogy elhagyott benneteket.

Mi van Vele? Hogy viseli?

- Nehezen.

Amikor végre elengedtek a patológiáról elmentem hozzá, nála töltöttem az éjszakát. Ilyen összetörtnek, és öregnek még soha nem láttam.

- Ez nagyon kedves volt tőled.

- Hosszú ideje nem találkoztunk - nézett a tó vizére László -, nem nagyon tudtunk miről beszélgetni. Eleinte csak hallgattunk, ültünk egymással szemben. Akkor már nem volt fontos, hogy valamikor régen elhagyott, meg-sajnáltam. Rájöttem, hogy Feri volt az egyetlen, akivel tartotta a kapcsolatot. Tegnap ebédre várta, helyette én telefonáltam, hogy meghalt - mesélt megállíthatatlanul. - Egész nap boldogan készülődhetett, főzött, várt a találkozóra. Tervezgethette, hogy miket kérdez, és milyen tanácsokat ad majd neki. Ott, akkor rájöttem, hogy, történt, ami történt kettőnk között, ezek után nem hagyhatom magára, mégis csak az apám. Egész nap ezen törtem a fejem, ezért kalandoztak el a gondolataim.

- Ne haragudj - nézett Éva Lászlóra.

- Miért haragudnék rád?

- Mert magamban korholtalak. Menyire érzéketlen letél, de belátom, hogy önző voltam, már reggel mikor megláttalak, meg kellett volna kérdeznem, hogy mi bánt.

- Nem haragszom, inkább örülök, hogy valakinek elmondhattam, így talán már nem ezen fogom törni a fejem.

- Miért nem mondtad le a mai napot?

- Megígértem Petrának. Nem olyan kicsi már, megértette volna.

- Annyira készült a mai napra, szívtelenségnek éreztem volna csalódást okozni neki.

Látod, milyen jól érzi magát? Olyan mintha ez lenne az igazi otthona.

- Mindig is odavolt a lovakért.

- Ez valami más - fordította vissza tekintetét Évára -, ilyet én még nem láttam. Mintha a lovak lelkébe látna. Láttad, ahogy Kuncsorgót kezelte, ez eddig még senki-nek sem sikerült, pedig régóta élek köztük. Valamit a fülébe súgott, és nem nyaggatta tovább az újabb falatokért. A fekete csődörhöz még senki nem került ilyen közel, csak a gazdájára hallgat. Petra meg elérte, hogy rá figyeljen, és hívás nélkül oda ment hozzá. Gondolom neked nem tűnt fel, hogy már nem rugdossa az istállója ajtaját. Szinte csend van a lovardában, pedig már megszoktuk, hogy ha rájön, akkor egész nap döngeti az ajtót.

- Nem tudtam, hogy ilyen képességei vannak - állapította meg Éva.

- És még nem tudunk mindent - mondta László -, ilyen képességeket nem lehet tanulni, Petra már így született. Ezért nem tud betelni a lovas könyvekkel. Soha nem érzett még ló szagot, de a vérében van, ezért rögtön felismerte a kezemen. Olyan otthonosan mozog köztük, mintha születése óta együtt élne velük.

Évának jólesett, hogy dicséri László, a lánya képességeit. Kiitta az utolsó korty kávé a műanyag pohárból, majd felállt. Elvette László kezéből is, mert az már jóval az övé előtt kiürült. Elsétált vele a szemetesig, és kidobta. Mire visszaért, már László is felállt.

Indulni akart vissza az istállókhöz. Éva elé állt, és egy gyorsan megölelte.

A férfi kicsit meglepődött, de nem mutatta, csak fel-emelte a kezét, és szorosan magához szorította Évát.

- Ezt miért kaptam? - kérdezte.

- Úgy éreztem szükséged van erre a történetek miatt.

- Nagyon jól esik. - hajtotta fejét Éva vállára.

Ekkor termett ott váratlanul mellettük Petra. - Ti mit csináltok? - kérdezte.

Vígasztalom Lászlót - válaszolta anyja. - Meghalt a testvére - magyarázta.

- Nagyon sajnálom - mondta Petra, és félretolva anyját László elé állt. - Én is megölelhetlek? - kérdezte.

László leguggolt, átölelte a kislányt, és csak annyit mondott: - Köszönöm.

Petra hamar kibontakozott az ölelésből, és mint aki ilyen gyorsan feldolgozta a halálesetet széles mosollyal kezdte mesélni eddigi élményeit.

- Képzeld anya, lecsutakoltuk Rozsdást. Kaptam egy sámlit, hogy felérjem, utána kiganézhattam az istállóját - mesélte, úgy, mint aki ennél jobb munkát még életében nem végzett.

- Lehet, hogy az otthoni takarítást át kellene keresztelnem ganézésra - mosolygott Lászlóra Éva.

- Talán, akkor szívesebben csinálná? - kérdezte László.

Petra nem törődött ezekkel a megjegyzésekkel, folytatta a történetek mesélését: - A Fríz lovak nagyon szépek. Itt csak egyet láttam - nézett kérdő tekintettel Lászlóra.

- Melyik az? - kérdezett közbe Éva.

- A fekete csödör - válaszolt Petra, mintha ez a legtermészetesebb lenne.

Igaz a lábát nem láttam, de a nyaka ívéből, és a fejformájából gondolom.

- Igen, jól ismerted fel a Frízre jellemző nyakat, és fejformát - dicsérte meg László.

- Miért kellett volna látni a lábát is? - kérdezte Éva.

- Mert csak ennek a fajtának olyan a lába mintha hosszú szőrű zokni lenne a lábán - válaszolta Petra.

- Igen, némelyiknek olyan hosszú szőr van a bokáján, hogy a patája sem látszik - magyarázta László.

- Megéheztem - váltott témát ismét Petra.

- Nem csodálom, amennyit szaladgáltál. egyik karámtól a másikig, - mondta Éva -, és még ganéztál is.

- Akkor menjünk enni - javasolta László. - Nincs bőséges választék, de azt mondják: „Az éhség jó szakács.”

Képet készítette: Félegyházi János)

11. fejezet

- Sikerült végre mindent elintéznünk fiam? – kérdezte Sárosi Lajos, Lászlót, amikor kiszállt a lovardától kölcsönvett autóból.

- Remélem – válaszolta László, a vezetőülésből. Nem akart hosszan búcsúzni apjától, már ment volna vissza a munkahelyére. Az utóbbi két napban alig dolgozott pár órát. A többi időt a hivatalos ügyek intézésével töltötték. Ígérete szerint, segített, amiben tudott, de be kellett látnia, hogy apja nem olyan elesett, mint amilyennek látta a haláleset éjszakáján. Így a segítség annyiból állt, hogy fuvarozta, egyik helyről a másikra.

- Köszönöm a segítséget – hajolt be az autó anyósülés felőli ablakán. – Nem jönnél fel egy kis időre? – kérdezte. - Főznék egy kávé, és elbeszélgethetnénk egy kicsit. Már úgyis délután van, és ahogy mesélted, szabadságot sem vettél ki az utóbbi három-négy évben. Szerintem meg lesznek nélkülöd, a mai nap hátra lévő részében.

- Igazad lehet – nyitotta az ajtaját László. – Ma amúgy sem kell senkit tanítanom, a kávé pedig jól esne.

Együtt sétáltak a Harmat utcai lakótelep egyik házához, ahol az idősebb Sárosi a második emeleten lakott. Lift nem volt, mivel négyemeletes a ház. A lakásajtónál előre engedte fiát, majd ő is belépett, és bezárta. - Menj a nappaliba – küldte Lászlót előre -, gyorsan odateszek egy kávé.

László elhelyezkedett az egyik fotelben, és körbe jártatta tekintetét a helyiségen.

Szépen be volt rendezve, látszott rajta, hogy nincsenek anyagi gondjai annak, aki itt lakik.

Apja, mielőtt nyugdíjba ment, ügyvezetőként dolgozott egy Kft-ben. Arra már nem emlékezett, hogy mivel foglalkozott ez a cég, de ennek köszönhetően, még mai szemmel nézve is jó lehet a nyugdíja.

- Már kész is a kávé – lépett be egy tálcával a kezében apja. – Még mindig cukor nélkül iszod? – kérdezte.

- Igen.

- Még egyszer köszönöm a segítséget.

- Mindent te intéztél, én csak fuvaroztalak – szabadkozott László.

- Ez nekem akkor is nagyon sokat jelent – nézett szégyenlősen a cipőjére -, és főleg az, hogy ennyi időt töltöttünk együtt.

- Te hagytál el minket – támadott rá apjára -, ezért haragudtam, és még most is haragszom rád.

Pedig gyerekként örültem volna, ha van apám – fakadt ki Lászlóból a régi sérelem.

- Mit mesélt erről anyukád?

- Semmit, és ez a legnagyobb baj, nekem kellett kitálmánom, hogy miért.

- Szerinted miért? – kérdezte apja, és felemelte tekintetét, hogy a szemébe tudjon nézni.

- Mert összejöttél egy nővel – válaszolta László, és elkapta tekintetét apjáról.

- Nem ez volt az oka. Én nem akartam elmesélni, mert abban bíztam, amikor akkora leszel, hogy megérted, anyukád elmondja neked.

Ezek szerint nem tette?

- Nem.

Ha már így belekezdünk, ha akarod, elmondom neked, de előre szólok, nem fogsz örülni a történetnek.

- Eddig miért nem mesélted el? - kérdezte László.

- Találkoztunk egy párszor, amikor már elmúltam tíz éves, akkor már megértettem volna.

- Meg fogod érteni, ha végig hallgatsz – mondta apja, és vett egy nagy levegőt.

- Hallgatlak – dőlt hátra a fotelben, kezében a kávé csészével.

- Én mindig szerettelek – kezdett bele Lajos. – Anyukádnak megszakadt volna a szíve, ha el kellett volna téged hagynia, pedig egyszer majdnem megtette.

- Miért? – kérdezett közbe László.

- Még nem voltál három éves – kezdte messziről a történetet, figyelmen kívül hagyva László kérdését. – Amikor hazaérkeztem a munkából, azt láttam, hogy Vera, anyukád csomagol. Megkérdeztem tőle, hogy hova utazik. Azt mondta, nem tudja, és folytatta a pakolás, közben egyre jobban folytak a könnyei. Megfogtam a kezét.

Kihúzta a kezemből és pakolt tovább.

Felállt a fotelból, mert úgy érezte, ezt ülve nem tudja tovább folytatni. Elment az ablakig, kinézett rajta, majd visszafordult Lászlóhoz. Könnyes szemmel mondta: - Nagyon szerettem anyukádat.

Rövid gondolkodás után folytatta a történetet: - Nem tudtam megállítani, csak hordta a ruháit bele a bőröndbe. Közben egyszer magállt, és csak annyit mondott, hogy megcsaltalak. Folyamatosan beszéltem hozzá, de nem hallgatott meg. Becsukta a koffert, és indult az ajtóhoz. Nem tudtam megállítani. Te játszottál a szobádban, felkaptalak, és átvittelek a szomszédba, Rózsi nénihez. Vele mindig jól eljátszottál. Mire visszaértem, már nem volt otthon. Magamhoz vettem az igazolványaimat, és futottam utána a buszmegállóhoz.

Még a hátsó ajtón sikerült felugranom, anyukád az elősónél volt. A végállomáson szállt le, láttam, hogy igyekszik a metró felé. Hamar utolértem, de hiába beszéltem neki, csak ment. A Nyugati pályaudvarnál, beállt a pénztárhoz várakozók sorába. Amikor elfogytak előle az emberek, arra eszmélt, hogy az üvegen keresztül kiszól a jegyárus. Megkérdezte hova szeretne utazni. Sokáig nézte a vele szemben ülő férfit, és nem szólt semmit. Szembe fordult velem, és megkérdezte: - Hova menjek most?

Megfogtam a karját, elvettem a bőröndöt, és odavezettem a legközelebbi padhoz. Leültettem, és tovább győzködtem, hogy jöjjön haza, majd otthon mindent megbeszélünk.

- Megbeszéltétek? – kérdezte László. – Mégis elköltöztél?

- Igen, abban maradtunk, hogy megbocsátok, ő megígérte, többet nem fordul elő.

- Akkor miért költöztél el?

- Megpróbáltam úgy élni vele, mint előtte, de nem ment – folytatta a történetet Lajos. – Két héten keresztül leste minden kívánságomat. Ki sem kellett mondani, mit szeretnék, már teljesítette, de nem szólt hozzám egy szót sem. Veled ugyanúgy játszott, beszélgetett, mesét olvasott, csak velem nem. A szemembe, sem mert nézni. Szégyellte magát, pedig én többet nem hoztam fel a történeteket. Két hét után már nem bírtam, ezért kértem, hogy beszéljessünk ismét a történekről. Beszélgetés nem lett belőle, én beszéltem, ő csak bólogatott. Mivel láttam, hogy nem fog javulni a helyzet, felajánlottam, hogy elköltözők. Mivel te még kicsi voltál, szükséged volt az anyai gondoskodásra, és szeretetre.

- Apaira is szükségem lett volna – szólt közbe László.

- Igazad van, de akkor azt hittem, hogy majd sűrűn találkozunk – ült vissza a fotelbe Lajos -, csak arra nem gondoltam, hogy a költözésem miatt ennyire megharagszol rám. Tudom, hogy nem szeretnél nálam lenni, pedig én mindent megtettem, hogy jól érezd magad. Kicsit javult a helyzet, amikor Feri megszületett.

- Mivel nem mondtátok el nekem, hogy miért hagytál el minket – nézett vádlón apja szemébe László -, ezért azt hittem, hogy Rozi miatt. Akkoriban szinte gyűlöltem őt.

- Vele csak fél évvel később jöttünk össze. Sokat panaszkodott, hogy nem tudja megszerettetni magát. Pedig mindent megtett.

- Emlékszem, és már nagyon sajnálom – gondolt viszsza gyerekkorára László. - Ferivel nagyon jól kijöttünk. Olyan volt nekem, mintha a kistestvérem volna.

- Örültem neki – állt fel Lajos, és összeszedte a kiürült csészéket. – Tudtam, hogy tartottátok a kapcsolatot.

Kisért a konyhába, és a mosogatóba tette a kávé edényeket. Mikor visszatért folytatta: - Csak az bántott, hogy engem nem látogattál meg soha. Szerencsére mindent tudtam rólad, mert Feri elmondta, amit tudott.

- Nekem nem mondta, de most már örülök neki, hogy hallottál felőlem.

- Mindig tudtam, hogy mikor és hol versenyzel – nézett ismét ki az ablakon Lajos.

Amikor tehettem el is mentem, ha távolról is, de legalább láthattalak.

- Ezt nem tudtam, se anyu, se Feri nem mondta.

- Ott voltam, mikor megsérültél – fordult ismét fia felé. – Vártunk a célban, de nem jöttél, tudtuk, hogy nagy a baj. Eszméletlenül tettek a mentőhelikopterbe.

Azt hittük soha nem állsz lábra, szerencsére mi is, és az orvosok is tévedtünk.

- Ennek én is örülök – nézett most már mosolyogva apjára. – Anya, és Feri látogattak a kórházban, te miért nem jöttél?

- Ott voltam többször is, de a kórtermednél mindig elfogyott a bátorságom. Egyszer mikor oda értem nyitva volt az ajtó. Benéztem. Nem láthattál, mert épp az ablak felé néztél, én meg nem szóltam.

- Örülök, hogy felhívtál egy kávéra, és megbeszéltük a régen történt dolgokat, de mennem kellene – állt fel László, és indult a bejárat felé. – Már besötétedett.

- Én megkönnyebbültem, hogy végre, vettem a bátorságot, és elmondtam neked az igazságot – indult László után. – Ezt eddig senkinek nem meséltem el, még Ferinek sem.

Megkerülve Lászlót elsőnek ért az ajtóhoz, és kinyitotta. Egy darabig csak álltak egymással szemben, egyikük sem tudta, hogyan kellene most elbúcsúzni.

Lajos mozdult elsőnek, és László felé nyújtotta a kezét.

- Szervusz, fiam – köszönt el, és várta, hogy megfogja.

László nem élt a felkínált lehetőséggel, hanem lépett egyet előre, és megölelte apját, így búcsúzott.

- Szervusz, apa – mondta még ölelés közben. – Remélem, ezentúl sűrűbben találkozunk – bontakozott ki az ölelésből.

Lajos csak annyit mondott: - Én is.

Mosolygó szemekkel nézte távozó gyerekeit, amíg a lépcsőfordulóban el nem kanyarodott.

12. fejezet

- Géza! – lépett be az istállóba László. – Látom befejezted a mai munkát. Ha ráérsz délután, akkor nyergeld fel Rozsdást, megnézem, hogy megy a lovaglás.

- Köszönöm, főnök – tette le a vasvillát Géza. – Majd nem egy hónapja beszélünk arról, hogy tanítani fog, már azt hittem, hogy elfelejtette.

- Elég teltek voltak az utóbbi napjaim. - Tudom főnök. Azóta nem is beszélgettünk, így nem volt alkalmam mondani, hogy nagyon sajnálom az öccsét. Fiatal volt még. - Köszönöm. Neki ennyi volt megírva. Remélem a következő élete hosszabb lesz, már ha létezik a lélekvándorlás – indult az ajtó felé László, de még visszaszólt. – Igyekezz! Zsófi már melegíti Fáraót. Ott várlak az egyes karámban.

- Igyekszem főnök – indult Gáza Rozsdás boksa felé.

- Zsófi! – szólította a lányt már a karám sarkából. – Hol tartasz a bemelegítéssel?

- Sétáltunk két kört, most ügetünk – válaszolt Zsófi, amikor ellovagolt László előtt -, ez volt az ötödik kör.

- Jó – nyugtázta a hallottakat László. – Akkor most jön két kör rövidvágásban, de csak lazán nem kell hajtani.

Zsófi kiemelkedett a nyeregből, engedett egy kis gyeplőt Fáraónak, kicsit ráhajolt a ló nyakára, és lábszárával alig észrevehetően megszorította a hasát. A hatalmas állat úgy engedelmeskedett az egyértelmű jelzéseknek, mint egy kamion, az alig hatvan kilós sofőrnek, mikor az a gázpedálra tapos.

Egyre fokozódott a sebesség, gyorsan teljesítette a két kört.

Mikor ismét László elé ért, megtartotta a gyepplőt, visszaült a nyeregbe, sarkát kicsit lejjebb nyomta. Fáraó szinte azonnal megállt.

- Kezdhetünk ugratni? – kérdezte László.

Ekkor ért oda Géza, Rozsdás nyergében ülve.

- Azt nem mondtam, hogy ülj fel rá – korholta László.

- Előbb meg akartam nézni, hogy minden rendben van-e a nyergeléssel.

- Bocsánat főnök – szabadkozott az istállófiú.

- Géza! – nézett kicsit mérgesen új tanítványára. – Felejtsd már el ezt a főnöközést.

- De hát, maga a főnök – nézett csodálkozva felettesére. – Amióta itt dolgozom mindig így szólította.

- Ebben igazad van, de én már unom, van nekem rendes nevem is. Szólíts nyugodtan Lászlónak.

- Igenis, főnök,... akarom mondani, László.

- Akkor, ha ezt megbeszéltük, kezdhetnénk a tanulást – nézet végig a lovon. – Egész jól felnyergelted, de a kengyelt kicsit lejjebb engedem, mert így olyan vagy, mint egy galoppversenyző.

Nem kell neked térdelned a ló hátán.

- Köszönöm – mondta Géza, és nagyon odafigyelt nehogy utána tegye, hogy főnök.

- Menj két kört lépésben, addig eligazítom Zsófit – adta ki első utasítását oktatóként. - Zsófi! – fordult oda a lányhoz. – Fel van állítva két akadály – mutatott a karám közepe felé. – Egyelőre elég alacsonyan vannak a rudak.

- Eddig csak földre fektetetteket ugrottam át – nézett kicsit ijedten Lászlóra. – Fog ez menni nekem?

- Minden ezt megelőző feladatot elvégeztél, és min-dent ügyesen csináltál – ütögette meg kedvesen a lány csizmaszárát.

Ez a következő lépés, meg kell tudnod csinálni. Az a lényeg, hogy nem szabad félned, mert azt megérzi Fáraó. Ő ugrott már, ennél sokkal magasabb akadályokat is. Csak veled még nem. Először hagyd, hogy mindent maga csináljon, tudja mi a teendő. Azzal ne törődj, hogy milyen magas, ugyan azt kell tenned, mint a földön fekvő rudaknál. Akadály előtt kicsit tartsd meg a gyeplőt, érezze a ló, hogy figyelsz rá. Ha nem így teszel, akkor képes önkéntelenül gyorsítani, és akkor elrontja az ugrást. Amikor az elugrási ponthoz értek emelkedj ki a nyeregből, hogy segíts neki, és engedj egy kis szarat, mert ilyenkor előre és lejjebb nyújtja a fejét. Ezt majd a gyakorlások során érezni fogod, hogy mennyit, mert ez minden lónál más hosszt jelent. Lényeg, hogy végig kontrol alatt legyen. Amikor az akadály fölé értetek ülj vissza a nyeregbe, mert ha nem teszed, akkor a talajfogásnál elől, lerepülhetsz róla.

László úgy érezte minden elmondott, ami eszébe jutott, ezért ráütött az állat farára, és csak annyit mondott biztatás képpen: - Indulj, meg tudod csinálni.

Zsófi kicsit izgatottan indult az akadályok felé. Nem akarta, hogy Fáraó észrevegye nyugtalanságát ezért, előbb került egy kört anélkül, hogy ugratott volna.

A második körben már határozottan kezében tartotta az irányítást, és visszautasítást nem tűrően irányította a feladat végrehajtására az állatot.

Szinte úsztak a levegőben a nem túl magasan lévő rúd fölött. A megfelelő időben visszaült a nyeregbe, mégis mikor a ló mellső lába földet ért, olyan erők hatottak rá, ami majdnem átrepítette Fáraó fején.

Kezeivel kénytelen volt megtámaszkodni az előtte feszülő nyakizmokon.

Alig fogta fel, hogy sikerült az első ugrás, máris fordítani kell a lovat a következő akadály felé. Ami annyival volt nehezebb, hogy ezen a felső rúd vízszintesen feküdt a kengyelekben, míg az előzőn keresztetkék egymást, így kijelölve az akadály közepét. Ezt is sikerült teljesíteni. László előtt ismét megállt.

- Milyen volt? – kérdezte.

Ekkor fejezte be Géza a második körét, és mintha neki tette volna fel a kérdést Zsófi, ő válaszolt László helyett.

- Elsőre nem volt rossz, de mind a két akadály előtt túlengedted a szarát, így nem volt kontrol alatt az állat feje, a második akadályra nagyon rávezetted, ezért felfelé kellett ugrania, ami ilyen alacsony akadálnál nem nagy baj, de egy magasabbnál már gondot jelenthet.

- Géza! – szólt közben László. – Ha jól tudom, én oktatom Zsófit. Viszont amit mondtál az jó volt, mindenben egyetértek veled. Honnan tudad, hogy ezek hibák voltak? – kérdezte Gézát.

- Gyerekkoromban kedvenc szórakozásom volt az alacsonyabb kerítéseket átugratni, aminek apa nem örült, de azért igyekezett kijavítani a hibáimat – magyarázta. - Belém sulykolta, hogy ezekre oda kell figyelni.

- Ez így van, de én még annyit hozzátennék, hogy a két akadály közötti kanyarban rádóltél az ívre, így a ló kiesett az egyensúlyból, ezért szaladt rá a második akadályra. – folytatta a hibák felsorolását. – Láttam, hogy a talajfogásnál megtámaszkodtál Fáraó nyakán, azt nagyon jól csináltad. Ha a kengyellel a lábad előre tolod egy kicsit, azzal ellensúlyozni lehet, az erőt, ami ki akar lökni a nyeregből.

- Akkor elsőre elfogadható volt, amit csináltam? - kérdezte Zsófi.

- Nem, nem volt elfogadható – nézett mosolyogva László, Zsófia -, nagyon szépen ugrattál. Ami hibákat a „segédoktatóval” felsoroltunk, azokat, még egy tapasztalt ugrató is elköveti időnként. Remélem megnyugodtál? – kérdezte. – Akkor, csináld meg ezt a kört, még négyszer. Közben próbálj odafigyelni a hallottakra, utána ellenkező irányban még ötször. Indulj! – adta ki az utasítást Zsófi-nak.

Oda fordult Gézához.

- Közben figyeltem a te lovaglásodat is. Az látszik, hogy nem vagy kezdő, de azért egyelőre haladó sem. – kezdte a kritikát. – Nagyon trehányul ülsz a lovon. Göbe a hátad, a kengyelbe a talpad közepéig bedugod a lábad, és kalimpálsz vele.

- Ezt apa is mindig megjegyezte – nézett le a lábára Géza. – Azt szokta mondani, hogy a lónak és lovasnak szép egységet kell alkotni.

László félszemmel Zsófit figyelve, folytatta mondan-dóját: - Húzd ki a hátad, a vállad, csípőd és a bokád egy vonalban legyenek. Felső karod a tested mellett, az alka-rod vízszintesen, akkor már is jó távolságra fogod a gyeplőt a testedtől. A szíjat a kisujjad és a gyűrűsujjad között vezesd át. A tenyeredben visszafordítva a hü-velykujjaddal fogd rá a mutatóujjadra.

A lábfejed húzd ki a kengyelből, és csak a lábujjaidon támaszkodj, úgy mintha a kerékpár pedálján lenne.

- Én a biciklit is teli talppal szoktam tekerni – nézett csodálkozva Géza. Ott azért ez nem akkora probléma – magyarázta László.

- A kengyelbe azért nem jó mélyen belelépni, mert baleset esetén bele ragadhat a lábad, és a megbokrosodott állat vonszol magával tovább.

A komoly balesetek zöme ebből alakul ki, ezért erre kell a legjobban oda figyelned. Ne szaporítsuk tovább a szót, hanem inkább indulj el ismét, és próbáld betartani, amiket mondtam.

- Még mindig csak lépésben? – kérdezte Géza.

- Igen, aki nem tud, még gyalogolni az ne akarjon futni. Indulj el, ha úgy látom, hogy már jó akkor, majd előrébb lépünk, jöhet az ügetés.

Zsófi már ellenkező irányba rótt a köröket, és igyekezett betartani, amire felhívták a figyelmét. László büszkén szemlélte első tanítványa ténykedését. Örömet kicsit árnyalta, hogy nem az ő tanításának köszönhető a lány ügyessége. Már az első körben látta, hogy olyan tehetség van az ugratáshoz, hogy mások ezt hosszú gyakorlással tudják csak elérni.

Közben észrevette, hogy Géza befejezte az első kört, és már kezdett úgy kinézni, mint egy lovas. Úgy döntött szerez neki egy kis örömet. Odaszólt neki: - Géza gyorsíts egy kicsit, egyelőre tanügetésben.

Géza boldogan hajtotta végre az utasítást, mert soha nem szeretett így baktatni.

László figyelme ismét Zsófiga terelődött, aki éppen befejezte az ötödik kört, és megáll László előtt, de a tekintét mögé szegezte.

- Szia, apu – köszöntötte az éppen megérkező szülőt.

- Szervusz, kicsim, üdvözlöm László – köszöntötte őket a doktor. – Látom, milyen ügyesen ugratsz.

- Üdvözlöm én is – nyújtott kezét László. – Tudta, hogy a lányának őstehetsége van ehhez?

Füzesi megfogta a felé nyújtott kezét, és azt mondta: - Biztos azért megy neki, így mert jó az oktatója – mosolygott Lászlóra.

- Köszönöm, de nem véletlen mondtam, hogy nagyon ügyes – hárította el dicséretet. – Hosszú idő óta ő az első tanítványom, de ilyen gyorsan még nem haladt senki. Amikor én tanultam, akkor egy hónapig, csak a földön fekvő rudakkal kínlódtam. Nem tudtam a távolságot jól felmérni, és lehet, hogy ez is közrejátszott a balesetemnél.

- Örülök, hogy a lányomnak ilyen jól megy – mondta a doktor. – Kislányom, meddig gyakorolsz még? – szólt oda Zsófinak.

- Szerintem, mára elég lesz – mondta a lány helyett

László. – Ma nagyon nagyot léptél előre. Géza te is abba hagyhatod, majd legközelebb kiértékelem a teljesítményedet – jelezte a mai óra végét. – Vidd vissza mind a két lovat, nyergeld őket le, de előtte sétálj velük legalább három kört itt a karámban.

- Meg lesz főnök – csúszott ki a száján véletlenül, de gyorsan helyesbített -, azaz László.

Zsófi boldogan szökdécselve követte apját a kocsiiig.

13. fejezet

- Menj be a nappaliba, helyezd magad kényelembe. Mit hozzak neked, kávét vagy üdítőt? – kérdezte Lajos fiát, aki éppen elhelyezkedett az egyik fotelban.

László gondolatai valahol távol jártak ezért, csak az jutott el a tudatáig, hogy valaki hozzá szólt.

- Ne haragudj, elgondolkoztam, mit kérdeztél?

- Mit hozzak inni? – tette fel a kérdést kicsit lerövidítve.

- Nekem egy pohár ásványvíz elég lesz – válaszolt László, de már megint nem volt jelen.

A gondolatai ismét elkalandoztak.

Még mindig a temetésen töprengett. Nem értette, hogy miért oda temetette. Apja, mikor Feri anyja meghalt, őt is hamvasztották, és a temetőben, olyan parcellában ahol csak urnában temettek, egy dupla sírhelyet vásárolt. László számára ez természetes volt, mert úgy gondolta, hogy apja is majd ott szeretne nyugodni. Most pedig oda-temetette a fiát. Gondolataiból ismét apja zökkentette ki, amikor visszatért a szobába.

- Bocsánat, hogy eddig tartott, de magamnak kávéfőztem – szabadkozott fia előtt, közben ő is leült a szemben lévő fotelbe. – Hoztam a vizedet is, de, ha kérsz kávé, azt is hozhatok.

Feltűnt neki, hogy László csak most tért vissza gondolataiból.

- Kérdezd meg nyugodtan – szólt rá fiára.
- Mit? – nézet csodálkozva László.
- Mióta haza értünk folyamatosan máshol járnak a gondolataid, és gyanítom, hogy mi foglalkoztat – nézett kérdő tekintettel.
- Mire gondolsz? - kérdezte László.
- Azt szeretnéd kideríteni, hogy miért oda temetettem Ferit?

- Csak egyelőre nem mered megkérdezni?
- Igen – nézett apja szemébe. – Azt a helyet szerintem magadnak vetted.

Arra gondoltam, hogy azért, hogy megkímélj minket ettől a költségtől.

- Feri beszélt rá, hogy dupla sírhelyet vegyek. Én nem akartam, de most jól jött – magyarázta Lajos.
- Soha nem akartam, hogy engem oda temessetek.
- Eddig erről még nem beszéltünk, és ha Feri nem hal meg, akkor nem is hoztam volna szóba.

- Én, azért vártam az alkalmat, amikor tisztázhatom ezt veled – kevergette meg a kávé, ami már kezdett elhűlni.

- Nekem ebbe nincs beleszólásom – nézett csodálkozva László.

- Én azt szeretném – nézett a távolba Lajos. Gyorsan átgondolta, hogy kapcsolatuk eljutott-e arra a szintre, amikor elmondhatja fiának, hogy mit szeretne.

- Mit szeretnél? – kérdezte László, mert azt hitte, nem akarja folytatni a mondatot.

- Azt szeretném – kezdte előlről -, ha engem, anyukád mellé temetnél. – Én most is csak őt szeretem, és már csak te, vagy akinek ezt a kérésemet elmondhatom. Nekem nincs több rokonom, már csak te maradtál, aki ezt teljesítheti. Abba már nincs beleszólásom, hogy teljesítsd is a kérésemet.

- Megígérem, hogy észben tartom, és ha lesz rá lehetőségem, akkor teljesítem – állt fel László. – Szeretnék elbúcsúzni.

- Hova sietsz? – kérdezte apja. – még meg sem beszélünk, hogy milyen volt a temetés.

- Azt később is megbeszélhetjük, de úgy érzem, muszáj, hogy elmenjek Évához.

- Miért olyan fontos most felkeresned? – értetlenkedett Lajos.

- Megígérte, hogy eljön a temetésre – emlékezett vissza Éva szavaira: - Azt mondta, hogy nem ismerte Ferit, de úgy érzi, hogy ott kell lennie a temetésén, mivel az én öcsém volt.

- Ő a barátnőd? – kérdezte Lajos.

- Egyelőre nem mondhatnám, de remélem ebbe az irányba halad a kapcsolatunk.

- Lehet, hogy közbe jött neki valami.

- Akkor biztos telefonált volna. Nagyon rossz előérzetem van.

- Nem kell mindjárt valami rosszra gondolni – állt fel Lajos, kivitte a kávé csészét, és a poharat a konyhába.

László már az ajtóban várta, hogy kinyissa neki.

- Szeretném majd megismerni Évát – mondta búcsúzás képpen fiának, és még hozzá tette: - remélem, csak valami apró probléma miatt nem tudott eljönni.

Megölelték egymást, majd szélesre tárta az ajtót. Szemével ismét addig követte, míg el nem tűnt előle.

A gyenge forgalomnak köszönhetően negyed óra alatt átért a XVIII. kerületbe. A bejáráshoz közel talált parkolót, és azonnal kiugrott a kocsiból. Szapora léptekkel haladt a kapu felé, amikor hallotta, hogy becsapódik az autó ajtaja. Megnyomta a még kezében lévő kocsikulcs ajtózáró gombját, amit két csipogás követett, jelezve az jármű bezáródását. A kaputelefonba beütötte Éva lakásának a számát, és idegesen hallgatta a fülbántó sípolást. Senki nem jelentkezett. Megismételte, de akkor sem szólt bele senki. Ekkor valaki bentről nyitotta az ajtót, és távozott rajta. László kihasználta az alkalmat.

Egy gyors lépéssel benntermett a lépcsőházban. Nem várt a liftre, hanem kettesével szedve a lépcsőfokokat futott egészen Éva lakásáig. Ahogy odaért azonnal kopogott rajta, pedig tudta, hogy, ha a kaputelefont nem vette fel senki, akkor nem sok esély van arra, hogy valaki beengedje.

- Fiatalember, segíthetek? – szólt ki a szemben lévő lakásból egy idősebb asszony.

Még mielőtt László válaszolhatott volna, megpillantotta Petra fejét, a szomszéd dereka mellett.

- László! – tülekedett ki a kislány, az idegen lakásból, és patakozó könnyekkel ugrott a nyakába.

- Petra! – ölelte szorosan magához. – Mi történt? Anyukád hol van?

- Elvitte a mentő – zokogott a nyakába Petra. – Elszakadt, vagy megszakadt a lépe, már nem tudom, hogy mondta a doktor bácsi.

László kérdő tekintettel nézett az asszonyra aki, még, mindig nem mert kijönni a lakásából.

- Csak azt mondta, hogy valószínű – helyesbített a szomszéd. – Az István Kórházba vitték, a sebészetre – tette még hozzá a korábbi információhoz.

- De, hogy történt? – tette le Petrát, hogy közelebb lépjen a szemben lévő lakáshoz.

- Nem tudok semmit. Reggel áthozta Petrát – mesélte -, én szoktam rá vigyázni, ha olyan dolga van, ahova nem akarja magával vinni a kislányt. Valami temetésre készült. Amikor arra lettem figyelmes, hogy nagy a jövés-menés a lépcsőházban, kinéztem a kukucskálón, és láttam, hogy egy hordággal jönnek ki Éva lakásából. Azonnal nyitottam az ajtót, de nem akartak vele megállni, ezért követtem őket lefelé egészen a mentőig.

Éva szerintem nem volt teljesen magánál. Egyfolytában azt mondogatta, hogy Károly volt.

- Ő volt az élettársa - jegyezte meg László. - Erőszakos iszákos ember, egyszer már találkoztam vele.

- Nem szeretem - szólt közbe Petra szipogva.

- Bemegyek hozzá a kórházba, elviszem Petrát is - közölte László.

- Ne haragudjon, de én nem ismerem magát - lépett ki a lakásából, és felvette Petrát a számára idegen ember mellől.

- A kislányt rám bízta Éva, és nem mondta, hogy magával elengedhetem.

- Szerintem Petra is szeretné látni anyukáját, azért gondoltam, hogy beviszem hozzá. Meg értem a bizalmatlanságát, ezért ha javasolhatom, jöjjön velünk - ajánlotta fel László. - Kocsival vagyok, utána vissza is hozom.

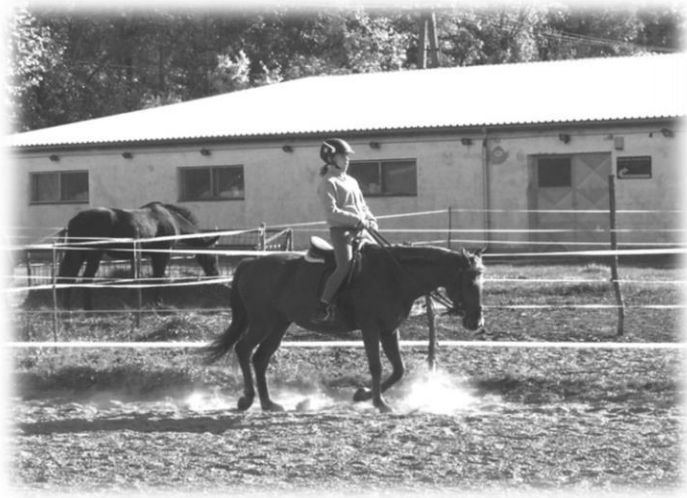
- Jó - állt kötélnek a szomszédasszony. - Én Takács Rózsa vagyok, és Petrát születése óta ismerem, sokszor töltött nálam egy-két órát.

- Engem, Sárosi Lászlónak hívnak - mutatkozott be a szomszédnak. - Én nem olyan régen ismerem Évát, és Petrát, de nagyon megszerettem őket. Ma is csak azért kerestem, mert megígérte, hogy ott lesz a temetésen, de nem jött. Tudtam, azaz éreztem, hogy valami baj van.

- Akkor magához készült - állapította meg a szomszéd. - Nem tudom kit temettek, de fogadja részvéteimet.

- A féltestvéreimet, vagyis az öcsémet temettük. Köszönöm az együttérzést, és ha már mondhatjuk, hogy ismerjük egymást, induljunk, mert minél előbb szeretném megtudni, hogy van Éva.

- Szerintem Petra is szeretné látni - mondta Rózsa. - Hozom a táskámat és indulhatunk.

(Képet készítette: Félégyházi János)

14. fejezet

Petra elsőnek ért a baleseti sebészet nővérpultjához, alig látott át fölötte, de ellenkezést nem tűrő hangon rögtön közölte az ott tartózkodó személyzettel: - Anyukámat szeretném látni.

A nővért nem lepte meg ez a határozott fellépés. Rámosolygott, majd kicsit előre hajolt, és megpróbálta tetőtől talpig szemügyre venni, a határozott látogatót. Ekkor ért oda László, és Rózsa.

- Jó napot kívánok – köszöntek szinte egyszerre. – Fodor Évát szeretnénk meglátogatni.

- Ő, gondolom Éva kislánya? – mutatott a pipiskedő gyerekre a nővér.

- Igen, és már elég türelmetlen, ezért szaladt így előre – magyarázta Rózsa.

- Megkeresem Seres professzort – lépett ki a pultból, és elindult a doktor szobája felé. – Ő műtötte, és csak tőle kaphatnak engedélyt a látogatásra – magyarázta.

Hamarosan egy magas, egyenes tartású, ősz hajú, fehér köpenyes orvossal tért vissza, akin a köpeny nem volt begombolva, ezért, mint egy lovagi lepel lengett utána.

- Ön, ugye Seres Professzor – lépett oda, előre nyújtott kézzel László, ezzel kinevezve magát a csoport vezetőjének. – Én Sárosi László vagyok Éva barátja, ő Petra a lánya, és mellette Takács Rózsa, Éva szomszédja.

- Üdvözlöm önöket, dr. Seres Péter vagyok - mutatkozott be a társaságnak. – Jöjjenek velem az irodámba – invitálta őket a doktor, utána odaszólt a nővérnek: - Kriszta nővér, foglalkozna addig a kislánnyal, amíg be- Igen, professzor úr – válaszolta Kriszta, és megfogta Petra kezét, aki csodálkozva nézett a felnőttek után. Nem ellenkezett, mert arra gondolt így talán hamarabb találkozhat anyukájával.

László és Rózsa engedelmesen követték dr. Serest, aki a folyosó végén lévő ajtót kinyitotta előttük, és mutatta, hogy menjenek be. Az iroda semmivel sem volt barátságosabb, mint várták. A falak valamikor fehérek lehettek, de mára már meglátszott rajtuk, hogy a kórtermek tisztsága fontosabb, mint a professzor komfortérzete. A tekintélyes íróasztal, egyik oldalát egy számítógép foglalta el. A nagyméretű csöves monitor rá volt állítva a fekvő elrendezésű számítógépházra. A doktor megkerülte az asztalt, és leült a magas támlás, gurulós székébe.

- Kérem, foglaljanak helyet.

- Éva, hogy van – vágott az események elé László.

- Nehéz kérdés – nézett a távolba dr. Seres. – Ha fizikailag kérdezi, a körülményekhez képest jól – kezdte válaszáat a professzor -, de ha a lelkiállapotára kíváncsi, arra nem tudok válaszolni. A rendőrséget ebben az esetben hivatalból értesítenünk kellett. Valószínű, hogy hamarosan itt lesz valaki, hogy kihallgassa Évát.

Felállt a székéből és odament a mögötte lévő ablakhoz. Kinyitotta, majd ismét szembe fordult az érdeklődőkkel. – Az az igazság, hogy mivel önök nem közvetlen hozzátartozók, sőt nem is rokonok, nem igazán tudok felvilágosítást adni Éva állapotáról – tért vissza asztalához, és leült. – A kislánynak elmondhatnám – gondolkodott el -, de ő meg szerintem túl fiatal, ahhoz, hogy beavassam.

- Én elég régóta ismerem Évát – szólalt meg Rózsa -, de eddig egyetlen rokonról sem tett említést.

Lehet, hogy nincs is neki.

- Gondolom, igaza lehet – csatlakozott László. - Én nem ismerem olyan régen, de nekem sem tett említést rokonokról.

- Elmondom, amit ebben az esetben lehet – állt fel ismét dr. Seres. – Jelenleg a megfigyelőben van. Műtét után mindenkit oda viszünk, amíg az altatásból nem ébred fel. Oda nem mehetnek be, de szerintem Éva már túl van a nehezen.

Ha felébredt, szólok egy betegszállítónak, hogy vigye ki egy kórterembe, ahova bemehetnek. - Petrának elmondja, hogy mi történt anyukájával? – kérdezte Rózsa.

Nem – mondta határozottan a doktor -, amit Éva szeretne, azt majd elmondja neki.

Csak ő tudja, hogy mibe akarja, és mibe nem, beavatni a lányát.

- Mikor mehetünk be hozzá? – kérdezte László.

- Hamarosan. Megbeszélem a betegszállítóval, addig kérem, várjanak a társalgó részben.

A professzor nyitotta nekik az ajtót, hogy kiengedje őket, és közben szabadkozott: - Ne haragudjanak, de többet nem mondhatok.

László előre engedte Rózsát, majd nyújtotta a kezét a doktornak, és csak annyit mondott: - Köszönjük doktor úr.

A társalgóban, az egyik asztalnál ült Petra és Kriszta nővér. Petra az előtte lévő papírra éppen egy lovat rajzolt, és magyarázta, hogy mik a jellemzői a telivéreknek. Ahogy meglátta Lászlót közeledni, felpattant, és már futott is, hogy új információt kapjon.

- Bemehetünk anyuhoz? – kérdezte rögtön.

- Hamarosan – válaszolta Rózsa.

- Átviszik egy kórterembe, és utána szólnak, hogy mehetünk – nyugtatta meg László. – Mutasd mit rajzoltál – próbálta elterelni a figyelmét anyja állapotáról.

- Egy telivért – mutatta a rajzot Lászlónak.

- Arab?

- Igen. Éppen azt magyaráztam Krisztának, hogy mik a jellemző tulajdonságai egy ilyen lónak.

- Nagyon sokat tud a lovakról – lépett közelebb a nővér is.

- Én nagyon hosszú ideje foglalkozom velük, de engem is meglepett, hogy mennyire tájékozott ezen a téren – magyarázta László.

- Már én is egyre többet megtanulok róluk – csatlakozott a beszélgetéshez Rózsa is.

- Mióta ismerem Petrát, azóta csak a lovakról lehet vele beszélgetni.

A professzor érkezése szakította meg a beszélgetést.

- A 316-os kórteremben helyeztük el anyukádat – simogatta meg Petra fejét. – Bemehetsz hozzá – rápillantva a rajzra még megjegyezte: - Szép ló, ügyesen rajzolsz. Nővér – fordult oda Krisztához -, menjen, kísérje oda a látogatókat, és kérdezze meg a beteget, van-e szüksége valamire. Azt kérem, ne maradjanak sokáig, mert pihenésre van szüksége, komoly megpróbáltatáson ment keresztül – figyelmeztette a látogatókat.

- Jöjjenek – állt az élre Kriszta nővér, és elindult a kórterem felé. – Az egy kétágas szoba, és a másik ágyon nincs most beteg – magyarázta -, nem fogja zavarni Éva nyugalma semmi.

Az ajtóba érve Petra előre furakodott, és kérdés nélkül berohant anyjához. Az ágynál megtorpant, mert hirtelen fel sem ismerte. Orrából két tampon lógott ki, szemei bedagadva, és lila bevérvésekkel tarkítva. Kezei a takaró felett, a balba bekötve az infúzió. Szeme csukva, mintha aludna, ezért Petra csak halkán, mert megszólalni.

- Anya, te vagy az? – kérdezte, és közben elsírta magát.

Éva lassan kinyitotta a szemét, és jobb kezével megsimogatta a lány arcát, közben letörölte könnyeit.

- Ne sírj, minden rendben lesz – mondta nehezen formálva a szavakat, mivel az altató még nem tisztult ki maradéktalanul. Felnézett a lánya mögött állókra, és csodálkozva kérdezte:

- László, hogy kerülsz te ide? Bocsánat, hogy nem mentem a temetésre, de akadályoztatva voltam – mondta, közben megpróbált mosolyogni a viccnek szánt mondaton.

- Azzal most ne foglalkozz – lépett közelebb az ágyhoz. – El tudod mondani, hogy mi történt? – kérdezte, de közben úgy érezte, hogy ez kicsit tapintatlan volt.

Ezért gyorsan hozzá tette. - Persze, ha nem akarsz, akkor ne beszélj róla.

- Anyu, mi van az orrodban? – kérdezett közbe Petra.

Éva tekintete, és figyelme visszatért lányához, és feltűnt neki, hogy eddig nem ölelte meg, pedig mindig így üdvözölte, ha találkoztak. – Gyere, ölelj meg – mondta, és ölelésre tárta mind két karját, nem törődve az infúzió csövével.

- Szabad? – lépett közelebb Petra.

- Igen, csak a hasamra vigyázz.

Petra nem kérette tovább magát, ráhajolt anyja mellére, és megölelte.

- Hamarosan meggyógyulok – simogatta meg lány fejét Éva. – Az orromban tampon van, mert eltört – magyarázta Petrának. Előle semmit nem akart elhallgatni. – A hasam pedig műtve van, mert el kellett távolítani a lépet. Ha felépülök, olyan leszek, mint régen – próbálta megnyugtatni lányát, aki még mindig ott szipogott a karjaiban.

- Hogy történt? – kérdezte ismét László.

Éva felnézett rájuk, közben nem hagyta abba Petra fejének simogatását.

- Át vittem Rózsához Petrát – kezdte mesélni. – Visszamentem a lakásba a táskámért, hogy elinduljak a temetésre. Nyitva hagytam az ajtót, mert csak az étkezőig kellett mennem, ott hagytam az asztalon.

Ahogy visszafordultam az ajtó felé, megláttam Károlyt, de abban a pillanatban ütest éreztem az arcomon.

Elveszthettem az eszméletemet, mert a következő emlékem az, hogy fekszem a kövön, mindenem nagyon fáj, és vér szivárog az orromból. Fel akartam állni, de nem tudtam, mert rettenetesen fáj a hasam.

Összegörbültem a földön, hogy enyhüljön. – mesélte Éva megállíthatatlanul.

– A táskám mellett volt kiborulva. Épp, hogy elértem a telefonomat. Sikerült felhívnom a mentőket – fejezte be a történetet, majd lezárásképpen hozzátette: – A többi már tudjátok.

– Érted kellett volna mennem – állapította meg László. – Nagyon sajnálom, hogy hagytam magam lebeszélni róla. Akkor ez nem történik meg.

– Ha nem most, akkor valamikor máskor megesett volna. Nem lehetsz állandóan mellettem – szögezte le Éva. – A rendőrséget, még a mentők, hivatalból értesítették. Szerintem, már keresik Károlyt.

– Remélem, hosszú időre rács mögé dugják – mondta László mérgesen.

– László! – nézett könyörgő tekintettel a férfira Éva. – Kérhetek tőled valamit?

– Persze, bármit.

– Nem szeretném Rózsát hosszú ideig fárasztani Petra felügyeletével. Elmehetne hozzád, a lovardába?

– Az jó lenne – emelte fel a fejét Petra.

– Én is gondolkoztam ezen – mondta László. – Már szünet van az iskolákban, ilyenkor nálunk lovas tábor működik. Nyolc gyerek ott is alszik. Még van üres ágy, amit elfoglalhatna Petra. Hasonló korosztályú gyerekek, még új barátot is találhat köztük.

Napi ötszöri étkezés, minden gyereknek. – sorolta László a tábor előnyeit.

- Én is szívesen vigyázok Petrára, amíg bent vagy – lépett közelebb Rózsa.

- Biztos voltam benne – nézett fel hálásan Éva -, de tudom, hogy hosszútávon milyen fárasztó tud lenni a lányom.

- Én szeretnék a lovardába menni – közölte Petra.

- Szerintem semmi akadály – simogatta meg a fejét László. – Biztos jól fogod érezni magad.

- Petra! – fogta meg a kezét Rózsa. - Gyere, menjünk ki a társalgóba, hagyjuk egy kicsit kettesben anyukádat Lászlóval. Már így is eleget fárasztottuk anyut, akinek sokat kellene pihenni – emlékeztette Petrát Seres professzor kérésére.

Kibontakozott az ölelésből ellenkezés nélkül, és megpuszilta anyja arcát.

- Gyógyulj meg anyu – mondta, majd hozzátette -, hamarosan ismét meglátogatlak.

Rózsa kezét fogva kísérták a kórteremből. Az ajtóból azért még visszaintegetett.

15. fejezet

László rövid idő után csatlakozott Rózsához, és Petrához a társalgóban.

- Mehetünk? – kérdezte.

- Akkor mehetek veled a lovakhoz? – ugrott fel indulásra készen Petra.

- Csak lassan kislány – csitította Rózsa. – Talán előbb össze kellene csomagolni neked, ruhát, tisztálkodó eszközöket.

- Rajztömböt, meg színes ceruzákat is viszek – jelentette ki Petra.

- Akkor irány a Havanna lakótelep – adta ki a parancsot László.

– Anyukád ideadta a kulcsot, hogy össze tudjuk rakni, amire szükséged lehet. Nem baj, ha nem jut minden eszünkbe, ami kellhet. Mert nem leszünk olyan messze, hogy ne tudnánk eljönni, azért ami hiányzik.

Valamivel több, mint egy óra múlva már a lovardában voltak. László hívta Rózsát is, hogy jöjjön velük, nézze meg, hol fogja tölteni a következő pár napot Petra. Elhárította a lehetőséget, korából adódó fáradtságra hivatkozva.

Alig állt meg az autó a kislány már nyitotta is az ajtót, hogy minél hamarabba lovak között lehessen. A délutáni nap még mindig melegen sütött. A felhalmozott bálák, ami mellett leparkoltak, most adták ki a déli nap melegét. A száraz szalma illata lepelként borult a környékre. A kislány mélyet szippantott belőle, és már szaladt, volna barátaihoz.

- Petra! – szólt rá László. – A cuccodat ne hagyd itt.

- Meg akartam nézni a lovakat – nézett tágra nyílt könnyörgő szemekkel.

- Előbb megmutatom a szálláshelyedet – nyitotta a csomagtartót László. – Hamarosan vacsoraidő addigra el kellene foglalnod. Utána megismerkedhetnél a lovas tábor többi lakójával. Vacsora után lesz még idő a lovakra is.

Kicsit duzzogva, de követte Lászlót a szálláshely felé. Az istállóktól távolabb egy új épület felé indultak.

- Abban az épületben vannak a szobák – mutatott előre László. – Ott van az étkező is, szerintem már készítik a vacsorát.

Az ajtó nyitva várta őket.

Előre engedte Petrát, aki belépett az előszobába.

A helyiség körbe fával burkolva, és egyforma távolságra egymástól, az ágyszámnak megfelelően tizenhat fogas volt szerelve. Nyolcat használtak is, mert azok alatt egy-egy pár szobacipő, vagy papucs helyezkedett el.

- Választhatsz egy fogast – mutatott körbe László.

Petra, mintha nem hallotta volna tovább ment, és belépett a következő terembe. Ez nagyobb volt az előzőnél, és három hosszúkás asztal foglalta el a nagy részét. Kettő megterítve várta a lakókat a vacsorához. A falak halvány sárgára festve, körben lovakról készült képekkel díszítve.

- Ez az étkező, és rosszidő esetén a társalgó – magyarázta László.

- Nem szeretnék itt aludni – mondta Petra szomorú tekintettel. – Velel alhatnék a te szobádban? – kérdezte.

- Nem táboroztál még soha? – kérdezett vissza László.

- Nem – hajtotta le a fejét Petra. – Soha nem aludtam idegen helyen, idegenekkel.

- Az én szobám elég kicsi – gondolkozott hangosan László. – De ha ragaszkodsz hozzá, megoldjuk. Azért ha már itt vagyunk, nézz körül, hátha meggondolod magad – javasolta.

Az étkező oldalában lévő ajtó kinyílt, és egy testes piroszposzgás arcú asszony lépett ki rajta.

- Ő Joli néni – mutatta be Petrának. – Ő pedig Petra – tolta előrébb a kislányt. – Egyel több vacsora vendége lesz. Nem baj?

- Ahol nyolc gyerek jól lakik, ott a kilencedik sem marad éhen – lépett közelebb Joli, és nyújtotta a kezét -, gyere, megmutatom a szobákat.

Nem fog itt aludni, de azért megnézheti – mondta László.

- Azt hittem, aki itt vacsorázik az már itt is alszik – szabadkozott Joli.

- A lovardában marad, de az én szobámban akar aludni.

- Az elég kicsi, szűken lesztek.

- Azt mondta László, hogy megoldjuk – szólalt meg először Petra.

- Azért a szobákat megnézheted – fogta meg a kezét Joli, és vezette a lépcső felé. – négy szoba van a tetőtérben, mindegyikben négy ágy – magyarázta.

László az étkezőben megvárta őket. Nem kellett sokat várni, már jöttek is lefelé. Elbúcsúztak Jolitól, jelezve, hogy vacsorára visszajönnek. Petra sokkal felszabadultabban lépkedett László mellett, mert tudta elérte, amit akart.

A tóhoz közelebb lévő istállón mentek keresztül, hogy találkozzanak Gézával. Éppen Rozsdás bokszát takarította, közben korholta az állatot, mert mindig az útjában volt.

- Szia, Géza – köszönt Petra széles mosollyal az arcán.

- Szia, Petra – fogadta a köszönést az istállófiú. – Jó, hogy jössz, csinálj már valamit ezzel a lóval, nem hagy békén, állandóan a sarkamat tapossa.

A kislány komolyan vette a felszólítást, belépett a bokszba, és megfogta Rozsdás állsiját. Magához húzta a fejét, és valamit súgott a fülébe. Géza figyelmét ismét a takarítás kötötte le, bízva abban, hogy a lóval egy darabig nem lesz gondja. Ahogy Petra elengedte a lovat, az elindult Géza felé, és mikor a háta mögé ért, a fejével taszított egyet rajta, amitől majdnem hasra esett.

Petra hangosan felnevetett.

- Pedig azt mondtam neki, hogy hagyjon dolgozni – mondta nevetés közben.

- Ezt még megkeserülöd – nevetett Géza is, és nyomatékot adva szavainak, az épen villáján lévő ürüléket Petra felé dobta.

- Ha kijátszottátok magatokat – lépett László a boksza -, akkor szeretnék valamit kérni tőled Géza.

- Igen, főnök, akarom mondani László, miben segíthetek?

- Keresd meg Pistát, hozzatok át egy ágyat a szobámba a gyerekszállásról.

- Ott fogsz aludni? - kérdezte csodálkozva Géza. - Elég szűkösen lesztek.

- Megoldjuk – mondta határozottan Petra.

- Utána segítesz Rozsdást lekefélni?

- Szívesen – mondta, és indult László után, aki már a kijáratnál járt.

Megkerülték a következő istállót, és a túlsó oldalán lévő ajtón beléptek egy kis szobába.

- Ez az én szobám – mutatott körbe László. – Amíg nem hozzák meg az ágyadat, lepakolhatsz az enyémre.

Odalépett az ablak alatt álló komódhoz, kihúzta a fiókot, a benne lévő pár holmit egyel lejjebb rakta, majd rámutatott.

- Ide bepakolhatod a holmidat. A rajzeszközeidet pedig tedd a tetejére.

Petra egy szó nélkül elkezdte kipakolni a holmiját, nehogy László meggondolja magát.

- Fürdőszoba sajnos nincs.

Tisztálkodni át kell járnod a többi gyereknek kialakított fürdőszobába. - Nem baj – mondta Petra, és tovább rendezgette a holmiját.

A délután többi része hamar elszaladt. Petra megismerkedett a táborozó gyerekekkel.

Hamar befogadták, mert minden lóról tudott nekik valami érdekeset mesélni. Együtt csutakolták le Rozsdást, majd együtt vacsoráztak. Már sötétedett mikor fürdés után elfoglalta új fekhelyét. László betakargatta, pusztit nyomott a homlokára, és azt mondta: - Aludj jól.

- Ugye meggyógyul anyu, - kérdezte aggódó arccal.

- Biztos hamarosan rendbe jön, jó kezekben van – nyugtatta László.

- Mesélnél nekem? – kérdezte, kikukucsálva a takaró alól.

- Mit meséljek? Én nem szoktam mesélni, nincs is mesekönyvem.

- Mesélj a lovakról.

- Mit szeretnél hallani róluk – kérdezte László, és közben leült az ágy végében a kislány lába mellé.

- Mit jelent, hogy egy ló hidegvérű?

- Ez tényleg érdekes téma – kezdte a mesélést László.
– Vannak hidegvérű, melegvérű, és nemesvérű lovak. A pónikat nem szokták ilyen osztályokba sorolni. A hidegvérűek súlyosabb vaskosabb állatok, ezért inkább munkára használják őket, de fogatokban is nagyon jól dolgoznak.

A melegvérűek az igazi sport lovak. Kecsesebbek, vékonyabb a lábuk, selymesebb a szőrük.

Díjlovaglásban, és díjugratásban előszeretettel használják őket.

Nemesvérűnek számítanak a telivérek, és a magas hányadú félvérek – mesélte László, mintha előadást tartana a témában, és csak most tűnt fel neki, hogy Petra milyen egyenletesen szuszog.

Nem vette észre, mikor aludt el, de olyan nyugodt volt mintha otthon a saját ágyában feküdne.

László kis időre magára hagyta a kislányt, amíg körbesétálta a lovardát. Mivel mindent rendben talált ő is nyugovóra tért.

16. fejezet

Az élet már javában zajlott a lovardában, amikor Petra szemét dörzsölve előkerült László szobájából. Rögtön tudta merre kell menni, mert már messziről hallotta „szobatársa” hangját. Közelebb ment az ovális pályához, és kicsit figyelte, hogy mi történik. Nem kerülte el a figyelmét, hogy ez egy ideiglenesen felépített gyakorló tér, valamilyen versenyhez.

- Ez egy nagyon szűk pálya – hallotta László hangját. – Körbe fogják ülni a nézők, és nagyon hangosak lesznek. A lovad győzni akar, ezért ideges lesz, mert vissza van fogva, amíg el nem engedik a rajtnál. Úgy fogja érezni, hogy be van zárva, ki akar törni.

- Itt semmi baja – nézett le a nyeregből csodálkozva a karcsú fekete hajú lány.

- Majd meglátod, ha a Hősök terén lesztek – mondta László. – Ott nem lesz egyszerű kordában tartani.

- Akkor mit csináljak? – kérdezte a lány, és nagyon figyelte edzőjére.

- Állandó kontaktusban kell lenned vele.

Mindig figyelj a fülét, ha elkezd össze-vissza mozgatni, akkor látod rajta, hogy zavarja a sok inger, és nem rád figyel.

Ilyenkor képes felágaskodni, vagy megpróbál kitörni – magyarázta László.

Egyik kézzel folyamatos kontrol alatt tartsd a gyeplőt, másikkal pedig simogasd, kedvesen paskold a nyakát. Egyfolytában beszélj hozzá, ne hagyd, hogy a zaj elterelje a figyelmét rólad.

Ekkor Petra már László mellett állt, de nem akart zavarni ezért nem szólalt meg, de arra nem gondolt, hogy oldalra fog mozdulni, és nekiütközik. Az oktatásból felocsúdó László ijedten nézett a lányra.

- Nem tapostam rád? – kérdezte. – Hogy kerülsz te ide, és miért vagy még mindig pizsamában? Hamarosan menned kell reggelizni, aztán kezdődik az első lovardás napod.

- Mire készül ez a lány? – kérdezte Petra, figyelmen kívül hagyva az előbb elhangzott mondatot. – Milyen versenyre készítéd fel?

- A Nemzeti Vágtára – válaszolt László. – A sztárfutamban fog indulni.

- Mikor lesz a futam? – kérdezte Petra.

- Négy hónap múlva, de mit mondtam a reggeliről? Indulás azonnal, mosakodás felöltözés, utána reggeli – próbált szigorúnak látszani.

- Ki ül a nyeregben?

- Ha sztár futam, akkor ő valami híresség?

- Mit mondtam az előbb? – nézett mérgesen László. – Futás mosakodni, reggeli után beszélhetünk, addig ezt az órát befejezem.

Petra többet nem kérdezett indult végrehajtani az eddig kapott utasításokat. Reggeli után a gyerekcsoporttal maradt, kíváncsi volt, hogy milyen foglakozások vannak egy ilyen táborban. Az előszobában a többi gyereknek a vállfája alatt ott volt a lovaglósizmája, amit akkor vettek fel, ha nem az épületben tartózkodtak.

Petrát kivéve már mindegyik ült lovon, ezt irigyelte tőlük, a bizakodás, hogy egyszer ő is nyeregbe ülhet a csoporttal tartotta. Nyílt az étkező ajtaja, és László lépett be rajta hátra tett kézzel. Minden táborlakó elcsendesedett, mert tudták, hogy valami bejelentés következik.

- Gyerünk lovagolni – adta ki az utasítást a társaságnak.

- Én is mehetek – lépett elé Petra.

- Igen – válaszolta László -, te is a csoportba tartozol.

- De nekem nincs csizmám – görbült le a szája.

- Ez jó lesz – emelte előre a bal kezét László, benne egy pár csizmával.

- Ez az enyém? – nézett a boldogságtól könnyes szemmel Petra. Leült a padra, és elvette a lábbeliket Lászlótól.

- Ha szeretnél lovagolni, akkor igen – mondta -, de nem kötelező. Aki nem akar lovagolni, annak kitalálunk más foglalkozást.

- Én nagyon szeretnék – vette fel a csizmákat -, de anyu megengedi?

- Igen, amikor kettesben maradtunk a kórházban megkérdeztem tőle, és azt mondta, hogy rám vagy bízva, amit én jónak látok azt csinálhatod.

- Az jó – ült továbbra is a padon, az előszobában Petra, és csodálta a gyönyörű csillogóra fényesített csizmáját.

- Ha mehetünk, akkor ezt se felejtse el – nyújtott felé a másik kezével egy kobakot. – E nélkül nem lovagolhatsz.

- Köszönöm – mondta Petra, és ellenkezés nélkül felvette a fejére az újabb védelmi eszközt.

- Indulhatunk – adta ki a parancsot már az egész csoportnak -, a pónik fel vannak nyergelve.

Petra László közelébe tolakodott, és megfogta a kezét, hogy kicsit visszafogja.

- Szeretnél valamit mondani? – hajolt le hozzá László.

- Nem szeretnék pónin lovagolni – jelentette ki ellenkezést nem tűrő hangsúllyal.

- Miért? - nézett csodálkozva László.

- A pónik szeszélyesek, megbízhatatlanok, nem szeretem őket.

- A nálunk lévőök nagyon jól idomítottak – próbálta nyugtatni László. – Ha megbízhatatlanok lennének, nem engednék ráülni senkit.

- Elhiszem – mondta Petra. – Én akkor is félek tőlük.

- Jó, akkor várj egy kicsit, szólok Gézának, nyergelje fel neked Rozsdást – simogatta meg a kislány fejét. – Őt már ismered, tőle nem kell félned.

Géza hallotta a beszélgetést ezért, már indult is a feladat végrehajtására.

- Az jó lesz, Rozsdás szeret engem.

A többi gyerek már ott állt az eddig megszokott pónija mellett. Öt perc múlva Géza is megérkezett Rozsdással. – Kicsit nagy ló ez egy gyereknek – adott hangot véleményének.

Megjegyzése zárt fülekre talált így viaszasétált intézni a félbehagyott munkáját.

- Mivel eddig még nem lovagoltál – lépett oda László -, ezért vezetőszáron próbálsz ki Rozsdást.

- Lovon még nem ültem, de tudok lovagolni - nézett sértődötten Petra.

- Akkor is előbb megnézzek vezetőszáron – jelentette ki László, és látszott rajta, hogy ebből nem enged. – Nyeregbe – adta ki a parancsot a többieknek, közben felsegítette Petrát Rozsdás nyergébe.

– Ülj egyenesen, és ne csinálj semmit, amíg nem szólok.

Körbejárta a lovat, és mindent ellenőrzött. A kengyeleken rövidített egy kicsit, és mikor mindent rendben talált bevezette a karámba.

– Séta ütemben jobb kézre menjetek egymás után körbe, amíg nem szólok. – indította el a csoportot.

– Előzni nem szabad, ha valakinek problémája van, akkor mindenki megáll.

A pónik szépen egymás után elkezdtek körbe sétálni. László Rozsdást vezetve bement a karám közepére. A kezében lévő vezetőhevedert beakasztotta az állsíkba, utána elsétált a lótól öt méterre.

Megállt és Petra felés fordult.

– Nézzük, hogy sétálsz – mondta, de mielőtt meglen-díthette volna a kezében levő ostort, amivel indítani akarta a lovat, látta, hogy Petra lazít a gyeplőn, amit az előírásoknak megfelelően fogott, sarkaival megnyomta Rozsdás oldalát, a csípőjét kicsit előre tolta. A ló érezve a kapott jeleket megindult lépésben.

Nem akarta megzavarni a lányt ezért nem szólt semmit, csak csendben csodálkozott. Ahogy a ló ment körbe-körbe, ő is fordult, hogy mindig előtte legyen. – Mehetünk gyorsabban? – kérdezte.

– Szabad? – nézett a magasból Lászlóra, Petra.

– Igen – válaszolta, és nem csinált semmit, csak követte a szemével.

Petra megemelte a csípőjét, mintha megtolná a lovat előre, közben csizmaszárral megszorította az oldalát, és még engedett a gyeplőn.

Rozsdás elkezdett ügetni. László csodálattal nézte a lányt, gondolkozott.

Soha nem látott olyat, hogy valaki könyvből megtanult, lovagolni, pedig már tudta, hogy erről van szó.

Eszébe jutott, mi lett volna, ha Petra, már hat éves kora óta lovagol. Mint jó oktató – habár ezt még semmi nem igazolta – rászólt Petrára: - Rossz lábra ügetsz.

- Ezt a fotel karfáján nem lehet begyakorolni – mondta Petra, kicsit sem sértődötten. Egy ütemre visszaült a lóra.

Amikor ismét elkezdte a könnyítést, már mosolyogva nyugtázta László: - Most már jó. - Csak fogta a kezében lévő vezetőszarat, és csodálattal nézte a kislányt, aki a nagy lovon úgy nézett ki, mint egy porszem a sivatagban, de az állat úgy engedelmeskedett neki, mint a jó dolgozó a főnökének.

- A rövidvágtá is menne? - kérdezte László összeszedve magát az elgondolkodásból.

Petra visszaült a nyeregbe, sarkát kicsit lejjebb nyomat, a gyeplőt visszahúzta. Rozsdás azonnal megállt. A kislány által szokatlan erősségű lassulás miatt kicsit megtámaszkodott

Rozsdás nyakán, majd, mint aki természetes környezetben lenne oda fordult oktatójához

- Azt is próbáltam – jelentette ki a legtermészetesebb hangon -, de nem hiszem, hogy most azt is ki kellene próbálnom.

Számomra ez is nagy meglepetés, hogy amit olvastam, és a fotelen gyakoroltam az így működik a lovon is.

Kicsit gondolkodott a folytatás előtt, majd azt mondta: - Azt hiszem mára elég volt.

- Miért? – kérdezte László: – Nem volt jó?

- De, minden nagyon jó volt – válaszolta Petra -, de szeretnék leszállni.

László nem erőszakoskodott, oda lépett Rozsdás mellé, és felnyújtotta a kezét, hogy segítsen leszállni.

Petra elfogadta a felé nyújtott kezét, és leereszkedett László mellé, de továbbra sem engedte el.

Teljes testében remegett. Olyan elesettnek érezte László, hogy lenyúlt és felemelte a kislányt. Magához szorította és csak annyi súgott a fülébe: - Csodálatosan csináltad, én ilyet még nem láttam.

Petra úgy szorította a nyakát, mint aki soha nem akar megválni tőle. A könnye csorgott az arcán.

Benedvesítette oktatója pólóját, és csak suttogva mondta László nyakába: - Nagyon félttem.

- Mitől?

- Hatalmas állat Rozsdás. Nagyon magasan voltam.

- Mindent nagyon jól csináltál – simogatta meg a hátát László.

Kezdett szünni a remegés Petra testében, ezért László letette a földre, és elé térdelt. Ekkor jutott eszébe, hogy a többi gyerek, még mindig sétál körbe-körbe. Felnézett és oda szólt nekik: - Mehet két kör, ügetésben, és mára befejeztük.

Petra már teljesen megnyugodva kicsit hátrébb lépve, nagyot sóhajtott, és annyit mondott: - Nem gondoltam, hogy ez ekkora élmény lesz. Köszönöm.

- Nagyon szívesen – állt fel László. – Csak egyet sajnállok, azt hogy anyukád ezt nem látta.

- Én is - nyugtázta Petra.

A pónik befejezték a második kört és lovasaikkal felsorakoztak a karám kijáratánál.

- Mindenki leszerszámozza, lecsutakolja a lovát, és beköti az istállóba – adta ki az utasítást László. – Utána tisztálkodás, ebéd, majd csendes pihenő.

Ez a bejelentés nem aratott osztatlan sikert, mivel a lovarda szabályzatában benne van, hogy minden tanítvány köteles végrehajtani az oktató utasításait.

Ezért ellenkezés nélkül vezették el lovaikat.

- Ne lógassátok már az orrotokat – szól utánuk László.
– Ebéd után várlak benneteket a tónál, és beszélgethetünk arról, amiről akartok, az lesz a pihenő, és azért nem kell annyira csendben lenni.

Ettől a bejelentéstől, mindjárt vidámabban vezették a lovakat.

17. fejezet

- Szia, Éva – lépett be a kórterembe László. – Hoztam neked egy meglepetést.

- Milyen meglepetést? – nézett kíváncsi tekintettel Éva. – A lányomnak jobban örültem volna – mondta, mert még nem tudta mi a meglepetés.

- Meglepetés! – mondta hangosan László, hogy az ajtón kívül álló Petra is hallja.

- Meglepetés! – szaladt be a kislány széttárt karokkal, azonnal átölelve édesanyját.

- Kicsim! – ölelte meg lányát Éva. – Nagyon hiányoztál, és nagyon örülök a meglepetésnek. Hogy érzed magad a lovardában? – kérdezte.

- Jól – válaszolta röviden, és közben szomorúan nézte anyja arcát. – Csúnya az arcod – simogatta mag óvatosan. – El fog múlni?

- Igen, olyan leszek, mint régen – nyugtatta lányát. – Holnap kiveszik a tampont az orromból, meg a varratokat a műtétemből, azután pár nap múlva haza engednek – magyarázta Éva. – de most már te mesélj, mit csinálsz a lovardában.

- Lovagoltam – válaszolt röviden Petra.
- Nagyon jól ment neki – szólt közbe László.
- Félttem – sütötte le a szemét szomorúan, továbbra is anyját ölelve. – Azt hittem, hogy mindent tudok a lovakról, de azt nem tudtam, hogy milyen magasán leszek, ha egyszer felülök rá, amúgy mindent úgy csinált, ahogy a könyvekben le volt írva, de biztos érezte rajtam, hogy mennyire félek.
- El sem tudtam eddig képzelni, hogy könyvből meg lehet tanulni a lovaglást – csatlakozott László.
- Vezetőszáron vezettem, de nekem semmi dolgom nem volt, egyből megtalálta az összhangot a lóval. Az meg, hogy féltél – simogatta meg Petra fejét -, az nem baj. Akkor nem fog egyhamar elragadni a hév, nem csinálsz olyat, ami balesethez vezethet.
- Nem biztos, hogy még egyszer lóra ülök – mondta Petra határozottan.
- Kicsim, eddig ez volt életed legfontosabb terve – ölelte szorosabban Éva. – Mindig erre készültél, hogy egyszer kipróbáld. Nem tetszett, ahogy az a nagy állat engedelmeskedett az irányításodnak?
- De – emelte fel a fejét Petra. – Az csodálatos volt, főleg az lepett meg, amilyen hirtelen meg tud állni.
- Ügyesen megtámaszkodtál a nyakán – szólt közbe László. – Én az egész lovaglásodból azt láttam, hogy minden percét élvezed.
- Élveztem is – egyenesedett fel Petra -, de belül remegtem, és ez megijesztett.
- Az el fog múlni – nyugtatta László. – Ha másodszor felülsz egy lóra, már kevésbé leszel ideges, mert egyszer már megtapasztaltad, hogy milyen érzés. Megpróbáld egy kisebb lovon?

- Pónira nem akarok ülni, ha még egyszer lóra ülök, az csak Rozsdás lehet.

Nem baj? – kérdezte, már kicsit vidámabban, majd anyjához fordult: - Elmehtek a büfébe venni egy őszi levét?

- Menj csak – nyúlt volna a fiókjához, hogy pénzt vegyen elő, de László megfogta a kezét.

- Hagyjad, majd én adok neki.

Petra elvette a felé nyújtott ötszáz forintot, és már teljesen megnyugodva, boldogan szaladt az üdítőért.

- Jó, hogy kettesben maradtunk – mondta Éva, és mutatta Lászlónak, hogy üljön le az ágya szélére. – El akartam mesélni, hogy itt volt a rendőrség, és rengeteg kérdést tettek fel. Igyekeztem mindre válaszolni, már amire emlékeztem. Azt mondták, hogy körözést adtak ki Károly ellen. Amikor elmentek, csak akkor jutott eszembe, hogy mikor az előző durvaságot elkövette ellenünk, akkor is hónapokig keresték mire megtalálták.

- Akkor hol fogták el? – kérdezett közbe László.

- Ez az, amit elfelejtettem elmondani a nyomozóknak, akkor Ócsa mellett egy kukoricatábla közepén lévő csószkunyóban bujkált.

- Az régen volt, gondolod, hogy megvan még az a kaliba?

- Biztos, hogy megvan, mert amikor még minden rendben volt közöttünk, és Petra még nem volt meg, engem is elvitt oda.

Elmesélte, hogy valamikor az apja, volt a csósz, aki azt a bódét építette. A föld tulajdonosától engedélyt kapott, hogy használhassa.

Mesélte, hogy szeret oda elvonulni, ha egyedüllétre van szüksége.

Láttam, hogy sok helyen javítva volt, ebből gondolom, hogy még most is lakható állapotban tartja.

- Pontosan le tudnád írni, hogy hol van?

- Igen, és arra kérlek, menj be a Havannán lévő őrsre, és mond el Kovács Pál nyomozónak, hogy ott keressék.

Röviden elmondta Lászlónak, hol található a bűvőhely, és egy papírra rajzolt egy térképet is, hogy biztosan megtalálják. Ekkor lépett be Petra az üdítőt iszogatva.

- Át gondoltam a dolgot – vágott a közepébe -, felülök még egyszer Rozsdásra, remélem, már nem fogok annyira félni.

- Az jó lesz, de már induljatok is mielőtt meggondolod magad – tárta szét a karját, hogy búcsúzás képpen megölelje lányát.

Megölelték egymás, majd Lászlóra nézett Éva, és anynit mondott: - Szervusztok.

László váratlanul lehajolt, és két puszit adott Éva arcára, és búcsúzás képpen csak anynit mondott: - Gyógyulj meg.

Megfogta Petra kezét, és elindultak az ajtó felé.

A lovardába érve megkeresték a többi gyereket, akik a tó mellett felállított hosszú asztal körül ültek, és nagyon figyeltek az előadóra, Dr. Takács Dóra állatorvosra.

- Szia, László – köszönt a frissen érkezőknek. – Éppen a lovak betegségeiről, mesélek a gyerekeknek. Gondolom, te vagy Petra – fordult a kislányhoz -, a többiek már sokat meséltek rólad. Azt mondják, te mindent tudsz a lovakról.

- Szeretem őket, elolvastam egy-két könyvet, ami a lovakról szól – szabadkozott Petra -, de biztos nem tudok mindent.

- Gyere, ülj közénk, hátha tudok újat mondani.

- Nem megyünk lovagolni? – fordult a kérdésével Lászlóhoz.

- Lovaglás ma csak délután lesz, addig ez a foglalkozás van – magyarázta László. – Amúgy is el kell mennem, a lovaglásra vissza érek.

- Jó akkor itt maradok, hátha tanulok valami újat – ült a gyerekek közé Petra.

László indult a szállása felé, közben már nyúlt a zsebébe, hogy elővegye a telefonját.

- Szia, apa – szólt bele a készülékbe mikor a hívott fél felvette. – Ráérsz ma délután?

- Nyugdíjas vagyok – válaszolt fiának Lajos, enyhé csodálkozással a hangjában -, mára nem terveztem semmit, de miért kérdezed?

- Akkor megyek érted, autózunk egy kicsit.

Mielőtt meg tudta volna kérdezni, hogy hova, László már bontotta is a vonalat. A szobájában átöltözött, mint ha kirándulni menne. Farmert, pólót vette fel, és egy kényelmes edzőcipőt, közben azon gondolkodott, hogy kellene intézni a dolgot. Addig nem mondja el a rendőrségnek, Károly feltételezett tartózkodási helyét, amíg meg nem győződött róla, hogy tényleg ott van. Úgy gondolta, apját háttérembernek használja, ha valami rosszul sülné el, ő majd hívja a rendőröket.

Fékezett apja háza előtt, nem keresett parkolót, mert látta, hogy utasa már a kapuban várja.

- Nem kellett volna itt várnod, csöngettem volna, mikor megérkezem – szólt ki a kocsiból köszönés nélkül.

- Szervusz, fiam – köszönt Lajos. – Arra gondoltam, hogy sürgős a dolog azért vártalak itt.

- Annyira azért nem, de délutánra vissza kell érnem a lovardába, mert Zsófinak órát kell tartanom.

- Hova megyünk?
- Vecsésre – válaszolt László, majd kicsit bővebben kifejtette: - Kicsivel túl rajta, egy kukoricatáblában van egy csőszkunyhó. Éva szerint ott bujkálhat Károly, aki ilyen csúnyán megverte.

- Nem kéne inkább szólni a megfelelő szerveknek?
- Nem akarom feleslegesen zavarni őket, előbb megnézem, hogy ott van-e.

Apja próbálta értelmezni, hogy mire készülhet László, és érezte, hogy ennek akár rossz vége is lehet. Tudta, hogy fia elég forróvérű, főleg ha egy nőről van szó. - Valahogy meg kell akadályoznom – gondolta -, hogy a kezébe vegye az igazságszolgáltatást.

- Ugye a törvényes keretek között maradunk? – kérdezte.

- Megmondtam, csak ellenőrzöm, hogy ott van-e.

Elővette a zsebéből a hevenyészett térképet, és apja kezébe nyomta.

- Ezt, hogy kell nézni – kérdezte Lajos.

- Most jól tartod. Vecsés után pár száz méterre lesz egy kökereszt, utána a kukoricatáblában az első hely ahol be lehet hajtani.

- Mikor járt itt Éva?

- Mielőtt Petra megszületett.

- Akkor miből gondoljátok, hogy most is Kukorica terem ott – aggályoskodott Lajos.

- Nem tudjuk, de az biztos, hogy valamit termelnek rajta.

- Ott a kereszt – mutatott előre a navigátorra kinevezett Lajos.

László lassított, nehogy eltévessze, a helyet ahol le kell kanyarodni.

- Most is kukorica terem itt – állapította meg.

- Itt kell lekanyarodni.

Az embermagasságú növény sorok között, személyautóval könnyen járható szélességű csapás vezetett. Fölöttük varjak repkedtek, hangos káromgással. Ahogy letért az országútról, a földút végén megláttak egy autót.

A betonúttól, olyan, háromszáz méterre volt leállítva. László apja azonnal elővette a telefonját.

- Mit csinálsz – fogta meg a kezét László.

- Hívom a rendőrséget – mondta Lajos, mivel úgy érezte ez a legtermészetesebb ebben a helyzetben.

- Nem biztos, hogy ő van itt. Leparkolok, bemegyek és megnézem.

- Nem tartom jó ötletnek – ellenkezett apja.

- Akkor is előbb megnézem – jelentette ki határozottan László. - Bemegyek, és ha tíz perc múlva nem jövök vissza, akkor hívd a rendőrséget.

Választ már nem várt, főleg ellenkezést nem akart, ezért elindult a földúton az ott parkoló autó felé.

- Egy, kettő – mondta magában Lajos. - Három, négy....tíz, vette a telefonját és tárcsázott.

18. fejezet

- Szia, Zsófi - sietett be a karámba László. – elnézést, hogy megint késtem, de nem várt események feltartottak.

- Én is csak pár perce kezdtem meg Fáraó bemelegítését – mondta Zsófi mikor edzője elé ért. – Apunak elhúzódt a műtétje, így csak késve értem én is ide.

- Hol tartasz a bemelegítéssel?

- Még két kört ügetek, és kezdhethük az újabb feladatot. László közben a tó felé nézett.

Látta, hogy a gyerekek nyüzsögnek az asztal körül. Előttük papírok, ceruzák, és festékek. Páran Petra mögött állnak, és nagy figyelemmel szemlélik, amit csinál. Ügyesen mozgatja a lapon a ceruzát, majd az ecsettel visz rá színeket.

- Befejeztem – szólta le Zsófi a ló nyergéből, amikor ismét oktatója mellé ért.

- Jó – nyugtázta László, és figyelmét ismét tanítványára összpontosította. – Gondolom, észrevetted, hogy most másképp, állnak az akadályok. Géza úgy építette fel, ahogy kértem, egymásra merőlegesen, és tíz centiméterrel magasabbra.

- Láttam – nézett a rudakra, és arra gondolt, hogy milyen sok ez az egy deciméter. – Nem túl magas nekem? – kérdezte.

- Ha nem emelünk időnként a magasságon, akkor nem fejlődsz. Ezeket most nyolcas alakban kell teljesítened. Na, próbáld meg, először bal kanyarokkal.

Zsófi ügetésre sarkalta lovát, majd, ahogy közeledett az akadály, rövid vágtaig gyorsított. Az első akadályon ismét keresztezett rudak voltak. Kikönnyítet, és abban a pillanatban elemelkedett a talajtól Fáraó. Hátsó patái hangosan koppantak a rúdon.

A talajfogás jól sikerült, Zsófi egyensúlyban maradt, nem kellett megtámaszkodni a ló nyakán. Egy vágta ugrás után már fordította is az állatot balra a második akadály felé.

László már ekkor látta, hogy ez nem lesz jó.

Már a mellső lábak leverték a felső rudat.

- Gyere ide – szólta a lánynak.

Zsófi bánatos arccal teljesítette az utasítást, megállt oktatója előtt.

Az első akadálynál, távolról indítottad az ugrást – kezdte a magyarázatot László -, ezért a hátsó lábát már nem tudta koccolás nélkül átemelni. A kanyart hamar kezdted, és megint bedőltél, mintha motoron ülnél. Segíteni kell a fordulásnál, de csak úgy, hogy a belső kengyelt jobban terheled, te egyensúlyban maradsz.

Mivel így szűk lett a forduló, ezért ráfutottatok a rúdra. Leverte már a mellső lábaival, még szerencse, hogy van rajta lábszárvédő. Az ilyen elrontott ugrástól könnyen sérülést okozhatsz neki. Az előzőeket betartva, menj még egy kört.

Zsófi szomorúan indult az újabb menetre, de érezte, hogy ma nem megy úgy a koncentráció mint szeretné. Most jó távolságról indította az ugrást, de kicsit késve emelkedett ki a nyeregből, így Fáraó nem tudott elég magasra ugrani. Nem csak a rudat verte le, hanem lebontotta szinte az egész akadályt.

- Elég, gyere ide – kiáltott kissé mérgesebben László, mint kellett volna.

Mire elé ért Zsófi, már fényes volt az arca a könnyeitől.

- Nem megy ez ma neked – állapította meg békülékenyebb hangon.

- Nem – hajtotta le fejét Zsófi, majd kézfejjével megtörölte az orrát.

- Inkább menjünk, lovagoljunk egyet az erdőben – javasolta László.

– Én felnyergelem Csillagfényt, apukád úgyis régen lovagolt már rajta, megjáratjuk egy kicsit őt is.

- Az jó lenne – nézett hálás szemekkel, a már kevésbé szomorú kislány.

– Addig itt sétálok Fáraóval, mert úgy érzem ő is ideges.

László visszament az istállóba, és szólt Gézának, hogy segítsen Csillagfényt felnyergelni. Nem telt el öt perc, már ismét a karám mellett volt, hosszú idő után először lóháton. Furcsa volt az érzés. Felépülése óta ült már lovon, de nem érezte magát készen a feladatra. Kicsit törte a nyereg az ülőfelületét.

Tudta, hogy ehhez ismét hozzá kell szoknia. Abban is biztos volt, hogy holnap izomláza lesz, de ez most nem érdekelte.

Azt akarta ezzel elérni, hogy Zsófi minél jobban bizon benne, mert ha nincs meg a bizalom, akkor eltitkol előle valamit, ami befolyásolja a további fejlődését, és még baleset is érheti. Megállította lovát a karám mellett és odaszólt Zsófinak: - Induljunk.

A táborozó gyerekek szállása, a távolabb lévő istállók, és a szabadon tartott lovak, villanypásztorral körül kerített füves területe mellett lovagoltak el. Az erdőben keskeny ösvény vezetett, két ló nem fért el egymás mellett, ezért Zsófi kicsit lemaradva követte Lászlót. Az erdő a megnyugtató zöld színével szinte hívogatta a lovasokat. Szó nélkül haladtak, amíg az ösvény szélesebb nem lett.

Ekkor Zsófi kicsit gyorsított. Amikor a két ló feje egy vonalba került, visszalassította a tempót. Ettől a gyönyörű látványtól megnyugodva, már egész más színben látta a világot.

- Nem láttam még lovagolni – állapította meg Zsófi.

- Nem csodálom – mosolygott László a kislányra. – Öt évvel ezelőtt volt egy balesetem, azóta kétszer megpróbáltam, de a hátam tiltakozott.

Úgy gondolta, ha elkezd kitárulkozni, akkor talán nem lesz olyan nehéz Zsófinak is megnyílni előtte. Nagyon fontosnak tartotta, hogy olyan kapcsolat legyen közöttük, hogy elmesélje a legféltettebb titkait is. A kölcsönös bizalom alapja, hogy mindent meg tudjanak beszélni, mint a jó barátok. - Most arra gondoltam, újra el kell kezdenem, még ha kicsit fáj is, mert különben soha nem ülök megint lóra. Az izmaim öt év alatt visszafejlődtek, újra meg kell edzenem őket, és ez fájdalommal fog járni.

- Amikor én kezdtem akkor nekem is fájt mindenhol – gondolt vissza az első órákra Zsófi. – Szerencsére apu nem engedte, hogy abbahagyjam, pedig volt mikor sírva könyörögtem.

- Okosan csinálta - állapította meg László. – Nemrég ismét elsírtad magad, észrevettem, hiába próbáltad titkolni. Nem akarsz, már megtanulni, jól ugratni?

- Nem azért sírtam – hajtotta le a fejét megint Zsófi. – Éreztem, hogy nem koncentrálok eléggé, de nem tudtam változtatni, és akkor rám kiabált. Megijesztett, pedig amúgy is nagyon féltem, amikor összedőlt körülöttem az akadály. Azt hittem, valami baja lesz Fáraónak, szerencsére nem lett.

- Nem akartam, úgy rád ripakodni, csak én is nagyon meglepődtem, hogy ennyire elrontottad – szabadkozott László. – Miattam nem tudtál kellő képpen odafigyelni? Valamit rosszul csináltam?

- Nem – válaszolt nagyon röviden a két kérdésre.

- Valami nagyon zavarhat, ha mindig az jár a fejedben – kezdett puhatolózni. – Lovardai probléma? Ha igen nekem elmondhatod, megoldjuk.

- Nem – ismételte meg Zsófi. – Nem lovardai.

- Akko mi a baj?

- Iskolai – nézett bánatos szemekkel Lászlóra.
- Mi baj lehet az iskolával? Szinte minden jegyed ötös volt egész évben. A bizonyítványod kitűnő lett. Amúgy is vége a tanévnek.
- Zoli megcsókolta tegnap Kingát a buszmegállóban – gördült le ismét egy könnycsepp az arcán.
- Csend telepedett kettőjük közé. Zsófi nem akarta tovább mesélni, arról, amit még látott. László egyelőre átgondolta, mit kellene tenni ebben az esetben.
- A szerelmi bánat kényes dolog. Mit mondjon? Vigasztalja? Vonja kétségbe, hogy jól látta-e, amit látott? Adjon tanácsot, de milyet? Szívügyekben nem tartotta magát elég járatosnak, de azt érezte, valamit mondani kell.
- Zoli az osztálytársad? – kérdezte azért, hogy megtörje a csendet.
- Nem, ő a b-be jár, és Kinga is. Eddig is elég sűrűn láttam őket együtt, de azt mondta Zoli, hogy csak barátok.
- Gondolod, hogy már nem csak barátság van köztük?
- Szorosan ölelték egymást, mire gondolhatnék? – kérdezett vissza Zsófi.
- Ha így van, jobb, ha tovább lépsz – javasolta László.
- Aki elhagy téged, annak nincs szeme, nem érdemes arra, hogy csak egy percet is szomorkodj miatta.
- Szép vagy, okos, és a lovaglástól olyan az alakod, hogy egy modellt is megirigyelné.
- Látom én magamat a tükörben, sovány vagyok, Kinga mindenütt sokkal kerekesebb.
- Azt szeretik a fiúk – válaszolta letörten Zsófi.
- Nem vagy sovány – próbálta nyugtatni László.

- Rajtad nincs felesleges kiló sehol, ellentétben, a többségben lévő túlsúlyos lányokkal. Kinga sportol valamit?

- Kérdezte, csak úgy mellékesen.

- Nem hiszem.

- Akkor, ha nálad kerekebb, ahogy mondtad, akkor puhább is, ami azt jelenti, hogy a kerekebb részek, inkább zsírból vannak, mint izomból. Mire húsz éves lesz, el fog hízni, a melle ugyan nagy lesz, de már lógni fog, kiszélesedik a csípője, és azt már nem annyira szeretik a fiúk. Addigra te is kikerekedsz mindenhol, de nem zsírtól.

- Ez biztos? – kérdezte Zsófi már mosolyogva.

- Igen, ez az élet rendje – mosolygott vissza László.

- Akkor lehet, hogy visszakapom Zolit?

- Ebben azért nem bíznék, de ha elhagyott egy ilyenért, akkor nem érdemes vele foglalkozni. Inkább bosszantsd azzal, hogy túlteszed magad ezen, és keresel, olyat, aki megérdemel téged.

- Igaza van, már megnyugodtam. Örülök, hogy nem csak a lovaglásra tanít.

Apuval is meg beszélhettem volna, de állandóan rohan.

- Ha úgy érzed, hogy a lovaglásra tudsz most már koncentrálni, akkor mehetnének egy kicsit gyorsabban? – kérdezte László.

Tudom, hogy holnap meg fogom bánni, de egyszer el kell kezdeni.

- Mehetünk – mondta Zsófi, és rögtön ügetésre ösztönte lovát.

- László is gyorsított, és hamar utolérte tanítványát.

Egy darabig csendben haladtak egymás mellett, élvezték, hogy a levegő gyorsabban áramlik.

A délutáni nap melegen sütött, ezt még itt az árnyékos erdőben is érezték.

A paták kopogása vegyült a levelek susogásával, és az erdő hangjaival.

A feketerigó füttyülve hívta, éppen kirepült gyerekeit.

A harkály kereste kalapálva az ennivalót, a kismadarak csiviteltek.

Zsófi oktatója felé nézett, és csodálkozva megjegyezte:
- Furcsán üget Csillagfény, hogy rakja a lábait?

- Ez nem ügetés – magyarázta László -, ezt a jármódot úgy nevezik, hogy poroszkálás. Látod? Egyszerre emeli az egy oldalon lévő lábait. Egyes lovaknál ez természetes, de bármelyik fajta megtanítható rá. Nekem ez most kifejezetten jó, hogy Csillagfény ezt is tudja, mert ez a lovasnak sokkal kényelmesebb, mint az ügetés.

- Akkor miért nem ezt használja mindenki? Mert ez pedig, a lónak nem kényelmes. Ezért nem tudni, hogy azoknál a fajtáknál, amelyeknek ez természetes mozgás, hogy alakult ki. Nem hiszem, hogy a lovasuknak akartak kedvezni.

Kutatók szerint valami génhiba miatt kezdtek azok a régi fajták így közlekedni.

A tenyésztők felismerték, hogy ez hasznos tudás lehetne minden lónak, ezért tudatosan úgy keresztezték a fajtákat, hogy ez a génhiba öröklődjön.

- Én nem láttam még lovast így közlekedni – állapította meg Zsófi.

- Jól látod, a terv nem nagyon jött be, ezért nem terjedt el széles körben.

- Mindig azt hittem, hogy a poroszkálás lassúbb mozgás, mint a lépés.

- Nem, sőt mint ahogy látod, azonos sebességű.

Olya, mint az ügetés, sőt poroszkálni, még gyorsabban is lehet. de sajnos a ló ilyenkor hamarabb kifárad, mint ügetés közben. Ekkorra visszaértek a lovardába, elhaladtak a táborozók szálláshelye mellett.

Egyszerre fogták vissza lovaikat, és innen már lépésben mentek a tó melletti istállóhoz.

- Nyergelj le Zsófi – utasította László. – Szólok Gézának, hogy kösse be mind a két lovat a sétáltatóba.

- Köszönöm – mondta Zsófi. – Nagyon jól esett ez a szabad lovaglás. Már biztos menne az ugratás is.

- Szívesen – mondta László távozás közben. – Holnapután várlak.

(A képet készítette: Félégyházi János)

19. fejezet

- Petra ébresztő – szólt be László saját szobájába, ahol a kislány még mélyen aludt.

- Már reggel van? – kukucskált ki a takaró alól Petra.

- Annyira, hogy menned kellene reggelizni. Én már végigjártam az összes lovat. Eligazítottam az oktatókat, kiadtam a mai munkát az istállófiúknak.

- Jót aludtam, lovakról álmodtam – kelt föl Petra, nehogy lemaradjon a reggeliről.

- Délelőtt bemegyünk anyukádhoz. Remélem, hamarosan kiengedik. Délután pedig ismét lovagolhatsz Rozsdáson – vázolta a napi programot László.

- Akkor sietek reggelizni, hogy minél előbb indulhassunk anyuhoz – örvendezett Petra.

Egy óra múlva már a kórterem ajtónál voltak. László bekopogott, de meg sem várta az engedélyt, már nyitotta is.

- Szia, Éva – köszönt elsőnek, aztán előre engedte Petrát.

A kislány odaszaladt és megölelte anyját. Fejét a mellére hajtotta.

- Mikor engednek haza? – kérdezte.

Mintha most nem érdekelné, hogy mit kérdezett a lánya, mérgesen nézett fel Lászlóra.

- Mit csináltál, én nem azt kértem, hogy keresd meg Károlyt – kezdte korholni a férfit. – Veszélyes ember.

- Elfogta a rendőrség, ez a lényeg. Nem?

- Ne bagatellizáld a dolgokat, elmesélte a nyomozó, hogy mi történt. – simogatta meg a mellére hajló kislány fejét. – Petra, menj le légy szíves a büfébe.

Hozz nekem egy narancslevet, s László már nyúlt is a zsebébe, hogy pénzt adjon a kislánynak.

- Hozzál nekem is! – mondta, és megvárta, hogy becsukja maga mögött az ajtót, majd odafordult Évához. - Nem volt semmi probléma az elfogáskor.

- Semmi? – kérdezte majdnem kiabálva Éva. – Neked a lövöldözés az semmi?

- Nem volt lövöldözés, csak egy lövés – ült le az ágy végébe László.

- Ha nem ilyen gyorsak a rendőrök, akkor lehet, hogy leszúr.

- Ezért nem mentem egyedül.

- Oda sem kellett volna menned – veszekedett tovább Éva. – Nem fogod fel, hogy nem lehetsz ilyen felelőtlen? Petrában kialakult rólad a jó apa képe, megszeretett téged. Nem akarom, hogy a lányom szíve összetörjön. Nem akarlak elveszíteni – ezt már olyan halkán mondta, hogy szinte csak a szája mozgásából olvasta ki László.

- Én sem – fogta meg Éva kezét, előre hajolt, és megcsókolta. Éva átölelte, és magához húzta, így súgta a fülébe: - Örülök, hogy nem esett bajod, és ne haragudj, hogy így letámadtalak. Szerencse, hogy apádnak helyén volt az esze, és hívta a rendőrséget.

- Igen, én bíztam meg, hogy telefonáljon. Igaz, azt mondtam, hogy csak akkor, ha tíz perc múlva nem érek vissza. Bevallom, már akkor le akart beszélni, hogy bem menjek a kukoricásba, amikor oda értünk. Sajnos nem hallgattam rá. Nagyon megijedtem, amikor eldördült a lövés. Azt hittem Károlynak van fegyvere, de ahogy megfordultam, láttam, hogy nála csak kés van. A rendőr csak azért lőtt a levegőbe, hogy eszébe ne jusson használni.

- Biztos lehetsz benne, használta volna. Szerencsére addigra oda értek – Éva kicsit eltolta magától Lászlót. Így a szemébe tudott nézni. – Ha tudom, hogy megkeresed Károlyt, soha nem mondtam volna meg, hogy hol bujkál. Már amikor megmentettél a részeg férfi támadásától, tudtam, hogy fontos vagy nekem. Reméltem, hogy egyszer, majd te is így érzel.

László elgondolkozva nézett Éva szemébe. Visszaemlékezett első találkozásukra, és arra, hogy a támadó még nem is került a látókörébe, amikor észrevette Évát, és már akkor megtetszett neki. A támadó meg kapóra jött, mert segített a megismerkedésben.

- Én már a támadás előtt figyeltem rád – vallotta be, és ismét megcsókolta, felbuzdulva azon, hogy az előzőnél sem tiltakozott. – Már akkor tetszettél nekem, ezért léptem fel olyan határozottan a támadó ellen. Minden porcikám tiltakozott az ellen, hogy egy ilyen részeg elvegyen tőlem.

- Ti mit csináltok? – lépett be Petra két palack narancslével a kezében,

Éva azonnal abba hagyta László ölelését, és kicsit távolabb tolta a férfit.

- Csak megköszöntem, hogy elintézte Károly letartóztatását – hazudta lányának, de ez nem tévesztette meg Petrát.

- Akkor ti most, jártok egymással? – kérdezte, és közben nyújtotta az üdítőket.

László felegyenesedett, elvette a palackokat, és az egyiket Éva kezébe adta. - Ez jó kérdés – nézett Petrára, utána anyjára. – Én szeretném.

Éva elvette az üdítőt, kinyitotta ivott belőle egy kortyot, mint aki húzza az időt, aztán lányára nézett.

Megkérdezte: - Zavart a látvány, ami fogadott?

- Nem – vágta rá azonnal Petra. – Örültem!

Lesz igazi apukám? – kérdezte, bizakodva.

- Ne szaladjunk ennyire előre – fogta meg László kezét, egyelőre mondjuk azt, hogy járunk, aztán meglátjuk mi lesz.

- Én benne vagyok - húzta magához a kislányt, és megölelte. – Örülök nektek, végre nem lesz olyan üres az életem.

- Holnap mehetek haza – váltott témát Éva. – Bejöttek értem, hazavisztek? – kérdezte.

- Minden képpen jöttünk volna holnap is – válaszolt azonnal László -, és ha hazavihetünk, annak meg különösen örülünk. Igaz Petra?

- Igen – mondta Petra, de nem látszott az arcán a felhőtlen öröm. – Akkor már nem is mehetek a lovardába? – kérdezte.

- Dehogy nem – válaszolta László -, sőt lassan indulnunk is kellene, mert ebédre vissza kell érnünk.

- Utána lovagolhatok?

- Ebéd után csendes pihenő van – nézett az oktató szigorával László. – Ma egy idomár fog mesélni nektek a tóparton.

- Szia, anya – indult az ajtó felé Petra.

- Azért ilyen hirtelen nem kéne elszaladnod – nézett mosolyogva Lászlóra, Éva. – Biztos, odaértetek az ebédre.

- Igen, de engem érdekel, amit az idomításról tanulhatok – visszaszaladt az ajtóból és megölelte anyukáját búcsúzás képpen, majd oda szólt Lászlónak: - Mehetünk.

- Szia – hajolt oda Évához László, és röviden megcsókolta. – Holnap hány órára jöjjünk érte?

- Dél előtt kész lesz a zárójelentés, szerintem, ha tizenegy órára bejöttök, akkor nem kell sokat várni rám.

László az ajtóból visszaintegetett.

- Holnap időben itt leszünk – mondta. – Várnék rád, akár órákat, napokat is – de ezt már nem mondta ki hangosan.

Ebéd után a gyerekek a szokott helyen gyülekeztek csendesen, mivel ennek a foglalkozásnak csendes pihenő volt a neve. Kíváncsi tekintettel nézték az asztal végéhez érkező előadót. A rövid barna hajú, sportos testalkatú, fiatalember, hanyagul ledobta az egyik pad végére a táskáját, majd körbe jártatta szigorú tekintetét a gyerekeken. Határozott fellépése kicsit meglepte, vagy inkább megijesztette a hallgatóságát. Igyekeztek nem a szemébe nézni.

Mindenki gyorsan talált valami elfoglaltságot, más irányban, mint ahol az előadó állt.

- Látom, egy kicsit megijedtetek – kezdte előadását az idomár. – Látjátok, ennyire fontos a fellépés, és nem csak előttetek, hanem a lovak előtt is.

A gyerekek kezdtek rá figyelni, már nem volt annyira ijedt a tekintetük.

- Na így már sokkal jobb – mondta az előadó, és a hallgatóságára mosolygott.

Erre a mosolyra mindenki feloldódott a feszültség, már félelem nélkül néztek a fiatalemberre.

- Veletek, sokkal egyszerűbb, mint a lovakkal – nézett körül.

- Ti értitek, amit mondok, és nem csak a testbeszédemet figyelitek.

Sajnos a lovak nem értik az emberi beszédet, ezért nekik érzéseket kell sugallni.

Első és legfontosabb feladat felkelteni az érdeklődésüket – nézett végig hallgatóságán, és megállapította: - Veletek egyszerű volt a dolgom.

Úgy látom, hogy mindenki rám figyel, és egyre kíváncsibb, hogy mit mondok ezután.

Az asztal végétől elindult balra, és kezdte körbe sétálni a gyerekeket. Magában mosolyogva nézte, hogy már minden szempár követi, akárhova megy.

- A lovak kíváncsi állatok, nekünk ezt kell kihasználni – kezdte a mesélést.

Nem az volt a szándéka, hogy idomárt neveljen a gyerekekből, csak az, hogy érdekes dolgokat meséljen nekik.

- Ha azt akarom, hogy rám figyeljen, akkor a legfontosabb, hogy minden zavaró körülményt kizárjak. Nem lehet a közelben semmi, ami eltereli rólam a figyelmét. Azt azért tudnotok kell, hogy minden ló, vadlónak születik. Amikor már rá ülhetnek, és azt csinálják, amit a zablán keresztül, vagy a csizmaszárral üzentek nekik, akkor már idomítottak. Azt nekünk köszönhetitek.

Néhányan az asztalra hajtották a fejüket, de a szemük folyamatosan követte az idomár mozgását.

- Amikor először találkozom, a csikókorból kinőtt lóval, fontos elérni nála, hogy befogadjon a ménesébe, méghozzá úgy, hogy elismerje, én vagyok a vezérmén.

- Ezt, hogy éri el? – kérdezett közbe Petra.

- Általában nem egy bonyolult feladat, köszönhetően annak, hogy az ember azért okosabb nála – kezdett válaszolni a kérdésre. – Lehetőleg egy kisebb karámban kezdek vele foglalkozni, mert így mindig a közelemben van, nem tud nem figyelni rám. Elkezdem hajtani körbe-körbe, megpróbálom elérni, hogy tartson tőlem.

Megijeszteni nem szabad, csak azt kell megtanulnia, hogy én vagyok a főnök.

Ezt addig csinálom, amíg azt nem látom, hogy már csak engem figyel.

Ekkor abba hagyom a kergetését, és elvonulok egy kicsit távolabbra tőle, és hátat fordítok neki. Mivel kíváncsi természete van, először nem érti, miért hagytam abba. Ki akarja majd deríteni. Ezért oda fog jönni hozzám. Valahogy jelezni fogja, hogy itt van. Megböki a hátam, vagy elém sétál. ekkor már tudom, hogy hajlandó tanulni tőlem.

Amíg a gyerekek nagy odaadással hallgatták az idomár előadását, László, és Géza felnyergelték a pónikat, és Rozsdást a hamarosan kezdődő osztálylovagláshoz. A vezetőszárat nem készítette elő, mert úgy döntött, hogy Petra az előző alkalommal bizonyította, hogy elboldogul egyedül Rozsdással.

20. fejezet

- Géza! - kiabált be az egyik istállóba László. – Nyergeld fel Szélvészt, mert jön Fanni, ismét edzeni szeretne a vágára.

- Elég ritkán jön – állapította meg Géza. – Nem lesz kevés neki ennyi edzés? Szélvész határozott, erős ló, a színész kislány meg nagyon vékony.

- Nem kezdő lovas, de igazad van, heti egy alkalom kevés lesz neki. már én is figyelmeztettem – lépett közelebb László. – Azt mondta, hogy egyelőre nincs több ideje, de a verseny előtti hónapban hetente kétszer fog jönni. A futam előtt, pedig három napot folyamatosan itt lesz.

- Úgy talán elég lesz, csak nehogy valami baja essen – gondolkodott el Géza. – Nagyon veszélyes az a pálya. Emlékszik, tavalyelőtt mi történt Atinával? A lovát el kellett altatni, úgy megsérült.

- Azóta sokat fejlesztettek a pálya biztonságán. Az volt az utolsó ilyen komoly baleset. Igyekszem Fanniba belevenelni az egészséges félelmet, de nagyon győzni akar – gondolkodott el egy kicsit László.

- Meg kell értetnem vele, hogy a testi épsége fontosabb, mint az első hely – mondta, de mivel, már az istálló ajtójánál járt Géza nem hallhatta. Ezután csak gondolatban folytatta az oktatás tervezését. Elhatározta, hogy fontosabb azt megtanítani, hogy egy ilyen erős, akaratos lovat, hogyan kell visszafogni. A száguldás a vérében van, azt nem kell gyakorolni.

Gondolatait a zsebében lévő telefon csörgése zavarta meg. Nem nézett a kijelzőre csak megnyomta a felvétel gombot.

- Tessék – szólt bele ridegen.
- Szervusz, fiam, zavarlak? – köszönt apja kicsit félve.
- Szia, apa. Nem zavarasz, csak el voltam gondolkodva, és nem néztem meg, hogy ki hív – szabadkozott László.
- Valamiben segíthetek?
- Igen. Szeretném, ha elkísérnél a közjegyzőhöz.
- Mikor kell menned?
- Ma délutánra hívott.
- Tizenegy órára megyek Petrával, Éváért. Ma engedik haza. Utána elmehetek veled, ha úgy jó.
- Azt írta, hogy kettő és öt óra között vár – mondta Lajos. – Akkor várlak, és ne rohanj, ideérsz amikor, ideérsz, én várlak.

- Jó, ha haza vittem őket, utána megyek érted. Viszlát, délután – búcsúzott és bontotta a vonalat. A délelőtt hamar eltelt.

László, a rövid egy óra alatt, a lehető legtöbb tudást próbálta bele tömni Fanni fejébe, arról, hogyan tartsa vissza az állatot, ami nem fontos.

A gyerekek Géza vezetésével istállókat takarítottak. Nagy lelkesedéssel végezték a fizikai munkát, és nem zavarta őket a lótrágya szaga.

Géza folyamatosan magyarázott nekik – egész bele élte magát az oktató szerepébe –, hogy milyen fontos az állatok lakrészének tisztán tartása. A koszos bokszban könnyen elkaphatnak valamilyen fertőzést. Ha minden nap kitakarítjuk a helyüket, akkor figyelemmel tudjuk kísérni, hogy ürítettek-e trágyát.

A gyerekek egyszerre felkacagtak ezen a mondaton.

- Ne nevessetek, mert a lovaknál nagyon fontos a megfelelő bélműködés – magyarázta. – A doktornőtől biztos hallottatok a kólikáról. Abba sok ló belepusztul.

Már nem nevettek, mert megértették, hogy most nagyon fontos munkát végeznek.

Korán értek a kórházba, de Éva boldogan fogadta őket, már a folyósón. Megölelte lányát, és körbe pusztulta az egész fejét, majd felegyenesedett, és Lászlót is üdvözölte egy rövid csókkal.

- Még nincs kész a zárójelentésem, gyertek, addig ülünk le a társalgóban. Kislányom mesélj mi történt a lovardában tegnap óta.

Petra kicsit gondolkozott, hol kezdje a mesélést, mert annyi minden történt, hogy rövidnek érezte az időt, hogy mindent elmeséljen.

- Vezetőszár nélkül lovagoltál Rozsdáson – segítette ki László, hogy mivel kezdje a történetet - Igen – mondta Petra elgondolkozva. – Már nem is féltem rajta.

Én mehettem legelől, engem követett a többi gyerek, én diktálhattam a tempót.

- Nagyon ügyes volt – simogatta meg a fejét László. – Látnod kellett volna.

- Örülök, hogy jól érezted magad, remélem, hogy hamarosan láthatom, milyen ügyes vagy.

Közben oda hajolt Lászlóhoz, megpuszilta az arcát, és a szemébe nézve mondta: - Persze ha ilyen jó oktatód van, úgy könnyű.

- Tanultunk az idomításról, meg takarítottunk istállót is – sorolta Petra a tevékenységeket.

- Elkészült a zárójelentés – lépett az asztalhoz Kriszta nővér. – El lehet hagyni az intézményt.

Éva felállt, átvette a felé nyújtott papírokat, majd elindult az ágya felé. László követte, mert gondolta, hogy a táskájáért megy.

Elhatározta, hogy nem engedi cipekedni. Megelőzve Évát felemelte a csomagot.

- Te foglalkozz Petrával, ezt majd én viszem – irányította lánya felé.

Az autóban a kislány szája be nem állt, megpróbálta egy nap eseményeit a lehető legrövidebben elmesélni. Hamar haza értek a Havanna lakótelepre. Felérve Éva lakásához először a szomszéd ajtaján kopogtak. Rózsa szinte azonnal nyitotta az ajtót.

- Már nagyon vártalak benneteket – ölelte meg Évát. – A konyhaablakban álltam szinte egész délelőtt, figyeltem mikor érkeztek. – magyarázta a gyors ajtónyitást.

– Hogy vagy? – Nézett Éva, még kicsit sárga karikás szemébe. – Az arcod már egész szépen letisztult.

- Már sokkal jobban vagyok. Az arcom gyorsabban gyógyul, mint a lelkem – nézett rá szomorúan.

– Még sokáig nem fogom nyitva hagyni az ajtómat, kinyitni is nehéz lesz, ha kopognak. A kórházban azt hittem, hogy sokat javultam lelkileg is, de most a lakásom előtt állva, remeg a lábam – ismerte be hangosan a félelmét.

Nem tudom itt tudok-e maradni éjszakára – gondolkodott hangosan.

- Aludj nálam – javasolta Rózsa. – Legalább én sem leszek egyedül.

- Nem tudom – gondolkodott el a lehetőségen Éva. – A lányommal szeretnék lenni, de Petra meg legszívesebben visszamenne a lovardába.

- Akkor gyere te is – javasolta László. – A szobámban elalhattok együtt.

- Az jó lesz – örvendezett Petra.

- Akkor te hol alszol? Nem akarlak kitérni a szobából.

- Én ma éjjel amúgy is az istállóban alszom, mert, az egyik póni a vemhessége végén jár. Ma éjjel várható az ellés, nem akarom egyedül hagyni, hátha segítségre lesz szüksége.

- Akkor, ha nem zavarlak, elfogadom a lehetőséget – mondta Éva. – Összeszedek pár holmit, és mehetünk.

- Ne siesd el a dolgot, előtte van még egy kis elintézni valóm.

- Mennyi időt vesz igénybe? – kérdezte Éva.

- Nem tudom – válaszolta László. – Apám kért meg, hogy menjek el vele a közjegyzőhöz. Ahogy végeztünk, és haza vittem, utána jövök értetek.

- Gyorsan elkészülök – mondta Éva. – Nem szeretnék egyelőre itt maradni egyedül. Kint megvárunk az autóban, amíg intézitek, amit kell.

Mehetnének mi is veled?

- Engem nem zavartok, gondolom apa sem fog tiltakozni.

Közben Éva kinyitotta a lakása ajtaját, és előre engedte Lászlót, nem udvariasságból.

A férfi értette a ki nem mondott gondolatot, ezért szó nélkül előre ment, és körülnézett, a nappaliban, a hátsó szobákban, majd visszajött az előszobába. Addigra az ajtó már csukva volt.

- Nincs itt senki, de ki is lenne, hiszen Károly letartóztatták.

- Lehet, hogy kiengedték – mondta Éva.

- Nem hiszem, mert a rendőrök azt mondták, hogy a tárgyalásig előzetes letartóztatásban lesz.

- Remélem, egyszer elmúlik ez a félelem. Kérsz egy kávét? – kérdezte Lászlót. – Hamar lefőzöm, amíg iszod, addig összeszedem, amire szükségem lehet.

- Köszönöm, az jól esne – mondta László. – Petra, ha neked is szükséged van valamire, addig te is összepakolhatod – javasolta a kislánynak.

Amikor a Havanna lakótelepről elindultak, felhívta apját, hogy jelezze neki, elkezdhet készülődni, hamarosan ott lesz érte.

Parkolót ismét nem kellett keresni a háza előtt, mert látta, hogy megint a kapuban várja. Kiszállt az autóból, hogy üdvözlje.

Éva is nyitotta az utas oldali ajtót, megkerülte az autót, hogy hátra üljön a lánya mellé, úgy gondolta, inkább a két férfi legyen, együtt elől.

- Apa, szeretném neked bemutatni Évát – mondta, mielőtt még beült volna hátra.

- Üdvözlöm – lépett közelebb, előre nyújtott kézzel. – Sárosi Lajos vagyok, László apja.

- Engem – fogta meg a felé nyújtott kezét -, Fodor Évának hívnak.

Lajos hosszan fogta Éva kezét, közben jól megnézte.

- Ezért az asszonyért én is bementem volna a kukoricásba – kacsintott a fiára.

- Csak én nem voltam ott – mosolygott Lajosra Éva.

- Képletesen gondoltam – nevette el magát. – Mehetünk? – nézett ismét fiára, majd benézett a hátsó ajtó ablakán. – A kishölgyben kit tisztelhetek? – kérdezte.

- Ő Petra a lányom – válaszolt a kislány helyett anyja

- Szervusz! – köszönt be az ablakon keresztül Lajos.

- Csókolom! – integetett ki Petra.

- Már mindenki ismer mindenkit, akkor mehetünk – adta - Mindjárt, csak előbb szeretném megköszönni apukádnak, hogy nem késlekedett, hanem azonnal telefonált.

- Köszönöm – gyors lépéssel előtte termett, és még mielőtt tiltakozhatott volna, adott neki két puszit.

- Már mikor oda értünk, nem tetszett az ötlet, ezért azt akartam, hogy minél előbb oda érjenek, és már magam is örülök, hogy nem tévováztam.

- Akkor ezt megbeszéltük – nézett kicsit szégyenkezve László. – Induljunk. Mindenki beült az autóba, ahogy Éva tervezte, a két férfi előre, anya lánya hátra.

21. fejezet

Elcsendesedett a lovarda, csak a tó felől hallatszott a békák kuruttyolása, amit időnként elnyomott a visszatért kacsák veszekedése. László a szokásos esti ellenőrzés után megállt a tóparton.

A Hold tükröződött a víz felszínén. A kacsák veszekedésétől keletkezett fodrozódás fényszilánkokra törte kerek formáját.

Leült kedvenc padjára, kicsit elgondolkozni a közelmúlt eseményein.

Az utóbbi pár évben nem történt annyi minden, mint ebben az egy hónapban. Változtatni kell az eddig megszokott életén. Nem élhet mindig a lovardában. Ezek a hetek ráébresztették, hogy van élet a kerítésen túl is. Egyre többször hagyta magára a lovakat, rájött, hogy nélküle is megy minden, és nem is rosszul. Ha Évával komolyabbra vált a kapcsolat, akkor nem hozhatja ide, mint egy legénylakásra. Hozzá meg nem költözhet, mert kicsi lenne a lakás táncteremnek, meg otthonnak. Oda költözhetne apjához, de eddig nem ajánlotta fel. Nem ismeri még annyira, hogy biztos legyen a hosszú távú együttélés zavartalanságában. Órájára nézett, elmúlt tizenegy óra.

A vemhes póni három órája egyedül van. Géza nyolc órakor ment haza, akkor hagyta abba a felügyeletét. Lehet, hogy már meg is ellett? A lovak szeretik egyedül világra hozni csikójukat, de azért nem árt figyelni rájuk. Sebesnek ez az első vemhessége, nem tudni, hogy viszonyul a jövevényhez.

Visszasétált az istállóba, és benézett a várandós ló bokszába.

Az állat kicsit izgatottan sétál az itatótól az ellenkező sarokig meg vissza. László megnyugodott, mert még nem feküdt le, tehát még odébb van a nagy esemény az életében. Tudta, hogy vannak lovak, és ez fajtató független, akik állva hozzák világra utódjukat, de akkor már nem sétálnak, így össze-vissza.

- Minden rendben lesz – mondta, mikor a póni odajött az ajtóhoz. Kidugta a fejét fölötte, és hagyta, hogy László megsimogassa a két szeme között a homlokát.

A mellette lévő üres bokszban már bent volt két szalmabála, letakarva pokróccal. Géza az utóbbi egy hétben minden éjjel itt aludt, de ma már olyan fáradtnak látszott, hogy László haza küldte.

Saját ágyában talán kialussza magát. Ezért vállalta a mai éjszakai ügyeletet. Hátára fekvé elhelyezkedett, a körülményekhez képest kényelmes fekhelyen. Alig csukta le a szemét, amikor motoszkálásra lett figyelmes. A póni a szokásos sétáját folytatta, de a patahang mellett, más zajok is voltak. Mintha valaki óvatosan lépkedne az istálló folyosón szétszóródott szalmaszálakon, amik roppanva lapultak az puha talpak alatt. Most meg csend lett, a ló is abbahagyta a sétálást, a szalma sem ropogott. László óvatosan felkelt, hogy végére járjon ennek a kísértet históriának. Kidugta a fejét a nyitott ajtón, és a látványtól azonnal megnyugodott, de azért mérgesen szólalt meg.

- Petra, te mit keresel itt?

- Nem tudtam elaludni – magyarázkodott, hátha nem zavarja László azonnal vissza a szobájába. – Úgy éreztem, hogy neki szüksége van rám. Hamarosan ellik – magyarázta, mintha ezt László nem tudná. – Érdes a szőr a homlokán – állapította meg mellékesen.

- Az mit jelent? – kérdezte László.
- Nem tudom, de nem ilyen szokott lenni, valami változni fog hamarosan – simogatta tovább a póni fejét. – Mindjárt lefekszik, sok munkánk lesz ma éjjel – fordult oda Lászlóhoz, könyörgő tekintettel, hogy maradjhasson. – Szüksége van rám, azért hívott.

- Lehet, hogy sok munka lesz ma éjjel, de nem neked – válaszolta határozottan László. – Te most indulj lefeküdni, én meg hívom az állatorvost.

Az utasítás kiadása közben látta, hogy Sebes elsétál a boksz közepére, és lefekszik, úgy, hogy lássa Petrát. Az egész teste megremegett, ahogy az első előkészítő fájás megérkezett. A szemét le nem vette Petráról.

A kislány nem törődve az utasítással, nyitotta az ajtót.

Oda ment a szenvedő állathoz, leült a felhalmozott szalmára, és hagyta, hogy az ölébe hajtsa fejét. Simogatóssal nyugtatta.

László hamar felfogta, hogy itt az ő szava már nem számít, ezért benyúlt a zsebébe, és elővette a telefonját.

- Hívom az orvost – mondta magyarázat képpen.

- Nem kell – szólt rá Petra. – Az ellés természetes folyamat, legalábbis azt olvastam. A lovak szeretik egyedül csinálni, de ő nem – simította meg a ló homlokát – ez megnyugtató – magyarázta.

- Akkor megyek, hozok, pár dolgot hátha segítenünk kell. Többször láttam már ellést, de mindig jelen volt az állatorvos.

Ismét erős remegés futott végig a ló testén, utána ellazulva élvezte Petra simogatását.

László hamarosan visszatért, egy vödör vízzel, a vállán keresztülvetve pár törölközővel.

A másik kezében egy kisebb kofferrel. Lepakolt egy szalmabálára, hogy minden kéznél legyen.

- Tényleg hamarosan ellik, - mondta -, már kint van a víz hólyag.

Alig kimondta, ki is pukkant, és sárgás folyadék lepte el a vastagon leterített szalmát.

- Úgy nézem, eddig minden rendben van, nincs vér, se alvadt, se friss a magzatvízben.

- Tudom – nyugtázta Petra. – Azt mondja ő is, hogy rendben mennek a dolgok.

- Ki mondja? – kérdezte értetlenkedve László.

- Sebes – válaszolt csodálkozva a kislány. – Jó, nem mondja, de én érzem.

- Még sincs minden rendben – mondta László a póni faránál térdelve. – Csak egy pata van a feje mellett.

- Azt olvastam, hogy ilyenkor ez előfordul, nem olyan nagy baj. Sokkal rosszabb lenne, ha a hátsó patát látnád.

- Tudnál segíteni? – kérdezte László. – Be kellene nyúlni és kiigazítani a másik lábát.

- Én? – kérdezte kissé ijedten Petra. – Én eddig csak olvastam az ellésről, még nem is láttam ilyet. Nem tudom, mit kell csinálni.

- Ez egy póni – magyarázta László, mintha ezt a kislány nem tudná. – Minden sokkal kisebb, rajta mint a nagy lovakon.

A te kezed kisebb, mint az enyém, ezért biztos, hogy kevesebb fájdalmat okoznál neki, ha te csinálnád.

- Jó – egyezett bele Petra. Letette a fejét arra a szalma kupacra, amin eddig ült. Odament az állat farához.

László közben kotorászott a táskában, amit behozott a vízzel együtt. Mikor visszatért kezében volt egy pár hosszú szárú kesztyű.

- Ezt vedd fel – adta ki az utasítást. – Nyúlj be az álla alatt a kint lévő láb mellett, és keresd meg a másikat, mert az visszatartja a megszületésben.

Petra engedelmesen felvette a kesztyűket, és jobb kezével benyúlt a születendő csikó álla alatt.

Már a csuklója is eltűnt.

- Nem érzek semmit.

- Nyúlj beljebb – utasította László.

Már a könyöke sem látszott ki, amikor megszólalt:

- Érzem, megvan, megpróbálom kiegyenesíteni, úgy érzem sikerül – közvetítette a bent folyó eseményeket.

Némi erőfeszítés után, megjelent a második pata is a csikó álla alatt.

- Ügyes vagy – simogatta meg a fejét László.

– Most, hogy mind a két láb kint van, fogd meg őket a boka fölött, és óvatosan húzd. Ha a válla megjelenik, onnan már nyert ügyünk van.

Petra nem törődve vele, hogy a magzatvíztől nedves szalmán térdel, fogta a két bokát, és húzni kezdte. Féltette a csikót ezért, csak gyengén próbált segíteni, de látta, hogy nem változik semmi. Meghúzta kicsit erősebben, amitől megindult, majd pár centi után, gyorsabban közeledett felé a csikó feje. Már nem kellett húzni jött magától, aztán ismét megállt.

- Most pihenj egy kicsit – fogta meg a vállát László. – Eddig minden jól ment, hagyjuk egy kicsit őt is pihenni. Még egy nagy erőpróba vár rá, amikor kibújik a fara.

Petra leült a sarkára, és csak most vette észre, hogy eddig milyen feszült volt. Alig tudott kicsit lazítani, amikor ismét megmozdult a csikó.

- Most segíts még, óvatosan.

Petra feltérdelt, és megfogta a két lábat, gyengéden húzni kezdte. Alig indult meg kifelé a fara, amikor hirtelen, mintha kirepült volna a kis állat. A lendülettől Petra a fenékén landolt az ölében a csikóval. Gyorsan kimászott alóla, és felállt.

László rögtön a jövevény mellé lépett, és a kezében lévő eszközzel elmorzsolta a köldökszinórt.

- Ez az emaskulátor – mutatta a kezében lévő szerszámot –, ha ezzel összepréseljük, akkor biztos, hogy nem fog vérezni.

Hagyjuk, egyelőre nézzük, meg mit csinál Sebes – tanácsolta a kislánynak, és a vállánál fogva magához ölelte.

A póni már fel is állt, és mint jó anya nekilátott kicsinye tisztogatásának. A csikó megpróbált vékony lábaira állni, de egyelőre mind a négy nagyon remegett.

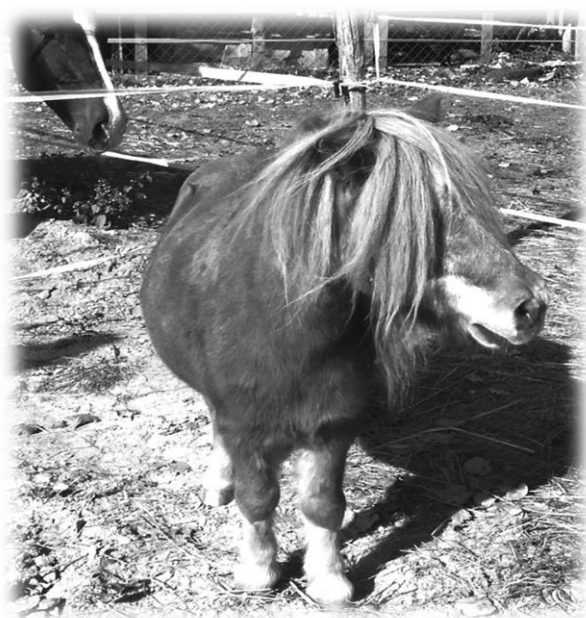
Nem adta fel, harmadik kísérletre, sikerült állva maradni, és a továbbra is remegő lábakkal rögtön közeledett anyja hátsó lábai között a tőgyéhez.

- Látod? – ölelte kicsit szorosabban magához Petrát. – Ez nagyon fontos, hogy kiszopja a főcstejet, mert rengeteg vitamin, és ellenanyag van benne. Magas a fehérjetartalma. Ha nem kapja meg, azt semmivel nem lehet pótolni.

Magyarázat közben összeszedte a bekészített felszerelést, de le nem vette a szemét a két lóról.

Sebes hagyta, hogy szopjon a csikó, közben tisztára nyalogatta.

- Gyere, hagyjuk őket magukra – emelte fel a csomagját László, és maga elé tessékelte Petrát. – Már el lesznek kettesben, úgy látom, mindent jól csinálnak.

(Képet készítette: Félégyházi János)

22. fejezet

Reggel Éva, már majdnem körbejárta az egész lovardát, amikor meglátta Gézát, aki láthatóan, nyakig volt a munkában. A talicskában, amit a közeli istálló felé irányított, egy hatalmas bála szénát egyensúlyozott, egyelőre összekötözve.

Az első boksz elé érve, elvágta a kötelet, és egy jó nagy vasvillányit bedobott, az ott várakozó lónak. Már a harmadik állatnál járt, amikor Éva utolértte.

- Jó reggelt! – köszöntötte.

- Jó reggelt! – fogadta a köszönés Géza. – Igaz az már régen volt – tette hozzá mosolyogva.

- Miért? – nézett a csuklójára Éva, de nem volt rajta óra. – Mennyi az idő? – kérdezte kicsit zavarban.

- Hamarosan kilenc – nézett fel a napra, mintha onnan nézné le az időt.

- Nem tudja, hol találom a lányomat, és Lászlót – kérdezte elgondolkodva, hogy ilyen sokat már régen aludt.

- De tudom – mondta Géza -, de nem kellene őket zavarni, éjjel sokat dolgozhattak.

- Mit csináltak? – kérdezte Éva csodálkozva. – Én azt hittem, hogy Petra csak reggel, a szokott időben kelt fel, és hagyott engem aludni.

- Éjjel megellett a póni. Anya, és csikója jól vannak – tette hozzá csak mellékesen. – Petra, és László a mellettük lévő bokszban alszanak, és azt hiszem elég mélyen. Amikor kitakarítottam a póni helyét, fel sem ébredtek, pedig az némi zajjal járt.

- Melyik istállóban találom őket?

- A ló jártató mögöttiben – mondta, és a villájával mutatta az irányt.

Éva belépett a láthatóan régen épült alacsony belmagasságú épületbe. A folyosó két oldalán bokszok sorakoztak, a többségében egy-egy pónival, akik hangosan ropogtatták a frissen bekészített szénát. Hamar megtalálta azt a bokszot, aminek az ajtajára az volt írva: - Sebes.

Óvatosan benézett az ajtó fölött, és rögtön melegség árasztotta el a szívét. A csikó mohón szopott, a kanca póni pedig, szemében büszkeséggel, hol Évára, hol csikójára nézett. Egy darabig még ott ácsorgott, mert nem tudott betelni a látvánnyal, aztán eszébe jutott, hogy a lányát keresi.

Észrevette, hogy a következő ajtó nyitva van. Óvatosan lépkedve a leszórt szalmán benézett a boksza, ahol tekintete találkozott Lászlóéval.

- Jó reggelt! – üdvözölte Évát, olyan halkan, hogy szinte csak a szája mozgott.

Éva csak bólintott, és belépett az ajtón, de a talpa alatt hangosan reccsent valami, amire Petra is kinyitotta a szemét. Megdörzsölte, majd mosolyogva anyjára nézett.

- Szia, anyu, képzeld – kezdte volna a mesélést, de Éva közbeszólt.

- Mit keresel te itt, és, hogy nézel ki? Szutykos a pizsamád, a kócos hajad pedig tele van szalmával.

- Ne bánts – szólt rá László. – Éjjel nagyon sokat segített. A ruháját majd kimosatom Jolival, a többi gyerekre is ő mos, ha szükséges. Itt pedig elég sűrűn bekoszolják a holmijukat.

- Miben tudott annyit segíteni, hogy nem küldted vissza az ágyába? – kérdezte Éva, még mindig mérgesen.

- Vissza akartam küldeni – szabadkozott László -, de Sebes nem engedte, azt akarta, hogy a kislányod segítsen neki. Ez volt az első ellése, félt tőle, és Petrától várt segítséget.

- Megkapta? – kérdezte, már kevésbé mérgesen.

- Képzeld anyu, megéreztem, hogy hamarosan megszületik a csikó – kezdett hevesen mesélni Petra. – Akkor akart László visszaküldeni, aludni, de a póni lefeküdt, és hívott, hogy simogassam. Nem hagyhattam itt.

- Ne haragudj, de amikor láttam, hogy a ló az ölébe hajtja a fejét, nem tudtam elküldeni – vette át a szót László. – Nem hagyta, hogy orvost hívjak. Azt mondta, hogy a póni nem akarja.

Bíztam a lányodban, annyira határozott volt, elhittem neki, hogy megoldjuk ketten. Nem csalódtam benne.

Éva oda ült lánya mellé a bálára, és magához ölelte.

- Elég bűdös vagy – mondta, és megpusztilta a homlokát, majd megölelte.

- Igen, tudom – nézett végig magán Petra -, de bele kellett térdelnem a szalmába, amire a magzatvíz folyt.

- Miért? – csodálkozott el Éva.

- Beakadt a csikó egyik lába, nekem kellett benyúlni, és megigazítani, hogy kibújjon. Utána a két bokáját fogva én húztam ki, hogy minél könnyebb legyen neki az elérés. Aztán meg olyan gyorsan megszületet, hogy fenékre estem, és a csikó az ölembe esett, de már jól van – nyugtatta meg azonnal anyját.

- Miért neked kellett csinálni? – kérdezte Petrát, de közben Lászlóra nézett.

- Nem akartam felesleges fájdalmat okozni a póninak azzal, hogy én csinálom – válaszolt a kislány helyett László. – Az ő keze sokkal kisebb, mint az enyém – magyarázta.

- Már értem – állt fel Éva.

Menjünk mosakodni, vagy inkább fürödni, hogy megszabadulj ettől a bűztől.

- Én már nem is érzem – mosolygott anyjára Petra.

- Akkor sem maradsz így, mert én érzem. Utána megenni kellene valamit. Biztos megéheztél az éjszakai műszakban.

- Én is gyorsan rendbe szedem magam, mert tíz órára jön Zsófi – indult László is a lányok után.

– Szólok Jolinak, hogy üssön össze valami reggelit, akkor a tisztálkodás után a gyerekek étkezőjében együtt megreggelizhetünk.

Reggeli után László sietve érkezett az egyes karámba, ahol Zsófi már melegített.

Az ügetésnél tartott, most éppen bal kézre rótt a kö-
röket.

- Hogy állsz a bemelegítéssel? – kérdezte. – Azt hit-
tem, hogy még el sem kezdted.

- Még megyek pár kört rövid vágtaiban – válaszolta
Zsófi. – Hamarabb értünk ide apuval, ezért előbb kezd-
tem a melegítést.

Két kör vágta után megállt László előtt.

- Látom, már négy akadály van a pályán, ráadásul
olyanok amelyet még nem láttam. – állapította meg Zsófi.

- Igen, jól látod, haladnunk kell, már csak másfél hó-
napunk van – szólta el magát László.

- Mire van ilyen rövid időnk? – kérdezett rá Zsófi.

- Ha már elszóltam magam, akkor elmondom. Bene-
veztelek a ráckevei díjugrató versenyre. Augusztus végén
lesz – tette, még hozzá, hogy megnyugtassa.

- Nem hiszem, hogy kész lennék a versenyzésre – méltatlankodott Zsófi.

- Az országos bajnokság októberben lesz, addig részt
kell vened pár versenyen, hogy nevezhess rá - magya-
rázta László a kislány helyett lelkesedve. - Ha nem tū-
zunk ki új célt, akkor soha nem is leszel felkészülve.
Semmi motiváció abban, amit csinálunk, ha nem kell va-
lahol bemutatni a tudásodat. Akkor húzzunk bele – adta
ki az utasítást László. – Elmondom a teendőket. Össze-
sen négy akadályt látsz, abból az első kettő összetartozik.
Az a kettős akadály.

Ebből az első egy meredek, a második egy oxer, a ket-
tő között két vágtaugrás van, ha a meredekre jól viszed rá
a lovat, akkor a másodikat már el sem tudja rontani.

A harmadikat úgy hívják, hogy kőfal, persze nem kőből van, hanem könnyű műanyag téglákból. Ennek az akadálynak van még egy nehézsége, a fal mögött a talaj lejjebb van, mint ahonnan elugrotok. A lónak ez nem jelen problémát, mert az akadály fölött felméri az érkezési pontot, neked viszont egyensúlyban kell maradnod. Ennél az akadálynál mindenképpen készülj fel, hogy meg kell támaszkodnod a ló nyakán, mert a talajfogásnál a farral jóval magasabban lesz, mint amit a többi ugratásnál megszoktál.

Az a legnehezebb az összes közül – állapította meg Zsófi.

Nem fog gondot okozni, ha odafigyelsz, de még ott van a negyedik. Azt úgy hívják, triple bar. Abban nincs semmi különös. Olyan, mint egy oxer, csak meg van cifrázva. Kicsit jobban rá kell vezetni a lovat, mint az oxerre, mert szélesebb, de ne félj, azért van az első rúd alacsonyabban, hogy ne verje le akkor se, ha közelről ugrik el. Ha van kérdésed, hallgatlak.

Milyen sorrendben menjek? – kérdezte.

Javaslom, hogy abban a sorrendben, ahogy bemutatam őket. A kettős akadály után engedj neki tágabb kanyart a fal előtt, hogy elég távolról tudjon nekifutni. A félelmedet ne sugald felé, az első körben hagyd, hogy egyedül csinálja, akkor nem lesz semmi probléma. A fal fölött hamar ülj vissza, és támaszd a nyakát.

Zsófi nem túl nagy önbizalommal sarkalta Fáraót ügetésre, majd vágótára a kettős akadály előtt.

23. fejezet

László minden idegszálával összpontosított, Zsófi minden mozdulatára. A kettős akadályhoz érve a távolságot jól választotta meg, szép ívben ugrott Fáraó, de nagyobb sebességgel, mint kellett volna, így a két vágtaugrás hosszú lett, az oxer első rúdját leverte. Szép nagy ívben vezette rá a lovat a téglafalra. Jókor ugrottak el, időben visszaült, támaszkodott a ló nyakán, mégis mikor a mellső lábak talajt értek, majdnem kirepült a nyeregből. Ügyesen javította, hamar összeszedte a lovat, pedig kicsit rázta a fejét. A negyedik akadálynál a hátsó paták koccolták a legmagasabb rudat, de elsőre összességében jónak ítélte a lány teljesítményét.

Mivel eddig lekötötte a figyelmét a tanítványa, ezért csak mos jutott el a tudatáig, hogy valaki artikulálatlan hangon ordibál.

- Hol a gyerekem? Hol a feleségem?

László a távolból is felismerte, hogy Károly kiabál, és hadonászik egy késsel. Mozgásából látszott, hogy nem kismértékben ittas. Azonnal futásnak eredt, egyenesen felé. Mivel a kijárat, kerülő lett volna, ezért átvetette magát a kerítés két rúdja között. Az istállók felől már Géza is futott Károly felé.

László ért előbb oda, és rögtön rákiabált.

- Semmi keresnivalód itt – állt meg Károly előtt. – Itt nincs a feleséged, és a gyereked – hazudta.

Károly a benne lévő alkoholtól hajtva, előre vetette magát, és jobbra-balra hadonászott a kezében lévő konyhakéssel. László rosszul mérte fel a penge útját, így nem tudta kivédeni.

Hosszú vágást ejtett a vállán.

Mire felmérte volna további lehetőségeit, Géza futtából úgy orrba vágta Károlyt, hogy az elterült a földön, a kés pedig kiesett a kezéből. Azonnal a hasára fordította, a két karját hátra csavarta, és a zsebében lévő bálakötöző műanyag szalaggal összekötözte a csuklóit.

László nem törődve a sérülésével azonnal hívta a rendőrséget. Ekkorra kisebb csoport gyűlt köréjük. Szerencsére a gyerekek a pónikkal az erdőben sétáltak, és Éva is velük tartott egy pónifogaton, így ők nem hallottak semmit, és Károly sem látta őket.

- Géza, köszönöm, ezt nem fogom elfelejteni – nézett hálasan a beosztottjára László.

- Semmiség főnök, ... bocsánat, László – tévesztette ismét el a megszólítást Géza. – Paraszt gyerek vagyok, és olyan helyen nőttem fel ahol a testi erő volt az egyetlen jó ajánlólevél. A kocsmában soha nem mertek belém kötni – magyarázta Géza.

Már hallatszott a rendőrautó szirénája, fél percen belül megálltak a kis csoport mellett. Kipattant a két benn ülő, minden létező eszközzel felszerelkezett rendőr.

- Kérem, hagyják szabadon a helyszínt – adta ki az utasítást a magasabb rangban lévő.

- Ő Kocsis Károly – mutatott a föld felé László. – Hogy került ide? Előzetes letartóztatásban volt.

- Jól mondja, csak volt. Reggel áthelyezték házi őrizetbe, de a két ellenőrzés között megszökött.

Azóta üldözzük. Köszönöm, hogy ártalmatlanná tette.

- Ne nekem köszönje, hanem Gézának, ő ütötte le, és kötözte meg. Addig hadonászott a késével, hogy sikerült engem megvágni – fordította a vállát a rendőr felé.

- Látom. Majd jöjjön be az őrsre megtenni a feljelentést.

Így már nagyon sok van a rovásán, biztos nem engedik el az előzetesből. A volt élettársa szomszédját is életveszélyesen megfenyegette, ő árulta el neki ijedtében, hogy ide jöttek – magyarázta a törzsőrmester. – Amikor észrevettük, hogy megszökött, először Fodor Éva lakásán kerestük, de már nem volt ott. A szemben lévő lakásból kijött a tulajdonos, és elmesélte, hogyan félemlítette meg. Akkor indultunk ide, és útközben kaptuk a rádióüzenetet, hogy jó nyomon járunk.

- Jó nyomon, csak kicsit lassan – bosszankodott hangosan Géza.

- Szerencsére nem történt komolyabb baj – nyugtázta a rendőr. – Felpakoljuk a csomagot, és visszük, jó darabig nem fog frisslevegőt szívni – viccelődött, de a közelben nem nevetett senki.

- Jöjjön, megnézem a sebét – hívta Lászlót Géza. – Az irodában van kötszer, bekötözöm.

Öt perc múlva, bekötözött vállal, de már ismét Zsófi tudott figyelni, aki a történetek alatt, sétáltatta Fáraót, hogy mozgásban tartsa izmait. Nem ment az események közelébe, mert sosem szerette az erőszakos embereket.

- Ki volt ez? – kérdezte, mert azért kíváncsi volt, hogy mi történt.

- Petrát ismered? – kérdezett vissza László.

- Igen, híre van itt a lovardában, egyszer láttam is. Őt minden ló szereti, nem tudom, hogy csinálja.

- Ez az erőszakos férfi az apja volt. – magyarázta László. – Sokat iszik, és olyankor baja van az egész világgal, de hagyjuk, ezt a dolgot beszéljünk arról, amit csináltál.

- Nagyon rossz volt? – kérdezte Zsófi.

- Elsőre nem volt rossz.

- Mit hibáztam – nézett kíváncsi tekintettel az oktatójára.

- Volt egy pár hiba, de majd kijavítjuk – kezdte László. – Az első akadály előtt meghajtottad, így hiába indítottad jó helyről a meredeket, hosszú lett a két vágtaugrás az oxer előtt, ezért azt leverte. Szép nagy ívben kanyarodtál a kőfalra, láttam, hogy hagyod Fáraót egyedül megoldani az akadályt, az ugrásnál jókor könnyítetted, időben visszaültél, de csizmaszárral nem tartottad eléggé, ezért majdnem lerepültél róla. Ügyesen korrigáltad.

- Végre kapok egy kis dicséretet is – nyugtázta Zsófi.

- Ott van még a negyedik akadály – folytatta László, és látszott az arcán, hogy egyáltalán nem akarja elkeseríteni tanítványát. – A kőfal után munkád volt a ló összeszedésével, amit jól csináltál, de ezzel sebességet veszítettél, így hiába indítottad jó helyről az ugrást, nem tudott elég hosszú ugrani. Nem hiányzott sok, hogy jó legyen az ugrás így csak a hátsó paták értek a rúdhoz. Ezért mondom, hogy összességében jó volt. Láttam, hogy koncentrálsz, és elszánt voltál a feladat jó végrehajtására.

- Megpróbálhatom újra? – kérdezte Zsófi. – Remélem, hogy jobb lesz.

- Ezért vagyunk itt. Indulj, de előtte tegyél két kört ügetésben.

Szeme sarkából László észrevette, hogy Éva közeledik felé. Felkészült a sok kérdésre, de egyelőre nem tudta, hogy mit derített ki eddig a történetekről.

Vidáman, szinte tánclépésben érkezett, ebből arra következtetett, hogy még nem sokat.

- Mi történt? – kérdezte Éva, már közeledés közben. – Miért volt itt a rendőrség?

Kit vittek el?

- Várj egy kicsit, mindjárt válaszolok minden kérdésedre, de előbb nézzük meg, Zsófi, hogy teljesít – bújt ki ezzel az azonnali válaszáadás alól.

Mivel Éva nem folytatta a kérdések sorolását, ebből tudta, hogy a saját verzióját tudja majd előadni az eseményekről, és a sérüléséről.

Figyelmét Zsófiira irányította, és látta, hogy Éva is őt figyeli.

A tanítvány türelmesen ügetett két kört, majd a kettős akadály felé fordította Fáraót. Rövid vágtaúra váltott, de nem engedte ellenőrzés nélkül gyorsítani. Pontosan mérte fel a távolságot, jó helyen könnyített. Fáraó úszott az akadály fölött. Két vágtaugrás az oxer előtt, és már ismét levegőben volt. Tisztán vette mind a két akadályt. Kellően nagy körben vezette rá a kőfalra, kikönnyítés előtt kicsit használta a sarkát, ezzel biztatva Fáraót. Ismét szép ívben repültek. A fal fölött visszaült, kezét a ló nyakán tartotta, csizmaszárral erősebben fogta, mert már tisztában volt vele, hogy a földet érésnél milyen erőkre számíthat. Az utolsó akadály előtt, mivel nem esett ki a ritmusból, nem sok dolga volt, a ló tartotta a tempót, pontosan kijött a lépés, a megfelelő helyen könnyített, szépen vették az akadályt, a hátsó paták mégis koccoltak. A befejezés után Zsófi azonnal László elé irányította a lovat, és megállt. Mielőtt kérdezhetett volna valamit László mosolyogva megelőzte.

- Mondtam, hogy nem volt elhamarkodott döntés benevezni a versenyre – kezdte a dicséretet. – Ez a menet, már egy versenyre is jó lett volna.

- De az utolsó akadályt, mégis érintette a lába – boszszankodott Zsófi.

- Azzal ne foglalkozz – nyugtatta László.

– Azt majd kijavítjuk.
– De mit rontottam el? Tudni szeretném.
– Nem akartam a hibáról beszélni, szerettem volna, ha boldogan fejezed be a mai edzés, de ha ennyire tudni akarod, akkor elmondom - adta be a derekát László. – Az előző három akadályt, mondhatni, hogy hiba nélkül vetted, láttam, hogy élvezted is a repülést. A triple bar előtt már kiengedtél, mert az egy könnyű feladat, és úgy érezted, hogy minden szuperül megy. Lazára hagytad a gyepelőt, nem volt kontrol alatt a feje. Persze azt is tudnod kell, hogy itt már Fáraó is boldog volt, érezte, hogy a nehezen túl van, ő is kiengedett, mivel te is ellazultál. Jól ugrott ettől függetlenül, de trehányul lógatta a hátsó lábát, ezért érintette a rudat. Ez díjugratóknál tipikus hiba. Ha megnézel egy versenyt a hibátlan lovaglás általában az utolsó akadályon hiúsul meg, mert akkorra ló, és lovasa kienged. Már az akadály előtt elkönnyvelik a jó teljesítményt. Ezen ráérünk később javítani. Mára befejeztük. Sétáltasd le Fáraót, aztán vidd vissza a helyére, Géza majd lecsutakolja.

Zsófi boldog arccal indult el lépésben a karám kerítése mellett. László odafordult Évához, de mielőtt szólhatott volna, a nő megelőzte.

– Nagyon jól ugrat ez a lány – állapította meg, mintha értene hozzá. – Régóta csinálja?

– Még csak egy hónapja, de lovagolni, már hat évesen megtanult – válaszolta László, majd témát váltott. – Beszéljünk arról, hogy mi történt.

– Tényleg, miért voltak itt a rendőrök?

– Biztos vagyok benne, hogy hamarosan mindent megtudnál, másoktól, ezért inkább én mesélem el.

– Mit? – kérdezte csodálkozva Éva.

- Azt, hogy Károly volt itt. Szerencsére ti nem voltatok a lovardában, így benneteket nem látott. – kezdte a mesélést László. – Házi őrizetbe helyezték át, gondolom telt-ház volt az előzetesben. Az első lehetőségnél megszökött, kiderítette, hogy ide jöttetek, ezért jött ide. Előtte biztos felkereshetett egy kocsmát, mert nagyon részeg volt. Egy késsel hadonászott. Megpróbáltam megakadályozni, de nem sikerült.

- Valami bajod esett? – kérdezte Éva idegesen. – Mondtam, hogy veszélyes.

- Kicsit megvágta a vállam, de Géza egy ütéssel leterítette, és összekötözte a kezeit. Én meg hívtam a rendőrséget.

- Honnan tudta meg, hogy itt vagyunk? – ahogy ki-mondta a kérdést, már tudta is a választ. – Rózsa, csak ő tudta, nem esett valami baja?

- Nem, csak megfenyegette, és szerencsére gyorsan elmondta, hogy itt vagytok, így már tétleg nem bántotta.

- Mutasd a vállad – utasította Éva.

- Géza bekötötte, nem vészes – bagatellizálta a dolgot László.

- Jó akkor este megnézem és átkötöm.

Éva belekarolt Lászlóba, mintha a sérülése miatt segíteni kellene a közlekedésben, és kivezette a karámból. Így sétáltak egészen a tópartig, ott leültek a padra.

László érezte, hogy Éva mondani akar valamit, ezért ő nem szólalt meg, csak nézte a kacsákat a vízen. Az egyiknek, csak a fara látszott, mert teljesen fejen állva keresett valami ennivalót a mederfenéken.

Ketten összevesztek a víz felszínén úszó ennivalón. A gácsér győzött, a tojó éhen maradt.

24. fejezet

Már percek óta nem szólaltak meg. Éva próbálta összeszedni a gondolatait, amikor csörögni kezdett László mobilja. A kijelzőre nézett, majd megnyomta a fogad gombot.

- Szia, apa. – köszöntötte a hívót, majd hosszú hallgatás következett. Éva csodálkozó tekintettel nézte Lászlót, és nem értette, hogy miért nem szól egy szót sem. A vonal szakítása előtt csak annyit hallott: - Jó megbeszélem Évával.

Éva továbbra is csak nézte Lászlót, és várta, hogy elmondja neki, miről volt szó.

- Apám volt – közölte László hosszú hallgatás után.

- Gondoltam mivel úgy szólítottad – állapította meg Éva, és egyre türelmetlenebb lett. – Mit mondott? – kérdezte.

- Azt, hogy látogassuk meg, szeretne velünk beszélni.

- Miről?

- Azt nem mondta.

- Mikor? – kérdezte Éva bosszankodva. – Minden szót úgy kell kihúzni belőled?

- Azt mondta, hogy minél előbb.

- Nekem, bármikor megfelel, de nem értem, hogy engem miért hív.

- Nem tudom. Feri lakását emlegette, azt mondja, hogy kipakolta, és talált különböző papírokat.

- Milyen papírokat? – kérdezte Éva csodálkozva. - Nekem ehhez mi közöm van?

- Azt nem mondta, csak annyit, hogy a többi majd személyesen.

- Mikor menjünk – tért vissza az eredeti kérdésre Éva.

- Délutánra, megígértem Gézának, hogy fejlesztem egy kicsit a lovagló tudományát, de utána meglátogathatnánk apámat – gondolkodott a lehetőségeken László, majd hozzá tette: - Megérdemli, mert ha nem ér oda időben nagyobb baj is lehetett volna – szölte el magát a történetekről.

Éva Lászlóra emelte tekintetét, és látszott a szemében, most értette meg teljesen, hogy milyen veszélynek volt kitéve a mellette ülő férfi.

- Igen, erről akartam veled beszélni, csak a telefon kicsit elterelte a figyelmemet – kezdett bele abba, amit percekkel ezelőtt el akart mondani. – Már a kórházban is megmondtam, hogy ha azt szeretnéd, hogy a kapcsolatokunk fejlődjön, akkor tartsd magad távol Károlytól.

- Én megpróbáltam, de ő jött ide – magyarázkodott. – Felelős vagyok a lovardában tartózkodók testi épségéért, és ha valaki késsel hadonászik, akkor meg kell akadályoznom, hogy kárt tegyen valakiben.

- Ezért a kése elé ugrassz? – kérdezte Éva mérgesen. – Miért nem hívtad a rendőrséget azonnal? Miért nem vártad meg, hogy Géza is odaérjen? Miért vágattad meg magad? – sírta el magát idegességében Éva.

László magához húzta, és átölelte.

- Sok kérdést feltettél – súgta a nyaka hajlatába, majd megpuszilta -, de sajnós egyikre sem tudok válaszolni. Nem volt időm átgondolni a lehetőségeket, csak cselekedtem, és lehet, hogy rosszul.

- Ha Géza később ér oda, akkor le is szúrhatott volna – szíogott tovább Éva.

- Azt nem hagytam volna – simogatta meg a tarkóját. – Ígérem, máskor jobban meggondolom, hogy mit teszek.

Éva kibontakozott az ölelésből. – Azt remélem is, mert ha még egyszer ilyen bajba kevered magad, akkor engem többet nem látsz.

László kitörölte a könnyet a szeméből, magához húzta, és hosszan megcsókolta. Éva eleinte ellenkezett, de aztán átengedte magát, és visszacsókolt. Mikor abba hagyta László, Éva kicsit eltolta magától, és körbenézett, mintha attól félne, hogy valaki kileste titkos kalandját a lóápolóval. Többen tartózkodtak a közelükben, de mindenki a saját dolgával volt elfoglalva, így megnyugodva, ismét felkínálta száját, és ő is átölelte Lászlót. Hosszan öleltek, és már nem zavarta, hogy ki látja.

Géza már a karámhoz vezette a felnyergelt Gyömbért. Nevét a színéről kapta, mert olyan világos volt a szőre, mint a frissen pucolt gyömbéré. László ekkor ért oda.

- Felkészültél? – kérdezte.

- Igen – mondta, és közben a bal lábát térdben behajlítva felemelte a földről, hogy segítséget kérjen Lászlótól a nyeregbe szálláshoz. Egyedül is meg tudta volna oldani, de tudta, hogy az nem kellemes a lónak, ha az egyik kengyelbe lépve, féloldalasan megterheli a hátát.

Az oktató azonnal értette a mozdulatot oda lépett, és két kézzel megtartotta Géza térdét, aki azonnal lendítette a jobb lábát a nyergen keresztül. Közben László emelt egyet a bal térdén, így a lovas helyére került.

László megfogta a zablakarikánál a pofaszíjat, és bevezette Gyömbért a karámba.

- Szeretném látni, hogyan mész séta ütemben – Mondta Gézának.

Alig indult el a karámkerítés mellett, már kapta is az utasításokat.

- Egyenesen ülj, könyöködet hátrébb, kezeket lejjebb – sorolta a hibákat László. – Húzd kijebb a lábad a kengyelből, és a sarkad told lejjebb.

- Más hiba nincs? – kérdezte Géza mosolyogva.

- Más már nincs, amit el lehetne rontani – nevetett László -, de így már egészen úgy nézel ki, mint egy lovas.

Hagyta, hogy menjen két kört, de folyamatosan figyelte.

- Fogd kicsit rövidebbre a gyeplőt – hallotta meg a következő hibát Géza. – Ügetés – adta ki az utasítást László.

Gyömbér két lépés után már ügetett, Géza pedig megpróbál ütemre emelkedni, és süllyedni.

- Rossz lábra ügetsz, ülj át, mindig a külső lábra kell emelkedni – magyarázta László.

Géza korrigálta az emelkedést, de azért megkérdezte: - Ha egyenesen haladok akkor melyik a külső láb?

- Ha karámban lovagolsz akkor mindig a kerítés felőli – magyarázta László. – Ha terepen, hosszan kell egyenesen lovagolni, akkor három- négyszáz méterenként át kell ülni, hogy az egyenletes terhelés megmaradjon.

- Mi van akkor, ha a karámban átlósan megyek – tette fel a következő keresztkérdést Géza.

- Ilyenkor az átló felénél kell lábat váltani.

- Értem – nyugtázta Géza.

- Amikor könnyítesz, ne fölfelé emeld a csípődet, hanem inkább előre told. Kevésbé fárasztó, és jobban egyensúlyban maradsz – magyarázott tovább László. – Arra figyelj, hogy a vállad, csípőd, és sarkad egyvonalban maradjon.

- Elég fárasztó ez így – panaszkodott Géza.

- Ha megszokod, már fel sem fog tűnni, hogy fel-le mozogsz.

Rá fogsz érezni az ütemre, és akkor a ló hátának mozgása segíteni fogja az emelkedést. Úgy már nem lesz annyira fárasztó.

Ismét figyelte, ahogy megtesz két kört anélkül, hogy bele szólt volna.

- Na, nézzük meg azt az átlót – szólt rá ismét Gézára.

A sarokból indította az átlós lovaglást, a táv felénél átült, és folytatta az ügetést.

- Már egész jól megy – állapította meg László. – Ügess így még két-három kört, aztán sétáltasd le, a többit meg már tudod.

- Köszönöm az oktatást – nézett a távozó László után hálás tekintettel.

Géza oktatása után visszasétált a szobájához. Kopogott az ajtón, mert bár az ő szobája volt, de ha Éva bent van nem akart rányitni anélkül, hogy ne jelezze érkezését. Nem érte váratlanul, amikor meghallotta Éva hangját.

- Tessék, nyitva van.

Csak ekkor nyitotta az ajtót, és belépett. Éva csodálkozó szemekkel nézte.

- Azt hittem, valaki más jön, nem gondoltam, hogy kopogsz a saját szobád ajtaján.

- Nem akartam rád törni – magyarázta László. – Elkészültél? Indulhatunk? – kérdezte.

- Igen, de nem kellene szólni Petrának?

- Már beszéltem vele, még mielőtt elkezdtem Gézát irányítani.

Megkérdeztem, szeretne-e velünk jönni?

Azt mondta, hogy nem akar lemaradni a délutáni lovaglásról.

Még azt is hozzá tette, hogy szórakozzunk jól, igaz nem említettem neki, hogy hova megyünk.

- Akkor mehetünk, én készen vagyok – indult Éva az ajtó felé, de László nem engedte, csak állt előtte és szó nélkül nézte. Előre lépett egyet, megölelte, és megcsókolta.

Hosszan álltak így ölelkezve, majd szétváltak, és László megkérdezte: - Mehetünk?

- Igen – válaszolt Éva -, mert ha ezt így folytatjuk, akkor apukád a végén hiába vár minket.

László megfordult, kinyitotta az ajtót, és előre engedte Évát.

- Nyitom a kaput – hallották Lajos hangját a kaputelefonban.

Mikor felértek a lakásajtó már nyitva várta őket, és az előszobában, széles mosollyal fogadta a fiatalokat László apja.

- Gyertek beljebb – utasította őket. – Készültem egy kis rágcсsálni valóval, meg behűtöttem egy üveg bort, azaz kettőt, egy fehérét, meg egy vöröset – magyarázta, közben Évát karon fogta, és bevezette a nappaliba. – Ez az én otthonom – mutatott körbe büszkén. – Üljetek le, az asztalon ott az ennivaló, én meg hozom a bort. László neked van alkoholmentes sör, ha kérsz. – Indult a konyha felé, de az ajtóból visszafordult. – Éva, melyiket hozzam, a fehérét, vagy a vöröset? Nekem, mindegy – tette, hozzá.

- Vöröset kérek, ha nem gond – válaszolt Éva.

- Én inkább ásványvizet kérek – mondta László, pedig nem is kérdezték.

Apja hamarosan egy méretes tálcával tért vissza, amire minden kívánság fel volt pakolva. Lászlónak feltűnt, hogy az italok, és poharak mellett egy köteg papír is van.

Apja letette a tálcát és csak annyit mondott: - Ezeket a papírokat Feri lakásán találtam.

25. fejezet

Károlyt a két rendőr felnyalábolta, és némi erőfeszítés árán betették a hátsó ülésre. A kapott ütéstől még kábán, nem tanúsított ellenállást. A kötöző szalagot lecserélték, megbízhatóbb bilincsre. Megpróbálták egyenesre ültetni, és rögzítették a biztonsági övvel. Alig értek az üllői útra, amikor kezdett magához térni. azonnal rángatni kezdte magát, és kiabált a két rendőrrel. Verni kezdte a fejét a mellette lévő ablakba, de ezzel nem hatotta meg az elől ülőket. Már a körúton haladtak, amikorra kicsit lecsillapodott.

Vagy belefáradt, vagy az elfogyasztott alkohol miatt elálmosodott. Nem szólt egy szót sem, amikor a Gyorskocsi utcai fogda bejárata előtt kiszállásra szólították fel. Lehajtott fejjel, szó nélkül ballagott fogva tartói között. A kétszárnyú, natúr bükkfából készült, masszív bejárati ajtón belül, a portaszolgálatos ellenőrizte a letartóztatási papírokat, majd telefonon leszólt a fogdába, hogy újabb szállóvendég érkezett. A portásfülkével szemben lévő padon ülve várakoztak, amíg valaki jön Károlyért. Pár perc múlva megérkezett két kigyúrt fegyőr, és átvették a rabot.

- Vigyázzatok vele – figyelmeztette őket a törzsőrmester, mielőtt átadta Károlyt -, most elég szelíd, de nagyon vad tud lenni.

- Majd vigyázunk – mondták szinte egyszerre, és a rab feje fölött összemosolyogtak.

Két oldalról belekaroltak, és elvezették. A rendőrök, a portástól megkapták a fogoly átvételét igazoló papírt, és megnyugodva távoztak.

Károlyt levezették az alagsorba, és kinyitották előtte az egyik fogda rácsos ajtaját.

- Vedd le róla a bilincset – szólt hátra társának az ajtót nyitó őr.

Mielőtt visszafordulhatott volna, már hallotta az egyik karperec kattanását. Károly, mint akit puskából lőttek ki, rávetette magát a háttal álló fegyőrre. Fél kézzel elkapta a nyakát a másikkal, azonnal kikapta a fegyvert a pisztolytáskájából. Egy hirtelen mozdulttal maga elé rántotta, és a megszerzett pisztoly csövét a másik őrre irányította.

- Félre az utamból különben lövök – kiabálta.

Mivel a megfenyegetett látta, hogy a folyosónak abban a végében, ahova Károly nem látott, az ott szolgálatban lévő folyosóőr már elővette a fegyverét, és célba vette a foglyot, ezért jobbnak látta ellenkezés nélkül félre állni.

Arra viszont nem számított, hogy ennek ellenére fel-emeli a fegyvert és egyenesen a fejére céloz. A szűk alagsori folyosón fülsüketítő durranás futott végig.

Károly kezéből kiesett a fegyver, a feje, pedig ráesett az általa fogvatartott őr vállára, majd szép lassan össze-rogyott mögötte.

- Mentőt, gyorsan! – kiabált az őr, aki a lövést leadta.

- Ennek már nem kell mentő, inkább hullaszállító – állapították meg közösen.

Fél percen belül oda ért a börtönigazgató, és átvette az események irányítását. Az irodájába küldte mind a három őrt, és utasította őket, hogy írják meg a jelentést.

Mikor ő is visszaért a szolgálati helyére, előkereste Kocsis Károly aktáját, és elkezdte lapozgatni, majd mikor megtalálta, amit keresett, a telefon után nyúlt.

26. fejezet

Lajos töltött, Éva, majd a saját poharába is a vörösborból. Mintha a tálcán lévő papírok már nem is lennének annyira fontosak, felemelte az egyik poharat, és Éva felé nyújtotta.

- Egészségünkre – mondta az ekkor szokásos köszönést. – Neked vizet hoztam, ahogy kérted – hívta fel fia figyelmét a tálcán maradt italra. – Meséljetek. hogy vagytok?

A válaszadást megakadályozta, hogy megcsörrent Éva mobilja. Elővette, és a kijelzőre nézett, de mivel nem volt ismerős a szám, csodálkozó arccal fogadta a hívást, és beleszólt: - Tessék. Ahogy bemutatkozott a hívó, még annyit mondott: - Üdvözlöm. Hosszú hallgatás után, a vonal bontása előtt, megköszönte az információt.

Eltette a telefont, és felállt, mert a lába vitte volna valahova. Elindult az erkélyajtó felé, de bal oldali falon megpillantott egy faliórát. Megállt előtte és szemével követte, ahogy az inga komótos ütemben jobbra-balra leng. Felemelte tekintetét a számlapra, és csodálkozva vette tudomásul, hogy a négyes római számot, négy vonal jelezi. Gondolata elkalandozott az óráról, és Károly jutott eszébe. Ezt nem akarta, és a gondok ellenére sajnálja. Összerezcent, amikor az antikóra egyet ütött.

Ismét a számlapra nézett fél ötöt mutatott. Visszafordult az asztaltársasághoz, és bejelentette: - Károly meghalt.

- Hogyan? – kérdezte László. - Délelőtt, még egész virgonc volt.

- Ő volt Petra apja? – kérdezte Lajos. – Nagyon sajnálom, de hogy történt?

- A nyomozó hívott, aki a legutóbbi elfogatási parancsot kiadta. A Gyorskocsi utcai büntetés végrehajtási intézet igazgatója hívta nem sokkal ezelőtt a hírrel.

- Mi történt?- tette fel ismét apja kérdését László.

- Elvette az egyik őr fegyverét, és majdnem lelőtt valakit, de megelőzték. Fejbe lőtték. Azonnal meghalt – tette még hozzá.

- Sajnálom – mondta László.

- Én is – gördült le egy könnycsepp Éva arcán. – Mégis csak Petra apja volt.

Valamikor nagyon szerettem. Amíg nem kezdett el inni, addig velem rendes volt, csak amikor a lánya megszületet akkor lett ilyen. El - Petrának, hogy mondod el? - Kérdezte László.

- Sehogy – válaszolta határozottan. – Nem ismerte, nem szerette, és soha nem is kereste. Szerintem örülni fog neki, ha többet nem jelenik meg az életében. Eddig csak rossz emléke volt róla – magyarázta Éva, majd témát váltott. – Milyen papírokról van szó, és nekem miért kellett jönnöm?

Lajos felemelte a papírokat a tálcáról, és elgondolkodott, hogy kezdjen bele.

- Ferinek volt egy garzonlakása Kispesten – vágott bele a közepébe -, te ezt tudod, ott voltál a közjegyzőnél. Csak azért kezdem innen, mert Éva nem volt ott. Mivel megkaptam a kulcsokat elmentem, hogy körülnézzek.

Úgy éreztem magam, mint aki egy idegen lakásban kutakodik. Eleinte leülni sem mertem. Fél napot rászántam. Először a fiókokat húzogattam ki. Így megtaláltam azt, amelyikben az iratait tartotta. Ezeket a papírokat – lobogtatta meg a kezében lévő köteget –, a sok iromány tetején találtam.

- Milyen okmányok ezek? – kérdezett közbe türelmetlenül László.

- Mindjárt mondom, ne türelmetlenkedj – nézett morcosan fiára, mert kizökkenetette a fejben felépített történetből. – Arra emlékszel, hogy a közjegyző említett egy építési telket Pécelen, erről előtte én sem tudtam, Feri nem említette - folytatta a mesélést Lajos. – Most akkor rátérek, hogy miről szól ez az akta. Szerződés van benne, és nyugta az előlegről.

- Milyen előlegről? – szólt közbe László ismét.

- Nem is előlegnek nevezném – magyarázott tovább Lajos, figyelmen kívül hagyva fia kérdését -, mivel a végösszeg több mint feléről szól.

László ismét közbe akart szólni, de apja felemelte a kezét, jelezve, hogy ne szakítsa félbe.

- A papírok között van egy tervrajz, egy kétszintes házról. Ennek a kivitelezésére fizette be a pénzt Feri. Az árkalkuláció szerint a kulcsrakész ára a háznak huszon-négymillió. Ebből fizetett ki tizennégyet.

- Meg is mutatod a papírokat? – kérdezte László, már nagyon türelmetlenül.

- Igen, csak előbb megkérdezem, hogy most hol tart a kapcsolatokat? – nézett most Évára, de nem várta meg, hogy szóljon, hanem folytatta -, mert én most úgy hívtalak benneteket ide, mint egy párt.

- Petra szavával élve, jelenleg úgy áll a dolog, hogy já-runk egymással – jelentette ki Éva, és Lajosra mosoly-gott.

- Ennek örülök, mert én is így terveztem, nem mintha lenne beleszólásom.

- Megnézhetem a tervrajzot? – türelmetlenkedett to-vább László.

Apja szó nélkül oda nyújtotta neki a köteget, és várta, hogy belelapozzon. László letette az asztal végében sza-badon lévő területre, és kinyitotta. Elkezdte szétpakolni a különböző dolgokról szóló szerződéseket, amíg meg nem találta az alaprajzot. Annak a tanulmányozásával kezdte az átnézést. Egy könnyűszerkezetes kétszintes épület raj-za tárult elé. A földszinten, nagy nappali amerikai kony-hával, fürdőszoba, külön WC, kisméretű kamra, és egy félszoba volt tervezve, az emeleten négy hálószoba, és egy, a lentinél kisebb fürdőszoba.

- Komoly méretekben gondolkodott Feri – állapította meg az alaprajzból. – Népes családot szeretett volna, ezt egyszer említette is nekem.

- Erről velem soha nem beszélt – mondta Lajos.

- Azt mondta, hogy a népesben te is benne leszel. Úgy tervezte, hogy összeköltöztök.

- Nekem nem említette - gondolkodott el Lajos. – Mi-ért kezdett ekkora épületbe mielőtt velem megbeszélte volna?

- Biztos meglepetésnek szánta – nyugtatta Éva.

- Meg is lepődtem volna, mert nem szándékoztam in-nen elköltözni, de most már másképp gondolom, ezért is hívtalak benneteket.

Kimentem Pécelre is, megnéztem a telket is.

Enyhén lejtős panorámás, négyszögletes terület.

Megtetszett, mert nem egymás szájában élnek az emberek, és jó a levegő.

Közel vannak a bevásárlási lehetőségek, bölcsőde, óvoda, orvosi rendelő, ami nem elhanyagolható az én köromban.

- Oda akarsz költözni? - kérdezte László.

- Persze, ha eladod ezt a lakást, meg Feri garzonját, vagyis már a tiedet, akkor még marad is pénzed.

- Azt szeretném, ha velem költöznétek – mondta ki félve elképzelését Lajos.

- Apa ezt, hogy képzelted, nem is ismerjük egymást – próbálta elhárítani a lehetőséget László. - Vagyis te ismeresz engem, én téged nem. Elviselnénk egymást hosszútávon?

- Nem kell ilyen hamar dönteni – nyugtatta fiát. – Az építkezés, eltart legalább fél évig. Addig a kapcsolatotok is kialakul, vagy nem – tette hozzá láthatóan elszomorodva. – Találkozhatnánk sűrűbben, hogy megismerjetelek engem.

Hirtelen abbahagyta a fiatalok meggyőzését, és Évához fordult, mint leendő támogatójához.

- Eddig nem szóltál bele. Neked mi a véleményed? – kérdezte.

Úgy hallottam tánctanár vagy, sok emberrel találkozol, ebből adódóan, kell, hogy ismerd az őket. Milyennek látsz engem?

Kíváncsi vagyok a véleményedre.

- Igaza van, eddig nem szóltam bele, mert én egyelőre kívülről érzem magam – kezdte a válaszadást kis köntörfalazással, addig is gondolkodva a megfelelő válaszon.

- Valóban sok emberrel hoz össze a munkám, és első pár mondatos beszélgetésből le kell szűrnom, hogy milyen emberrel állok szemben. Aki nem lesz szimpatikus ennyi idő alatt, annak azt mondom, hogy nem tudok új tanítványt felvenni.

- Magával... – kezdett volna az elemzésébe, de Lajos megállította.

- Javaslom, hogy tegezz, lehet, hogy úgy egyszerűbb lesz a jellemem leírása.

Felemelte poharát, amiből eddig alig ivott - egészségedre!

- Elfogadom a lehetőséget – emelte Éva is a poharát. – A tanítványaimmal is tegeződünk az órák alatt, mert úgy sokkal egyszerűbb. Egészségedre! – koccintotta poharát Lajoséhoz, majd mind a ketten kiürítették.

Lajos letette a poharát felállt, és Lászlóra kacsintott. – Ilyenkor jár egy puszi is – mondta, és álló helyzetbe húzta Évát.

Nem is egyet, hanem kettőt kapott. Boldogan ült vissza a helyére, és kérdő tekintettel nézett Évára, aki érezte, hogy rajta a sor.

- Nem hiszem, hogy kiállhatatlan, kötekedő, gonosz ember lennél, téged szívesen felvennék a tanítványaim közé – mondta talányosan, de mind a két férfi értette az elmondottakat.

- Akkor ez azt jelenti, hogy esetleg össze is költöznél velem? – kérdezte. – Persze, csak, mint a menyem – tette hozzá nevetve.

- Én akkor már nem is szólhatok bele? – kérdezte László. – Már mindent elrendeztetek?

- Mondj igent – kérte apja.

- Nagyon elszaladt az idő – állt fel László.

– Elméletben igen, de az anyagiakat át kell beszél-nünk, mert azt most megmondom, úgy nem megyek bele, hogy mindent te fizetsz.

- Ezt ráérünk később megbeszélni – állt fel Lajos és Éva is, indultak az előszoba felé. - Mikor látlak legköze-lebb benneteket? - kérdezte. - Mikor ismerkedhetek, meg közelebbről a lányoddal?

- Jövő héten eljövünk mind a hárman, ha addig még együtt vagyunk.

Kiléptek az ajtón, és összeölelkezve indultak a lépcső felé. A fordulóból még visszaszólt Éva: - Jövő héten jö-vünk.

27. fejezet

A platós terepjáróval, mögötte egy lószállító utánfutó-val megálltak a ráckevei lovarda bejárata előtt. Az öt-személyes autóban négyen ültek. Elöl Éva, és László, há-tul Petra és Zsófi.

A kapu meglepő módon zára volt, ezért László ki-szállt, és oda ment a portásfülkéhez, kezében a nevezési lappal.

A kis ablak mögött egy piros pozsgás férfi éppen sza-lonnát reggelizett hagymával. Így mikor kinyitotta az ab-lakot, László kicsit hátrább lépett, nem mintha nem sze-rette volna a szalonnát hagymával. Sajnos az ember szá-jából érezte, hogy a várható kellemetlen szagot előre szétcsapatta, egy-két féldeci házi pálinkával.

- Segíthetek? – kérdezte szolgálatkészen, majd szívott egyet az orrán, mert a hagyma beindította orrának öntisz-tulását.

- Igen – mondta László. és benyújtotta a papírokat az ablakon.

- A versenyre jöttek? – kérdezte. –Kicsit korán van még, csak délben kezdődik – tájékoztatta a jövevényt.

- Tudom, de szeretnénk megnézni a pályát, előtte – mondta László, és nem szerette volna, ha lerázzák.

- A kislánynak ez az első versenye, és megnyugtatón, ha sétálhatna egyet az akadályok között.

- Azt semmi nem tiltja – közölte a portás. – Kinyitom a kaput, bent majd megmondják, melyik bokszt lesz a maguké.

- Köszönöm – mondta László, és örült, hogy visszaülhet az autóba egy kis friss levegőt szívni.

Mire elfoglalta a helyét a kormány mögött, már nyitva volt a kapu. Amikor elhaladtak a fülke előtt a kapus még oda szólt nekik, hogy: - Egyenesen előre.

Mivel más út nem vezetett a kaputól, ezért nem tudták eltéveszteni az irányt. Kétszáz méterre volt a lovarda főépülete, ahol a bejárat előtti tábla tájékoztatta őket, hogy itt van a versenyigazgatóság irodája. Megálltak, és László ismét kiszállt, megkeresni a jelentkezési helyet.

Rövid idő múlva visszaért az utánfutós szerelvényhez.

- A kocsival be kell állnom a parkolóba – mondta utasainak. – Onnan gyalog mehetünk a boksztunkba. A tizenkettest kaptuk, azt kell megkeresnünk.

Megtalálta a megfelelő helyet a kocsinak, leparkolt és leállította a motor.

- Induljunk, sok munkánk van még.

Zsófi első útja a lószállító ajtajához vezetett. Kinyitotta, de látta, hogy Fáraó elég ideges.

- Mit csináljak vele, - kérdezte Lászlót.

- Nyisd ki az oldalajtót, onnan menj be hozzá, és próbáld megnyugtatni.

- Segíthetek kihozni? – kérdezte Petra.

- Igen, az jó lenne – engedte át a lehetőséget Zsófi, mivel már tisztában volt a lány képességeivel.

Petra bement a ló fejénél nyíló ajtón, és egy marék zabot tartott Fáraó orra elé. A ló idegesen fújtatott egyet. Ettől az eleség zöme kirepült a kislány kezéből.

Mivel a fújás után levegőt kellett neki venni, megérezte a kedvenc takarmánya illatát.

Nyelvével ügyesen összeszedte a pár szemet, ami még a tenyerében maradt.

A szabad kezével elkezdte simogatni a homlokát, közben mondogatta: - Semmi baj, semmi baj.

Kiakasztotta a kantárt az utánfutóban rögzített karikából, és elkezdte tolni a lovat hátra felé. Engedelmesen farolt kifelé a szállítóból. Amikor kint voltak átadta az irányítást Zsófinak. A bokszig már ő vezette. Amikor beértek elkezdte kefélni a szőrét, nem mintha piszkos lett volna, de tudta, hogy fáraó szereti, ha kényeztetik.

- Adjál neki egy kis vizet – javasolta László -, de ne sokat, nehogy ugrás közben lötyögjön a víz a hasában.

Megvárta, míg Zsófi megitatja.

- Gyere, megnézzük a pályát.

Egymás mellett sétáltak a fedett karám felé ahol már fel volt építve az akadálypálya. Ahogy beléptek Zsófi lába remegni kezdett.

- Ez rengeteg akadály – nézett körül ijedten. – Nagyon bonyolult.

- Nem kell félni – nyugtatta László. – Csak első ránézésre bonyolult. Gyere, sétáljunk be középre, ott van az első akadály.

Zsófi megfogta László kezét, hogy érezzen egy biztos pontot, és követte oktatóját.

Megálltak az 1-es számmal jelzett oxernél.

- Nézz körül innen – mondta László. – Keresd a következőt – utasította tanítványát.

- Ott van – mutatott balra.

- Igen, nézd meg a többi számot. Látni fogod, hogy jól olvashatóan, csak a következő akadály számát látni.

- Tényleg, ezért találtam meg ilyen hamar – kezdett kicsit megnyugodni. A második akadályig, egy hosszú félkört kell lovagolni.

- Ezalatt van időtök megnyugodni, de ne hagyd, hogy felgyorsuljon Fáraó. A második is Oxer, utána, mivel egyenesen előtted lesz a harmadik, ami egy meredek, azt nem kell keresned.

- Eddig ez nem lehet probléma – nyugodott meg egyre jobban Zsófi.

- Azért ne bízd el magad, lesz még itt bonyolultabb is – figyelmeztette László. – a negyedik szintén Oxer, nagy ívben közelítsd meg, hogy az ugrás előtt legyen elég hosszú egyenes. Az ötödik kettős akadály, két meredek. Remélem, számolod az akadályok között a lépéseket.

- Igen, mivel így tanította – válaszolt Zsófi kicsit méltatlankodva.

- A hatodik ismét oxer, itt kerülöd meg a bokrokat, a hetedik meredek. Eddig van kérdésed?

- Most, hogy sorra vesszük őket, már nem is olyan bonyolult, csak el ne felejtsem.

- Lovaglás közben a lovat csak az agyaddal, és a testeddel figyeld, a szemed mindig a pályán legyen, akkor nem rontod el a sorrendet, ami azonnali kizárással jár. Ezt tudod ugye?

- Igen tudom, de nem valami megnyugtató.
  - Folytassuk a sétát – indult előre László.
  - A nyolcas kilences ugyan az, mint az előző kettő, csak a két akadály között egy vágtaugrással több van. Itt sem szabad hagyni, hogy felgyorsuljon, mert akkor a kilencest elrontod. Nagy bal kör után jön a tízes, ami hármas ugrás. Triple bar, két vágtaugrás, meredek három vágtaugrás, és az utolsó oxer.
- Itt most az a feladat, hogy ne hagyd, hogy lelassuljon az akadályok közt, mert akkor nem lesz lendülete az utolsó széles ugráshoz.
- Jön a tizenegyedik, ami az utolsó akadály, egy oxer, ne engedj ki előtte, még nem nyerted meg a versenyt, még azt is át kell ugrani, de ha sikerül örülhetsz Fáraóval együtt.
- Zsófi elé állt Lászlónak, megölelte, vállára hajtotta a fejét, és csak annyit tudott mondani: - Köszönöm.
- László is megölelte, és megpuszilta a feje búbját.
- Magadnak köszönd.
  - Sétálhatok még egy kört – bontakozott ki az ölelésből.
  - Igen. Menjek veled, vegyük át még egyszer?
  - Nem egyedül akarok – mondta Zsófi, és visszament az első akadályhoz.
- László egyedül hagyta tanítványát, és visszasétált a kijelölt bokszhoz.
- Milyen a pálya? – kérdezte Éva.
  - Egyszerűnek tűnik, de egyben ez a nehézsége is – válaszolt László, és közben azon gondolkodott, milyen utolsó mondattal küldje versenybe Zsófit. Tisztában volt vele, hogy nem győzni jöttek.

Ez az első versenye. Szoknia kell a versenyhangulatot. A sok embert, az ellenfeleket.

Ismerjék meg az új kihívójukat, mert abban biztos volt, hogy a következő versenyen, már számolniuk kell a lány tudásával is.

- Zsófi apja nem jön? – zökkenetette ki kérdésével gondolataiból Éva.

- Műtétje lesz ma, nem tud jönni, pedig szívesen itt lett volna.

László bement a Fáraó számára kijelölt bokszba, és Petra mellé állt, aki még mindig a lovat kényeztette.

Hamarosan két hónapja, hogy először elvitte a lovardába.

Azóta nagyon sok mindent megtanult, amit addig könyvekből nem sikerült. Egyik ilyen új tudományával volt éppen elfoglalva.

Kockamintát kéfélt a ló farára. A sörényét már befonta.

- Nagyon ügyes vagy – dicsérte mag László.

- Azért fontam be a sörényét, és kéféltam ilyenre a farát, hogy lássák, ez a ló nem csak ügyes, de szép is – magyarázta Petra.

- Tényleg szép lett – simogatta meg a kislány fejét. – Amíg foglalkozol vele, addig rád figyel, megnyugszik, és megszokja az idegen helyet. Közben visszaért Zsófi az akadálypályáról, és ő is Petra mellé állt.

- Köszönöm – mondta Petrának. – Nagyon szép lett Fáraó, és teljesen megnyugodott.

Zsófi hátrább lépett és leült a sarokban lévő szalmabálára, lehajtott a fejét.

- Ideges? – súgta a kérdést László fülébe Éva.

- Remélem nem – sétált ki a bokszból, és kivezette Évát is. – Szerintem, fejben végig megy a pályán, próbálja akadályonként átgondolni, hogy melyiket hogyan igrassa.

Közben kezdett megtelni a lovarda. Sorban foglalták el a kijelölt helyeiket a frissen érkező lovak. László kezdte otthon érezni magát, az egyre növekvő nyüzsgésben, de tudta, hogy tanítványának ez szokatlan, ezért az ajtóban állva megpróbálta takarni Zsófi elől a nyüzsgést.

- Sárosi László? – hallotta meg saját nevét a háta mögül. Megfordult, hogy megnézzze ki szólította.

- Béla te vagy az? – nyújtotta a kezét László. – Ezer éve nem láttalak.

Éva kíváncsi tekintettel lépett László mellé, hogy megnézzze kinek örült meg ennyire.

- Ő Takács Béla, magyar bajnok tereplovas – mutatta be Évának, régi barátját. – Ez a szép hölgy pedig Fodor Éva.

- Üdvözlöm – engedte el László kezét, és rázta meg Évát. – Ne hallgasson rá, mert azt elhallgatja, hogy neki köszönhetem a győzelmemet, mert előre engedett. Sajnos nem önszántából – tette hozzá Béla. – Hogy van a hátad?

- Igaza van – nézett Évára László. – Nem engedtem volna magam elé, ha nem bukunk egy hatalmasat Harcossal. A hátam, már egész jó, de az időjárást előre tudom jelezni.

- Sajnálom Harcost – mondta bánatosan Béla. – Nagyon jó ló volt. Örülök, hogy már ilyen jól vagy. A baleset óta nem is találkoztunk. Most jut eszembe, mit keresel itt?

- A tanítványom ma indul első versenyén.

- Nem is tudtam, hogy tréner lettél.

- Ő az egyetlen tanítványom – mondta László -, de ő nagyon jó, majd meglátod.

Te is versenyzőt kísérsz?

- Nem, én itt dolgozom, én vagyok a főlovász – húzta ki magát Béla.

- Gratulálok, akkor ezentúl sűrűbben találkozunk, mert Zsófival indulni fogunk több versenyen, persze egyelőre a Pest közelieken. Be akarunk nevezni az országosra is.

- Azt is itt rendezik, legkésőbb akkor ismét találkozunk, de jó lesz, ha készültök, hamarosan kezdődik a felvonulás – mondta Béla és indult a következő bokszhoz.

- Milyen felvonulás? - nézett fel Zsófi a szalmabáláról.

- Minden versenyző bevonul a zsűri elé, és köszöntik egymást – magyarázta László. – Minden rendbe? – fogta meg két oldalról a vállát László.

- Remélem – mondta Zsófi, és elindult a lova felé.

László felsegítette, ellenőrizte a kengyelt, megnézte a nyereghevedert, majd a zablát, az állsziját és a pofaszíját. Mindent rendben talált.

- Nekem mennem kell a nézőtérre, már úgy sem tudok újat mondani – paskolta meg tanítványa csizmáját, majd hátra lépett. – Még annyi azért mondok, hogy nagyon meg vagyok veled elégedve. Sokat, és jól dolgoztál. Erre a versenyre nem azért jöttünk, hogy megnyerd, hanem azért, hogy szívj egy kis versenylevegőt. Ismerkedj az ellenfelekkel.

Ne hajtsd a lovat, inkább arra törekedj, hogy verőhiba nélkül végig menj.

- Igyekszem – mondta Zsófi, hálás tekintettel.

- Még egy jó tanács jutott eszembe – kezdte László. – A pálya teljesítése előtt, minden lovas sétálhat, vagy ügethet a pályán akadályvétel nélkül.

Lépésben tegyél egy kört a karám oldala mellett, majd még egyet ügetésben.

A második kör felétől átlósan menj át az akadályok között, hogy Fáraó lásson minden akadályt. Akkor tudni fogja, hogy mi a feladat. Én fent leszek a lelátón, és rágom a körmöm helyetted, te lovagolj nyugodtan.

Zsófi belovagolt a versenyzők közé, László megkereste Évát, és Petrát a nézőtéren.

28. fejezet

Mire László helyet foglalt két útitársa között, addigra megjelent a karám bejáratánál a versenyzőket felvezető Béla. Gyönyörű fekete csődör hátán, büszkén lovagolt a gyerekek előtt. A nézőtér elcsendesedett, és figyelték a sorban érkező versenyzőket. Mindegyik egyenesen, de megilletődött mosollyal ült a nyeregben. Zsófin kívül csak egy lány volt a csoportban, de a díjugratásnál nem számított, hogy fiú, vagy lány ül a lovon. Éva megfogta László kezét, mert úgy izgult, mintha Petra ülne valamilyik lovon.

- Fáraó a legszebb – mondta Petra boldogan. – Mindenki őt nézi.

- Sajnos nem ló szépségversenyre jöttünk – mondta László –, azt biztos megnyerné, hála neked – paskolta meg Petra kezét.

- Leülhetek ide drukkolni? – hallották meg Füzesi doktor hangját hátulról.

- Üdvözlöm Péter - állt fel László meglepetésében. – Úgy tudtam, műtétje lesz, és nem tud eljönni.

- Igen úgy volt, de belázasodott a beteg, akit műtenem kellett volna.

Ezért elmaradt a beavatkozás – magyarázta a doktor. – Nagyon sajnálom a páciens, de ne vessen rám követ, amiért örültem neki, így legalább itt lehetek. Egész életemben hiányérzetem lett volna, ha ezt kénytelen vagyok kihagyni.

Abba hagyta a folytatást a doktor, mert feltűnt neki, hogy a csendben, csak az ő hangja hallatszik. Mindenki feszülten figyelt a pályára, ahol elkezdődtek az események.

A pályakarbantartók elhelyezkedtek a számukra kijelölt helyen.

Négyen voltak, így a pálya sarkaiba mentek, ahol bokrok mögé állhattak.

Mivel ma gyerekek versenyeztek, ezért a pályamunkások is gyerekek voltak. Látszott rajtuk, hogy nagyon komolyan veszik a rájuk bízott feladatot. Tudják, mivel mindannyian lovagolnak, hogy a közeledő ló nem láthatja őket, mert az megzavarná a versenyben.

A bírók között valami vita támadt, ezért nem indult a verseny az előre jelzett időpontban. Az eddigi feszült csendet felváltotta a türelmetlen nézők nyüzsgése.

- Zsófi, hogy van – használta ki az enyhe mozgólódást Füzesi, hogy megkérdezze Lászlót.

- Biztos, hogy feszült – magyarázta László. – Mindent megtettem, hogy megnyugtassam, de azon nem tudok változtatni, hogy ez az első verseny.

- Milyen esélyei vannak – tette fel, a szülőknek fontos kérdést.

- Nem tudom – válaszolt László röviden, aztán megpróbálta bővebben kifejteni -, nem ismerem az ellenfeleket.

Én is először vagyok ilyen versenyen. Elmondtam a lányának, hogy nem győzni jöttünk, hanem, hogy szokja a versenyzést.

- De azért szurkolhatok neki?

- Nyugodtan, mi is ezt fogjuk tenni, mivel ez egy verseny, és Zsófi, mégis csak a mi lányunk – mosolygott a doktorra László.

Megjelent az első versenyző a pálya bejáratánál. Hangosbmondón keresztül köszöntöttek, és felolvasták a ló, és lovasa nevét. László hozzáértő szemmel figyelte a fiút. Láta rajta, hogy nagyon jónak tartja magát. Lenézően tekintett végig a megtelt lelátón, amíg körbe lovagolt sárga kancáján.

Visszaért az első akadály elé.

Megsarkantyúzta a lovat, és irányította az első oxer felé. Magasan ugrotta át, de utána elengedte a lovat, amitől felgyorsult. Nem fogta vissza a kettes akadály előtt, ezért a ló nekirontott, és feldöntötte az egészet. Ijedten ugrott ki balra, így a harmadik akadályt kihagyta.

- Ő már nem fog nyerni – mondta László.

A következő négy versenyző szinte egyformán lovagolt két-két verőhibával fejezték be a versenyt. Köztük, majd lovaglói idő határozza meg a sorrendet.

Az ötödik, időn belül, hibátlan pályát teljesített. A következő két versenyzőt kizárták, háromszori ellenszegülés miatt.

A nyolcadik szépen lovagolt, de egy apró hiba miatt a hármassugrás középső akadályát leverte. Így négy hibaponttal zárta a menetet.

- A következő lesz Zsófi – mondta László, és megszórította Éva kezét.

Füzesi doktor közelebb ült, hogy érezzék, ő is a csapat tagja. Feszülten figyelték a bejáratot, ahol megjelent Zsófi, Fáraó nyergében. A hangosbemondó hangszórójából hallották: - Következő versenyző, Füzesi Zsófia Fáraó nyergében.

Zsófi levette a kobakot, és fejével biccentett a bírói asztal felé. Visszatette és gondosan beszíjazta. Megfogta a gyeplőt két kézzel, és a nézők számára észrevehetetlen mozdulattal, megindította Fáraót. Nyugodt ütemben körbesétált a karámon, majd második körben az akadályok között ügetett vissza a kezdőpontra. Sarkával megnyomta Fáraó oldalát, és rövidvágatában közeledett az első akadály felé. Jó helyen könnyített, magasan repültek át felette. László látta a tartásán, hogy nagyon koncentrált, mégsem görcsös. Szélesen fordította a lovat balra, és kicsit visszafogta a második oxer előtt ez is jó volt.

A harmadik meredeken koccant Fáraó hátsó patája, de a rúd a helyén maradt. Az utána következő hosszú bal kanyarban előrenyúlt, és megsimította társa nyakát. A kanyar után elég hosszú egyenes maradt, engedett a kantáron kicsit, hogy gyorsuljanak. Túl a negyedik megpróbáltatáson jobb kanyar, és utána a kettős akadály.

- Ne dőlj be – mondta ki hangosan László, pedig tudta, hogy nem hallja.

A ló jól korrigálta Zsófi kis hibáját, így az első meredeket, csak koccolta, a másodikat, már tisztán vette.

- Nagyon lassú – szólalt meg aggódó hangon Füzesi.

- Nem baj – mondta László -, az időtúllépés csak mínusz egy pont másodpercenként, ha leveri az meg négy.

Balkanyar, oxer, három vágtaugrás, meredek, jobbkanyar nagy ívben, oxer, - sorolta magában László. és nem vette észre, hogy majdnem összeroppantja Éva kezét.

Kilences meredek, ez is megvan. A tízes a hármassugrás, előtte ismét egy hosszú bal visszafordító. László észrevette, hogy ismét megszímítja Fáraó nyakát, majd gyorsít a triple-bar előtt.

Jó helyen könnyít, két vágtaugrás, meredek, utána három, és az oxer, ez is megvolt.

- Ne engedj ki – mondta ki László ismét hangosan -, már csak egy van.

Zsófi mintha hallotta volna edzője hangját, az utolsó hosszú balkanyarban összeszedte Fáraót az utolsó erőpróbára. A gyeplőn csak akkor engedett, amikor kiemelkedett a nyeregből. Fáraó hatalmasat ugrott, legalább fél méterrel a rudak fölött repült.

A lelátón szinte mindenki felugrott és állva tapsolták a szép teljesítményt.

Az örömet kicsit visszavetette a hangosbemondó monoton hangja: - Időtúllépés miatt hat hibapont.

- Nem baj – mondta László boldogan.

Levezetés képpen Zsófi ismét ment egy kört az akadályok körül, közben integetett az őt ünneplő közönségnek, és ekkor észrevette apját a lelátón.

- Szia, apu – kiabált neki, és boldogan integetett.

Az utána következő versenyzők, mind rosszabb teljesítmény nyújtottak, mint Zsófi, így első versenyén, felállhatott az eredményhirdetésnél a dobogó harmadik fokára. Büszkén mutatta bronzérmét apjának, aki boldogan ölelte magához.

Összepakoltak, Fáraót bevezették az utánfutóba, Petra kitakarította a bokszt, közben be nem állt a szája. A visszaúton hárman maradtak a terepjáróban, mert Zsófi és apja együtt utaztak.

(Internetről mentve, készítője ismeretlen.)

29. fejezet

A lószállító szerelvénnel László bekanyarodott a lovarda kapuján. Kiintetett a portásnak, és megállás nélkül elhajtott Fáraó istállójaig, ahol Géza várta őket. Megállította a kocsit, és kiszállt. Mire hátra sétált a szerelvény végéhez, Géza már kinyitotta az ajtót. Fáraó nyugodtan tűrte, hogy kivezesse az utánfutóból. Mire kiért, már többen ácsorogtak, a ló, László, és Géza mellett.

- Hogy ment a verseny – kérdezte elsőnek Géza.

- Jól – válaszolt László röviden, hogy csigázza kicsit a hangulatot.

- Jaj, főnök, bocsánat, László, ne legyen már ilyen, tudja, hogy mire vagyunk kíváncsiak – nézett morcosan Géza, mintha tényleg haragudna. – Hányadik lett, azt mondja?

- Harmadik – mondta ki a többiek által várt számot, és hallgatta az örömujjongást – Harmadik lett, de verőhiba nélkül, ami rajta kívül, csak az elsőnek sikerült.

Sorba elé léptek a munkatársak, előre nyújtott kézzel.

- Gratulálunk – mondták egymás után.

- Nagyon jól megláttad Zsófiban a díjugratót, és olyan hamar felkészítetted erre a versenyre, hogy én illet még nem láttam – dicsérte Klári, az oktatók vezetője, és egyben a lovarda legjobb trénere. – Gratulálok – rázta meg ő is László kezét.

- Remélem, sok örömünk lesz, még ebben a lányban – mondta László -, és köszönöm a jókívánságokat. Holnap jön Zsófi, neki is gratuláljatok, biztos nagy lökést fog adni a továbbiakra, ha érzi, hogy figyeltek rá – tanácsolta az összegyűlteknél.

A beszélgetés közben Éva, és Petra is csatlakozott a csoporthoz. Együtt örültek, mert az utóbbi időben, olyan sok időt töltöttek itt, hogy már ők is családtagnak számítottak. Éva az ismét beindított táncórákon kívül, szinte minden szabadidejét a lovardának, és persze Lászlónak szentelte. A dolgozók elfogadták, hogy László, már nem egyedül él a szobájában. Éva pedig megtanult, lovat csutakolni, istállót takarítani. Lovaglással még nem próbálkozott, pedig sokan unszolták. Petra pedig, ugyan kimondatlanul, de szép lassan elfogadottan a lovarda állatpszichológusa lett. A viselkedés problémás lovakhoz mindig őt hívták. Pár perc ünneplés után kezdett szétszéledni a társaság, mindenki ment folytatni a munkáját.

- Lemegyünk a tóhoz? – kérdezte László Évát, és Petrát. – Szeretek ott üldögdélni, és nézni a vizet.

- Menjünk – fogadta el a meghívást Éva. Petra szó nélkül követte őket.

- Sűrű volt a mai nap, jól esik ez a csend – mondta László, és benyúlt a nála lévő kosárba, amiben a szendvicseket, és vizet vitték a versenyre. Talált benne egy szelet kenyeret. Kettétörte, felét odanyújtotta Petrának, mert látta, hogy a kacsák a tó jobb szélén gyülekeznek. Az első darab kenyér csobbanására egyszerre indultak a pad elé. Tudták, hogy sietni kell, mert a halak megelőzik őket, és ellopják a nekik szánt falatokat.

A vízen sok elsárgult levél úszott László ezen kicsit elcsodálkozott. Felnézett a tavat körülölelő fák koronájára. Az zöld levelek között egyre több volt a sárga, és bordó levél, néhol teljesen pirosat is látott. Hamarosan itt az ősz, aztán a tél – gondolta.

Erős csobogás zavarta meg a gondolkodásban.

A kacsák összeverekedtek a kenyéren, amit Petra utoljára bedobott. Egy gácsér kitárt szárnyakkal szaladt a víz tetején, így kergette a trónkövetelőt. Petra nagyot nevetett a történeten.

- Holnap nincs kedved meglátogatni apádat, - kérdezte Éva. – Hamarosan kezdődik az iskola. egyre kevesebb időnk lesz.

- Holnap csak a délutánom lesz szabad, de akkor elmehetünk hozzá. Amúgy, pont ez járt a fejemben – válaszolt László. – Nem az iskola, hanem az, hogy itt az ősz. Ez azért rosszat is jelent – mondta László elgondolkodva. – Kevesebbet látlak benneteket.

- Nem feltétlen kell, hogy ritkábban találkozzunk – nézett László szemébe Éva. – Eddig én jártam ide, ezután te jársz hozzánk, akár minden nap.

- László hozzánk költözik? – kapcsolódott be a beszélgetésbe Petra.

- Nem tudom, kislányom – simogatta meg a fejét Éva.
– Rajta múlik, de ahogy nézem még nem döntötte el.

- Aludhatsz anyuval - nézett Petra kaján vigyorral az arcán Lászlóra. – Úgyis tudom, hogy itt is együtt alszotok, azért lettem száműzve a gyerekszállásra – csacsogta felszabadultan.

- Nem lettél száműzve – bökte oldalba László -, csak nem fértünk volna el a szobámban, mert kicsi.

- Nem haragszom – nyugtatta meg a felnőtteket. – örülök, hogy lesz egy apukám.

- Akkor most irány vacsorázni – nézett mérgesen Petrára, de a szeme nevetett. – Hosszú napunk volt, holnap pedig korán kell kelnem, mert jön Fanni, és egész délelőtt vele kell lennem.

- Már megint megcsalsz, - incselkedett Éva. – Ráadásul a szemem előtt?

- Ehhez a lányhoz nagyon hosszú a sor – mosolygott László -, én meg türelmetlen vagyok, nem bírnám kivárni.

- Most meg vagyok sértve – állt fel Éva, bosszankodást színlelve. – Vedd tudomásul, nálam is hosszú volt a sor, csak elhessegettem az előtted állókat.

- Köszönöm – állt fel László is, megölelte Évát, és hosszan megcsókolta.

Korán reggel László első útja Szélvész bokszába vezetett. Ellenőrizni akarta, hogy minden rendben van-e a ló körül, mert ma hosszú napja lesz. Géza már ott szorgoskodott, éppen az utolsó ellenőrzést végezet a lovon. László csatlakozott a szíjak, és kapcsok átnézéséhez.

Már jól megy a nyergelés – mondta dicséret képpen. – Ebben most semmi hibát nem látok.

- Igyekeztem, és köszönöm, hogy egyre jobb véleménynel van rólam – simogatta meg Géza, a ló nyakát. – Remélem, megnyered a futamot – mondta neki -, pedig ez a színésznőcske nem neked való. Még mindig nem látom rajta azt a tüzet, amivel nyerni lehet – tolmácsolta aggályát Lászlónak.

- Van még bő kéthete – nyugtatta Gézát, pedig ő sem volt teljesen biztos a győzelemben. Jót tenne a lovarda hírnevének, ha nyerne, de én már annak is örülök, ha nem esik baja. Testben minden megbeszélt időpontra itt van, de azt nem érzem, hogy fejben is itt lenne – panaszkodott László. – Azon töröm a fejem, mit kellene tennem, hogy teljes mértékben a feladatra összpontosítson.

- Javasolhatok valamit? – kérdezte Géza. – Én nem vagyok oktató, de apám mindig azt mondta, hogy egy száguldó lóra kénytelen figyelni a lovas. Akkor minden más kiesik a fejéből.

Szerintem, de ez csak javaslat – szabadkozott Géza –, hajtsa meg jól.

- Igazad van, nem vagy oktató – nézett László, Géza szemébe -, de apádtól sok okos dolgot ellestél. Ő biztos jó tréner volt. Megpróbálom, amit javasoltál. Gyerekkora óta lovagol, eddig mégsem sikerült rávennem, hogy erre a feladatra koncentráljon kizárólag.

- Jó reggelt, mindenkinek – köszönt be a boksza vidáman Fanni. – Mi a mai feladat? – kérdezte.

- Vidd ki a lovat, ott majd megbeszéljük – utasította László.

Fanni megfogta a gyeplőt és kivezette az istállóból, megállította a szalaggal kijelölt, majdnem kör alakú pályával mellett.

Felemelte bal lábát, felkínálva a térdét, hogy segítsen László nyeregbe szállni. Amikor elhelyezkedett a ló hátán, oktatója körbejárt a lovat, és minden csatot, és hevedert ellenőrzött még egyszer. Bevezette a lovat, és lovasát a szalagok közé.

- A mai feladat úgy kezdődik, hogy tegyél meg két kört, az elsőt lépésben, a másodikat ügetésben.

- Eddig is ugyan ezt csináltuk –méltatlankodott Fanni.

- Igen, mert a lovat mindig be kell melegíteni – magyarázta László. – Utána jön az új feladat. Indulj, és attól, hogy melegítés, ügyelj a tartásodra.

A lány unottan indult az első körre, szinte nem is figyelt a lóra, mert az, mintha nem ülne rajta senki, sétálás közben, ide-oda forgatta a fejét.

Látszott, hogy rá is átragadt a lovasából áradó nemtörődömség. Az ügetés valamivel összeszedettebb volt, mert itt már figyelni kellett. Második kör végén, megállt László előtt, és várta a következő feladatot.

- Most menj vágtában úgy két kört, hogy nem fogod vissza, hagyd, hogy maga diktálja a tempót.

Fanni arca felragyogott.

- Végre vágtázhatok vele? – kérdezte. – Már rég óta erre vártam.

- Indulj – adta ki az utasítást László, és félve gondolt bele, hogy mi lehet ebből?

Fanni megsarkantyúzta a lovat, kicsit erősebben, mint ahogy egy ilyen érzékeny állatnál szükséges lett volna. Kilőtt, mint egy versenyautó. Lovasa majdnem ott maradt ahonnan indultak.

A lány erősen kapaszkodott, de ijedtében nem tudott figyelni a helyes testtartásra. A szinte folyamatos kanyarodás miatt rádőlt a ló belső oldalára.

Ezért a lába egyfolytában súrolta a pályát kijelölő kötelet. Az első körben Fanni semmit nem tudott ezen javítani. A második elejére kezdte összeszedni magát, visszault a nyeregbe, és beletaposott mind a két kengyelbe, sarkait letolta, és húzni kezdte a kantárt. Mire László elé ért, végre sikerült lelassítani, és megállni. Azonnal levette magát a nyeregből, és még mielőtt a talajra ért volna, már kiabált.

- Soha többet nem ülök rá, ez a ló egy örült, irányíthatatlan, majdnem megölt.

László végignézett a lányon, és látta, hogy tetőtől talpig remeg. Gondolatban nyugtázta, hogy Gézának, vagyis az apjának igaza volt.

- Üdvözöllek a lovardában – köszöntötte a továbbra is remegő lányt. – Gyere, üljünk le erre a szénabálára – javasolta.

Fanni szó nélkül követte, és mikor mellé ült, már nem volt annyira ideges.

- Mi az, hogy üdvözöl a lovardában? – kérdezte -, hónapok óta idejárom.

- Igen, testben, de fejben csak most érkezted meg – veregette meg Fanni térdeire fektetett kézfejét. – Amióta ide jársz, egyfolytában arra próbállak rávezetni, hogy milyen veszélyes versenybe nevezted be. Most megtapasztaltad, hogy miért az a neve ennek a lónak, hogy Szélvész.

Azért azt látom, hogy nem múlt el nyomtalanul, amit tanítottam, mert a második körben szépen összeszedted, és megállítottad.

- Az elsőben majdnem ledőltem róla – panaszkodott

Fanni. – Nagyon megijedtem, és mikor végre megállt, menekülnöm kellett tőle.

- Ne félj, nagyon jól idomított állat. Amikor bedőltél, azért vágatott közvetlen a kötelek mellett, mert igyekezett alattad maradni, nehogy leess. Ő volt a legboldogabb, amikor észrevette, hogy visszavetted az irányítást. Nagyon érzékeny, ezért jó, ha megtanulod, hogy nem kell akkorát az oldalába rúgni, mert a kedvesebb unszólásra is szívesen száguld.

- Köszönöm a magyarázatot – nézett már teljesen megnyugodva Lászlóra. – Azt hiszem, mégis visszaülök rá, de soha többet nem engedem, hogy a saját tempóját fussa.

- Már a legelejétől ezt magyarázom, hogy a száguldást nem kell megtanulnod. Sokkal fontosabb a biztonság. Most itt egyedül voltál, képzelj el milyen lett volna, ha több ilyen eszeveszett ló van körülötted.

- Megértettem, és már tényleg itt vagyok fejben is – mondta Fanni, és közben felállt. – Folytathatjuk.

30. fejezet

Sárosi Lajos az erkélye korlátján támaszkodott. Innen ellátott, az éles sarok fölött, majdnem a XVII. kerületig. Várta a gyerekeit. Így gondolt rájuk, igaz nekik nem mondta, de szerette volna, ha összeházasodnak. Egy csapásra, lenne menyje és unokája. Pár hónappal ezelőtt ezt a feladatot, még Ferinek szánta, sajnos a sors közbeszólt. Sötét felhő közeledett az éles sarok felől, de Lajos nem tulajdonított nagy jelentőséget neki.

Nyár végén ez gyakran előfordult, de az arról érkező felhőből nem szokott jelentős eső kerekedni. A hangulata pedig jó volt, mert várta egyetlen fiát, leendő menyét, és unokáját.

A vacsora elő volt készítve, ha itt vannak, pár perc alatt befejezheti, és együtt vacsorázhat a család. Nem is tudta felidézni, hogy mikor volt ilyenben utoljára része. Egyre hosszabbra nyúlt a ház árnyéka Rákosmente felé. Azon már nem volt ideje elgondolkodni, hogy hamarosan este lesz, mert megszólalt a kaputelefon, kicsit fülbántó hangja. Nem mindig, de most örült neki. Felvette, és beleszólt: - Ti vagytok?

- Igen – hallotta László válaszát.

- Nyitom – mondta boldogan, és a kapunyitó gomb megnyomása után, már nyitotta is a bejárati ajtót, mert tudta, hogy Petra futva jön föl.

Nem kellett fél percet sem várni, és már látta a kislányt.

- Lajos nagyapu – ugrott a nyakába az utolsó lépcsőt kihagyva. – Ugye nem baj, hogy így szólítalak – kérdezte Petra.

Ölelkeztek, amíg Éva és László felértek.

- Lajos bácsi nem a nagyapád – magyarázta Éva.

- Tudja ő – vette védelmébe, a még mindig a nyakában lógó kislányt. – Engem meg nem zavar – tette hozzá.

- Szia, apa – köszönt az utolsónak érkező László.

- Szerbusztok, örülök, hogy megjöttetek. Gyertek beljebb, már nagyon vártalak benneteket. Régen hónapokig meg voltam egyedül, minden gond nélkül. Akkor fel sem tűnt, hogy milyen magányosan élek. Feri nagyritkán meglátogatott, de rendszerint rohant tovább a dolgára. Amióta hetenként meglátogattok, úgy hozzá szoktam, hogy már másnap hiányoztok.

- Hogy áll az építkezés – szakította meg kérdésével a szóáradatot László.

- Jól – válaszolta Lajos, közben odahúzta magához Petrát. – Nem akarsz rajzolni? - kérdezte tőle. – Az íróasztalomon találsz rajzlapot, meg vettem neked pasztellkrétát. Próbáld ki.

Petra elindult az említett bútorhoz, hogy elfoglalja magát.

- Visszatérve a kérdésedre, és bővebben kifejtve, felajánlottad a megtakarított pénzed java részét, és megbízta, hogy intézzem belátásom szerint, ezért kicsit változtattam a terveken.

- Hogyan? – nézett meglepődve László.

- Terveztettem alá, pincét – tárta a fiatalok elé az új ötletét. – Ott lesz a garázs, és egy műhely is bele fér. Ez egy kicsit kitolja a megvalósítás végét, mert nem volt benne az eredeti tervben, de az már készen van, a jövő héten kezdik a falak állítását. Azt ígérték, hogy október végére tető alatt lesz.

- Az jó – nyugtázta László, és Évára nézett. – Egyszer mi is kimehetnénk megnézni – javasolta.

- Igen, lehet róla szó – nézett szomorú szemekkel Éva.

- De mért menjek. Én, mint barátnőd, nem akarok oda költözni.

- Most jut eszembe, valamit elfelejtettem – csapott a homlokára László. Letérdelt Éva elé, és a zsebéből elővett egy kis dobozt. – Mint a feleségem, lenne kedved a költözéshez – nyújtotta felé a kis dobozt. – Hozzám jössz feleségül?

Éva elvette a dobozt kinyitotta, és elkerekedett a szeme. – Ezt meg mikor vetted? Szinte minden percet együtt voltunk.

Petra hallotta a feltett kérdést, de mozdulni sem mert, nehogy megzavarja anyját a szerinte egyetlen helyes válasz kimondásában.

- Ez most nem lényeg – hallotta László hangját. – Kérdeztem valamit, és amíg nem kapok, számomra elfogadható választ addig nem állok fel innen.

- Nagyon jól nézel ki így – mosolygott rá Éva -, de, hogy felállhass, azt mondom, igen, hozzád megyek feleségül.

- Akkor most már mondhatom, hogy apu? – kérdezte Petra, és még térdelő helyzetben, megölelte Lászlót, és megpuszilta az arcát. – Olyan boldog vagyok – bontakozott ki új apja öleléséből, hogy fel tudjon állni. Fél fordulattal Lajos előtt találta magát, széttárta a karjait, hogy megölelje őt is. – Akkor már mondhatom, hogy Lajos nagyapa?

- Már mondhatod – ölelte meg Lajos is -, de jobban szeretném, ha a Lajost elhagynád.

- Rendben, nagyapa – nevetett Petra.

Éva közben felhúzta a köves eljegyzési gyűrűt az ujjára, és csillogó szemmel mondta: - Ilyen szépet, még nem kaptam senkitől.

- Gratulálok gyerekek – lépett először Évához, és megölelte. – Akkor most már mondhatom, hogy kislányom? – kérdezte Lajos.

- Igen – mondta Éva -, habár nem vagyunk még házasok, addig még László meggondolhatja magát.

- Én nem fogom – szabadkozott az ifjú férjjelölt. – De te még találhatsz az esküvőig egy csinosabb herceg- Az én hercegem, már itt áll előttem – csókolta meg Éva -, csak most nincs alatta a fehér ló.

- Ezt meg kell ünnepelni – javasolta Lajos.

– Be van hűtve egy pezsgő, mert már vártam ezt a jó hírt.

Azt most kibontjuk, és megisszuk, és ma te is iszol fi-am – mondta ellentmondást nem tűrően.

- Nekem, még vezetnem kell – szabadkozott László.

- Ma már nem vezetsz. Kislányom, ha segítesz – fordult oda Évához -, akkor megágyazunk a vendégszobában nektek, Petra meg, elalszik itt a nappaliban a kanapén.

- Rábeszéltél – adta be a derekát László.

Kitöltötték az ünneplő italt, Petrának előkerült egy kőlyköpezsgő, így koccintottak az eljegyzésre.

- Visszatérve az építkezésre – váltott témát Lajos. – Persze csak, ha érdekel benneteket, akkor mesélnék még valamit.

- Már engem is érdekel – nyitotta tágabbra szemeit Éva.

- Akkor elmondom, hogy van vevő Feri lakására, és egész jó áron kelt el, ezért arra gondoltam, hogy azt a pénzt is befektetjük az építkezésbe.

- De apa, te már így is sokkal többet költesz arra a házra, mint én. Így nem fogom úgy érezni, hogy jogom van ott élni.

- Rosszul gondolod fiam. Feri a féltestvéred volt, ezért szerintem téged is megillet az öröksége.

- A jog szerint nem – válaszolt László.

- Ne a joggal foglalkozz. Jó testvére voltál neki. Amióta megszületett ő mindig úgy tekintett rád, mint nagy testvér.

Szeretett téged, és ha végrendelkezett volna biztos, hogy nem hagy ki belőle.

- Így is lehet nézni – adta be a derekát László. – Akkor hallgatom a további terveidet.

- Hosszú távú befektetésnek mondanám – kezdte Lajos. – Arra gondoltam, hogy ma már nem különlegesség, hogy hasznosítjuk a napenergiát. Elérhető áron fel lehet szereltetni annyi napelemet, amennyi ellátja energiával az egész házat.

- Nem volt időm követni ezeket a fejlesztéseket, de mi van akkor, ha nem süt a nap?

- Akkor kénytelenek leszünk az eddigi hálózatról áramot venni – válaszolt Lajos, a mindent tudók nyugalmával.

- De akkor azért, csak fizetni kell – értetlenkedett László.

- Kellene, de a felépített rendszer árában az is benne van, hogy szerződést kötnek az elektromos művekkel a nálunk nappal túltermelésként jelentkező energia fogadására.

- Nem értem, fejtsd ki légy szíves bővebben.

- Kétirányú villanyórát szerelnek fel. Nappal rátermelünk a hálózatra, ilyenkor az óra azt számolja, hogy mennyivel tartozik nekünk az áramszolgáltató.

Viszont sötétben mi veszünk áramot tőlük, így visszakapjuk, azt, amit nappal megtermeltünk. - Így már értem – mosolygott László.

- Akkor ezen túl ingyen világíthatunk.

- Rossz hírem van – állt fel Lajos, hogy a maradék pezsgőt kitöltse. – Ingyen nem lesz soha, mert mi előre kifizetjük az áramot, amikor megvesszük a rendszert. A kimutatások szerint viszont így olcsóbb lesz az energia, és nekünk nem emelkedik az ára, az inflációval.

- Szerintem jó ötlet – kapcsolódott be Éva is.

- Ha ezt megbeszéltük, megyek, befejezem a vacsorát, mert azzal is készültem.

Akkor még nem is terveztem úgy, hogy itt alszotok – indult Lajos a konyhába. Amikor magukra maradtak, Éva nyújtotta a kezét László felé. Kézen fogva várták a vacsorát.

31. fejezet

Közeledett a nyári szünet vége. Az idei utolsó csoport ülte körül a tó melletti asztalt, és nagy odafigyeléssel hallgatták az előadót, aki a lovak fajtáit próbálta bemutatni.

Petra ezt az előadást a nyár folyamán, harmadszor hallgatta végig, de még mindig tanult valami újat.

Akik most először vesznek részt ilyen tábori foglalkozáson, csodálattal nézték, az előadó mellett ülő kislányt aki, már szinte mindenhez hozzá tud szólni, és minden témában újabb kérdésekkel tudja irányítani az előadást.

- Tudnál nekünk mesélni a Lipicai lovakról – kérdezte Petra Lászlótól, mert éppen ő volt a foglalkozás levezetője.

- Igen – nézett körbe hallgatóságán László -, ha mindenkit érdekel ez a lófaj.

Az asztalnál ülők közül, persze László, és Petra kivételével, nem sokat tudtak erről a fajtáról ezért, mindenki bólogatott ez a téma érdekli őket.

- Akkor jó, mesélek erről a fajtáról - kezdte az előadást. - Sokan azt hiszik, hogy a Lipicai az magyar ló, és nektek, mint lovasoknak tisztában kell lenni vele, hogy ez nem így van. A világon, sok helyen tenyésztik, és ebben Magyarország is benne van.

Az ezerévszázas évek végén tenyésztették ki, még hozzá Szlovéniában, Lipizza-n. Tehát ezért nem magyar ló.

Habsburg Károly ménest akart alapítani, ezért indíttatta el a tenyésztést. Határozott elképzelései voltak, hogy milyen lovat szeretne.

Erről az Osztrák családról biztos tanulatok - nézett körbe hallgatóságán László. - 1580-ban születtek az első, már Lipicainak nevezett lovak. Ekkor kezdődött a fajtiszta vérvonal kitenyésztése. A vérvonal alapját a kemény természetű hegyi lovak adták. Fontos szerepet kaptak a spanyol lovak, és keleti behatásként, az arab telivérek. Melegvérűek, amik a sport célokra leginkább alkalmasak, de a Lipicai egy olyan ló, ami fogatban is nagyon jól teljesít. - nézett órájára László. - Még annyit elmondok, hogy a jellemző színe, a szürke, és annak szinte minden árnyalata, az egész világosig amit, helytelenül fehérnek mondanak. Azért előfordul pej, és fekete színben is - nézett ismét órájára László. - Elszaladt az idő és gondolom, lovagolni is szeretnétek, ezért még valaki kérdezhet egyet, arra röviden válaszolok, utána mehetünk, a lovakhoz.

Egy fiú feltartotta a kezét, mintha iskolában lenne. László észrevette, és szólította.

- Peti, mit szeretnél kérdezni?

- Azt, hogy mit jelent az, hogy hóka, vagy pej?

- Ez elég összetett kérdés - kezdte válaszát László -, mert két különböző dologra kérdeztél rá. Csak röviden elmondom, hogy ezek az elnevezések mit jelentenek, mert mind a két téma, egy egész előadást megérne. A hóka elnevezés a homlokminta alapján való megkülönböztetésre utal. Amelyik lónak a homlokától az orráig, széles fehér sáv húzódik az a hóka.

A homlokjel alapján megkülönböztetünk, még, a teljesség igénye nélkül, lámpás, csillag, virág, és pizra lovakat.

- Pizra? - nevettek fel egyszerre a gyerekek.

- Jó még ezt elmondom, amelyiknek fehér színű folt van az orrán, az a pizra. Elég ritkán találkozhatunk ilyennel - tette még hozzá László. - De visszatérve a pej elnevezésre, ez a ló színére utal. Ilyen színű a ló, ha a hosszúszőrök és a lábvégek feketék, a fedőszőrök pedig különböző barna árnyalatúak. A bőr palaszürke. Megkülönböztetünk, világos pej, aranyypej, meggyepej, pej, gesztenyepelj, sötétpej lovakat - nézett ismét az órájára László, majd felnézett mosolyogva a hallgatóságára, és megkérdezte:

- Na, ki akar lovagolni?

A gyerekek egyszerre ugrottak fel, és követték Lászlót, aki elindult a már felnyergelt pónik felé.

Géza az utolsó ellenőrzést végezte a felszereléseken.

- Hol van Rozsdás? - kérdezte Petra, mert nem látta a pónik mellett.

- Neked ma Bobit nyergeltem fel, mert Rozsdás gazdája, ma az erdőben lovagol rajta, így te most nem tudsz – magyarázta Géza.

- Őt már megszoktam - szomorodott el Petra.

- Bobit is ismered - lépett oda László.

- Már sokszor lecsutakoltad, és kitakarítottad a bokszát.

Ő is nagyon nyugodt, jól idomított, és ha én mondom, nyugodtan ráülhetsz.

- Akkor jó, megpróbálom - adta be a derekát, oda lépett új lova mellé, és felkínálta a térdét Lászlónak, hogy felsegítse a nyeregbe.

- Látom akadályok is vannak - nézett be a karámba Petra. - Ugrathatok is.

- Elhiszem, hogy könyvből ugratni is meg tanultál, de, nem ugrathatsz - mondta László, majd megismételte: - Nem ugrathatsz, megértetted? Szeretném tőled is hallani.

- Jó, nem ugrathatok - nézett le morcosan a magasból Petra, majd elindult a pónik élén a karámhoz.

Először lépésben vezette a többieket, majd gyorsított, ügetésre. Közben néha hátra nézett, hogy mindenki tudja-e követni. Azt is észrevette, hogy László és Géza valamiről beszélgetnek, és nem őket figyelik.

Azért László a szeme sarkából figyelte a társaságot, és azonnal feltűnt neki a szokatlan mozgás. Még fel sem fogta mi zavarta meg, de már kiáltott is: - Petra, ne! - majd még egyszer megismételte. - Petra, ne ugrass.

Ekkor a kislány már odaért az akadályhoz, rövidvágóban, és éppen emelkedett ki a nyeregből, amikor Bobi megtorpant, még az akadály előtt. Mivel Petra erre nem számított, ő folytatta a lendülettől az utat, csak már a ló feje fölött repülve.

Teste a levegőben fél fordulatot tett, és az akadály mögött a hátán ért földet. László futott, ahogy bírt, de közben, már a kezében volt a telefon. Géza, korának köszönhetően gyorsabb volt, mint főnöke, ezért előbb ért Petrához.

- Ne mozdulj! - utasította, és lekapva a pólóját, négybe hajtva behúzta a kislány feje alá, úgy, hogy ne mozdítsa a meg. László értesítette a mentőket, majd ő is letérdelt Petra mellé.

- Mit érzel? - kérdezte a kislányt.

- Fáj a hátam, és a fenekem - panaszkodott, és egy könnycsepp gördült le a szeme sarkából.

Már hallották a közeledő mentő szirénáját. László simogatta a fejét, és közben azt mondogatta, főleg magának: - Nem lesz semmi baj.

A mentősök hordággal szaladtak feléjük. A Petra köré gyűlt gyerekek utat engedtek az érkezőknek. László tudta, hogy ezt nem kellene nekik végignézni, ezért szólt Gézának:

Vidd őket a kettes karámba, és folytassátok az osztálylovaglást.

Az orvos letérdelt Petra mellé, és első tevékenységként, óvatosan lehúzta a csizmáját, utána zokniját.

Köpenye zsebéből elővett egy tollat, és a meztelen talpához értette.

Ahogy hozzáért, látta, hogy megpróbálja ökölbe szorítani az ingerelt végtagot.

Felállt, megfogta László karját, és kicsit távolabb húzta, hogy négy szemközt tudjon vele beszélni.

- Nem hiszem, hogy nagyon komoly lenne a sérülése, mert jól reagál az ingerre - magyarázta. - De biztos, hogy jól megüthette a fenekét, ami a rázódás miatt kihat a hátizmokra is.

Ettől függetlenül vákuum matraccra fektetjük, és bevisszük a Heim Pál Kórház baleseti osztályára.

Szeretne velünk jönni? - kérdezte.

- Igen, szeretnék menni - válaszolta László. - közben pedig értesítem az édesanyját.

32. fejezet

László a kórteremből kilépve, majdnem összeütközött Évával, akin látszott, hogy nagyon ideges. Kitért volna az útjából, hogy beengedje lányához, de Éva megfogta a karját, és húzni kezdte a társalgó felé. Még oda sem értek, de már veszekedett.

- Mit csináltál? – kérdezte majdnem kiabálva. – Megbíztam benned, te meg megölsz a lányomat? Tönkre tetél mindent, végeztem veled, itt a gyűrűd – húzta le az ujjáról, és László kezébe nyomta.

- Ne haragudj – nyögte ki László nehezen, majd leroskadt a közelében lévő székre, hogy átgondolja, amik a fülén bementek, de egyelőre felfogni nem tudta.

Éva otthagya, és egyenesen a lányához ment. Az ágyánál megállt, és lenézett a könnyes szemű kislányra.

- Szia, kicsim – köszöntötte, és lehajolt, hogy megpuszilja nedves arcát. – Hogy vagy?

- Anya, ne haragudj – nézett rá ártatlan szemekkel.

- Rád nem haragszom, csak Lászlóra.

- Nem ő tehet róla – mondta, és az öklével megtörölte a szemét. – Szigorúan megtiltotta, hogy ugrassak. Nem hallgattam rá. Mikor közeledtem az akadály felé, még akkor is rám kiabált, hogy ne csináljam.

Éva nem szólt egy szót sem, megfordult, és kiment a kórteremből. Lánya vallomása ráébresztette, hogy alaptalanul vádolta jegyesét, és azonnal helyre akarta hozni, amit elrontott. Láta, hogy László lehajtott fejjel megy a lépcsőház felé. Megszaporázta a lépteit, hogy utolérje. Ahogy oda ért megfogta a karját, és visszafordította. Egy darabig csak nézték egymást, majd megölelte, és a fülébe súgta: - Ne haragudj.

- Te ne haragudj – ellenkezett László. – Én vagyok a hibás.

- Nem te vagy. Most mesélte el Petra, hogy megtiltottad neki, ő annak ellenére ugratott.

- Igen, de akkor is én vagyok a hibás, mert nem mondtam neki, hogy Bobi nem ugró ló – nézett szomorúan Évára. – Ha elmondom neki, akkor biztos, hogy nem próbálja meg.

- Visszajössz velem Petrához? – karolt bele, és elindult vissza, lányához. – Beszéltem az ügyeletes orvossal. Nem esett semmi komoly baja, beütötte a fenekét – magyarázta Éva.

- Tudom – mondta László. – Lehetett volna sokkal komolyabb is. Te nem tudod, én ugyan így estem le Harcosról. Már mikor repült keresztül a ló fején, a lelki szemeim előtt toló kocsiiban jelent meg. Nagyon megijedtem.

Beérték Petrához, ezért abba hagyta a mesélést, oda ment az ágyhoz, és megfogta a kislány kezét.

- Ne haragudj – mondta a csodálkozó lánynak.

- Miért haragudnék rád? – kérdezte Petra.

- Mert nem mondtam neked, hogy Bobi nincs ugratásra idomítva. Ezért nem tudta mi a teendő, amikor az utasítást adtad neki, hogy ugorjon.

- Már én is rájöttem, amikor megtorpant. Nem voltam rá felkészülve, ezért estem le – magyarázta. – Én nem fogadtam szót – sütötte le a szemét.

- Nagyon megijesztettél – ült az ágy szélére László. – Máskor mindent beszéljünk meg, persze ha lesz máskor – nézett kérdő tekintettel Évára.

- Lehet róla szó – válaszolt, a neki irányított kérdésre -, de a kezdődő iskola miatt, esetleg hétvégén.

László a zsebébe nyúlt, elővette a visszakapott gyűrűt, és odanyújtotta Évának.

- Ezt visszaadhatom? – kérdezte.

- Ne haragudj, hogy ilyen elhamarkodottan cselekedtem – nyújtotta az ujját, hogy László húzza vissza a helyére az eljegyzésük jelképét.

- Biztos vagyok benne, hogy ezután is lesznek vitás kérdések, összecsordulések – mondta László. – Azt szeretném kérni, hogy legközelebb ilyen esetben, mielőtt erre a lépésre szánod magad, beszéljük meg a dolgot.

Kopogást hallottak az ajtófélfán. Egyszerre néztek oda.

- Szerbusztok – köszönt Lajos, és belépett a kórterembe. – Hogy van a kis unokám? Remélem, nem esett komolyabb baja? Köszönöm, fiam, hogy értesítettél, azonnal jöttem.

- Szia, nagyapu – köszöntötte, már egész vidáman Petra. – Csak a fenekemet ütöttem meg, és nagyon megijedtem magyarázta.

- Akkor legalább megtanultad, hogy a meggondolatlan cselekedetek hova vezetnek – okította unokáját. – Veletek mi van? – kérdezte a felnőtteket.

- Éva szakítani akart velem a történetek miatt – mondta László, magyarázat képpen, mert tudta, hogy apja figyelmét nem kerülte el a gyűrűhúzás. – Már minden rendben van, ezért húztam vissza a gyűrűt az ujjára.

- Mindent meg lehet beszélni – bölcselkedett Lajos -, és akkor rátok is vonatkozik, hogy soha nem vezetnek jóra a meggondolatlan cselekedetek – mosolygott a fiatalokra. – Mikor engedik haza Petrát?

- Egy éjszakát benn tartják megfigyelésre – válaszolt Éva.

– Valószínű, hogy agyrázkódása nincs, de nem árt az óvatosság, legalább is ezt mondta az osztályos orvos.

- Nekem vissza kellene mennem, mert megígértem Gézának, hogy megnézem, mit tanult apjától a vezetőszáras idomításról.

- Mi még maradunk – mondta Éva -, ha nincs más dolog? – nézett Lajosra.

- Én ráérek – ült le vidáman az ágy melletti székre. – Hoztam kártyát is, hátha szórakoztatni kell az unokámat.

Géza már várta Lászlót, az istállóban, ahol éppen Marcipán zabláját ellenőrizte.

- Látom, már készülődsz – mondta László köszönés helyett.

- Igen, de ennél sokkal fontosabb, hogy mi van Petrával? Nagyon megsérült? – kérdezte nem leplezett idegességgel.

- Nem, szerencsésen esett.

- Nem tört el semmije?

- Csak a hátsóját ütötte be – mosolygott László -, lehet, hogy egy darabig nem fog kényelmesen ülni. Azért én hibásnak érzem magam, mert nem figyelmeztettem, hogy Bobi nem egy ugratásra idomított ló.

- Akkor én is hibás vagyok, mert hallottam a beszélgetést, és én sem figyelmeztettem, pedig tudtam. Eszembe nem jutott, hogy a határozott tiltás ellenére megpróbálja.

- Ezen már kár rágódni – zárta le a témát László -, lényeg, hogy nem lett belőle komolyabb baj. Térjünk át arra, amiért itt vagyunk.

- Kezdhetjük – fogta meg Marcipán pofaszíját Géza.

- Várj! – szólt rá határozottan László. – Miért pont őt szerszámoztad fel?

- Marcipán az egyetlen ló, amelyik elég jól idomított, de az utóbbi időben, vezetőszáron, nem foglalkozott vele senki.

- Jó válasz – mondta László elégedetten. – Én is őt javasoltam volna, ha korábban ideérek. Kapcsold rá a vezetőszárat, hagyj neki egy-másfél méter, és úgy vezesd ki.

Géza engedelmesen teljesítette oktatója kérését. Ment az oktatókarám felé, lazán hagyva a szárat, de folyamatosan figyelve az állat mozgását. Mellette sétált, úgy hogy a feje valamivel vezetője előtt volt. Géza váratlanul megállt. Marcipán vette az utasítást és ő is megtorpant.

- Miért álltál meg – kérdezte László.

- Kíváncsi voltam mennyire figyel rám – válaszolt csodálkozva a kérdésre Géza.

- Úgy látom, van fogalmad az ilyen idomításról.

- Apám elég sok lovat idomított – magyarázta. – Fontosnak tartotta a földről idomítást. Mindig azt mondta, hogy csak ilyenkor látja a lovat, és sokkal szorosabb kapcsolatot lehet így kialakítani az állattal.

- Te is foglakoztál idomítással?

- Igen, ha apám nem ért rá, akkor engem bízott meg, az elsajátítandó mozdulatok begyakoroltatásával.

- Ez hasznos, így könnyű lesz a dolgom.

- Eddig csak részfeladatokat csináltam a lovakkal. Még soha nem idomítottam elejétől a végig – panaszkodott Géza.

Beszélgetés közben megérkeztek a lovarda legkisebb kör alakú karámjához.

Géza még mindig röviden fogva a szárat besétált a kör közepére, és várta László utasítását.

- Hajlítsd meg, hogy hátul kilépjen – kezdte László alap feladattal az oktatást, de tisztában volt vele, hogy ezt olyan, aki ilyet még nem csinált, az nem fogja megoldani.

Géza meghúzta a vezetőszárat, de csak annyira, hogy még mindig laza maradjon. Ettől Marcipán, felé fordította a fejét, és mivel kiesett az egyensúlyból, belső hátsó lábával próbált korrigálni. Elé lépett a külső hátsónak, így a farának az egyensúlya került veszélybe ezért a külső hátsóval volt kénytelen odébb lépni, így majdnem szembe kerül Gézával.

- Jó – nyugtázta László.

- Most indítsd meg előre.

Géza a vezetőszárat tartó bal kezét előre mozdította, de mivel a ló nem mozdult, felemelte a jobb kezében tartott, összetekert szárat. Marcipán ellépett előre.

- Engedj a száron – utasította László. – Menjen nagyobb körön, és gyorsíts.

Marcipán érzékelte, hogy hosszabb szárat kapott, ezért távolodott az oktatótól. Mikor már elég távol volt ahhoz, hogy növelni lehessen a sebességet, Géza a jobb kezében maradt szárvéget megpörgette a ló felé, aki ügetni kezdett.

- Állítsd meg – mondta László.

Géza mind a két kezét leengedte maga mellett, a ló lassult, majd két lépés után megállt.

- Jól van, meg vagyok veled elégedve. Eddig miért nem mondtad, hogy ezeket már tudod? Már régen oktató lehetnél, nem kellene istállót takarítanod.

- Én szeretek minden munkát, ami az állattartással kapcsolatos.

Az eddig munkám sem volt alantas.

Sőt szerintem az állatok tisztántartása, takarmányozása, az egyik legfontosabb feladat itt a lovardában.

- Örülök, hogy így gondolod – indult kifelé a karámból László. – Szerszámozd le a lovat, a többit majd megszéljük.

33. fejezet

Még alig pirkadt, de a lovardában már lázas készülődés folyt. László és Géza, Szélvész bokszában, készítettek fel az állatot a szállításra. A lószállító utánfutós szelvény az istálló mellé volt állítva, már csak Szélvész hiányzott belőle. Géza vezette ki a bokszából, László előre ment a kocsihoz, hogy kinyissa az utánfutó hátsó ajtaját. Az oldalajtón bement, hogy belülről tudja fogadni az állatot. Amikor a hátuljához értek, Géza előre nyújtotta a kötőféket, ő hátrament a farához, és egy határozottat rácsapott. Elöl László irányította a szállító elejébe.

- Fanni a Hősök terén vár minket? – kérdezte Géza.

- Azt mondtam neki, hogy hatra legyen itt, remélem, nem késik – nézett körül, kilépve az utánfutóból. – Még van egy pár perce.

Ahogy ezt kimondta, egy autó állt meg a tó mellett lévő parkolóban.

- Megjött – jelentette be Géza. – Így amikor oda érünk a verseny helyszínére, már ő vezetheti ki Szélvészt.

- Ezért hívtam ide. Fontosnak tartom, hogy a verseny előtti órákat a zsokéjával töltsse. Együtt hangolódjanak a futamra.

- Jó reggelt – köszönt Fanni mikor hallótávolságon belülre került.

- Elég korai ez nekem, remélem nem késsem?

- Jó reggelt – köszöntötték egyszerre.
- Pont időben érkezted – nyugtatta meg László. – Hozom a táskámat, és indulhatunk.

Géza elindult az istállók felé, hogy nekilásson a napi teendőinek.

- Géza! – szólt utána László. – hozd a holmidat, neked is jönnöd kell, te vagy a segédedző – léptette elő a mai napra László.

- Igyekszem, főnök,... bocsánat László – tévesztette el ismét a megszólítást idegességében. – Nem gondoltam, hogy rám is szükség van – tette még hozzá, majd eltűnt az istálló ajtóban.

- Fanni, te is hozd a felszerelésedet, mert egy autóval megyünk – utasította László. – A helyszínen biztos, hogy nagy lesz a káosz, és így nem kell egymást keresnünk. Előre nem adták meg, hogy melyik ideiglenes bokszt lesz a mienk, elég lesz azt megkeresni. A lónak, pedig megnyugtató, ha a versenytársa vezeti ki az utánfutóból – magyarázta László.

Fanni visszament az autójához, és egy tekintélyes csomaggal tért vissza. Akkor, már Géza is ott várakozott az indulásra, a terepjáró hátuljában. Mellette az ülésen maradt annyi hely, ami elég volta lány csomagjainak. Betette, utána előre ment, és elfoglalta helyét a vezetőülés mellett. László beült a kormányhoz, és kiadta az utasítást: - Indulás!

A Hungária körúton közelítették meg a helyszínt, mert a boksztok a Hősök tere mögött voltak kialakítva.

Ilyenkor ezt a tér felől lehetetlen megközelíteni. Kós Károly sétányon, már az Állatkert előtt találtak irányító táblát, azt követve megérkeztek a fogadó kapuhoz. László kiszállt, kezében a terjedelmes papírköteggel.

Igaz, hogy azokat a nevezés elfogadásakor már ellenőrizték, de hátha most is szükség lesz rá. A papírmunka hamar ment, de így is mire végeztek, már három szállító szerelvény állt mögöttük. Visszaszállt a kocsiba, indított.

- A nyolcas karám a mienk – tolmácsolta, amit megtudott a regisztráció során.

- Nagyon korán ide értünk – nézett csodálkozva Fanni.

- A futamom, csak délután lesz.

- Addig sem fogunk unatkozni – nyugtatta László. – Idő kell, hogy Szélvész hozzá szokjon ehhez a nyüzsgéshez.

- Azt hiszem, hoznunk kellett volna Petrát is – gondolkodott el hangosan Géza.

- Gondoltam rá – nyugtatta meg László -, ha nagy szükség lenne rá, akkor ide tudjuk hívni, mert itt lesznek Évával, a résztvevők családtagjainak fenntartott lelátón.

- Ez megnyugtató, hogy számíthatunk rá – mondta Géza.

- Kiről beszéltek? – kérdezte Fanni.

- Petráról, biztos találkoztál már vele a lovardában, szinte egész nyáron ott volt – magyarázta László. – Többnyire a gyerekek közé vegyülve.

- Igen, emlékszem egy kislányra, ő az, aki nem pónin lovagol?

- Könyvből tanult meg lovagolni – dicsekedett vele Géza, mintha az ő gyereke lenne. – Mindent tud a lovakról, beszélget velük.

- Hallottam ilyenről – gondolkodott el Fanni. – Arról van szó: a lovak fülébe suttog, és megértik?

- Majdnem – de inkább nagyon érzékenyek, ezt a lovak megérik, és elfogadják, amit a kislány sugall nekik.

Beszélgetés közben Fanni bevezette Szélvészt a nekik kijelölt bokszba, és elkezdte lekefélni, mert tudta, hogy ez nyugtatja. Tenyerével zabot kínált neki, amit az utolsó szemig kinyalogatott belőle. Körbeért az állaton a kefével, de még mindig látta rajta a feszültséget. Ide-oda lépkedett, vagy kapált a lábával. a fejét le-fel mozgatta.

- Meg kellene jártatni - tanácsolta László. – Géza, nyergeld fel, menjen vele pár kört Fanni.

Alig kimondta, már repült is keresztül a ló hátán az izasztó, és utána indult is a nyeregért Géza. Gyorsan és szakszerűen végezte a feladatot, így Lászlónak nem kellett beleszólni. Fanni mellé lépett, és elfogadta a segítséget a nyeregbeszálláshoz. Elhelyezkedett, és hagyta, hogy László kivezesse a bokszból.

- Látod azt a karámot – mutatott előre -, az egy bemelegítőnek kinevezett hely. Sétálj oda, de úgy, hogy folyamatosan kontroll alatt tartsd. Igyekezz elérni, hogy csak rád figyeljen.

- Már látom miről beszélt, amikor azt mondta, hogy itt sok inger fogja érni – nézett körül Fanni. – Rengetegen vannak igen kicsi helyen, nem lesz egyszerű elérnem, hogy csak rám figyeljen.

- Azért próbáld meg – mondta László. – Indulj! – utasította.

- Nem lesz egyszerű ez a futam – állapította meg Géza.

- Nem, ezért úgy gondolom, jó lesz, ha megkeresem Petrárt – válaszolta László.

– Remélem, már megjöttek.

Ebben a tömegben az sem egyszerű, hogy ők megtalálják a helyüket.

- Menjen, én itt megvárom a színésznőnket, és drukkolok, hogy ne legyen semmi baj.

László keresztülment a Műjégpálya főépületén, így kiért a versenypálya szoborcsoport felőli végéhez. Jobb oldalon volt kijelölve a versenyzők hozzátartozóinak fenn tartott lelátó. Előre ment a pálya széléhez, és onnan próbálta megkeresni Évát. Petra előbb észrevette őt.

- László! Itt vagyunk – kiabálta, keresztül a nyüzsgő tömegben.

Szerencsére eljutott a füléig az ismerős hang, és elkezdte törni az utat maga előtt, hogy minél előbb oda jusson hozzájuk. Éva ült, Petra izgatottan állt mellette, mert ekkora rendezvényt még soha nem látott. Nem győzte kapkodni a fejét jobbra-balra, mert mindig történt valahol valami. Éppen a kishuszár vágta előfutamaihoz készülődtek, és mivel gyerekek versenyeztek, ez különösen érdekelte a kislányt.

- Sziasztok – ért hozzájuk nagy nehezen László.

Éva felállt, és köszönés képpen megcsókolta. – Már azt hittem, hogy meg sem keresel minket – panaszkodott. – Nálatok mi újság, hogy viseli a kislány – kérdezte, utalva ezzel a színésznő vékony termetére. Nem félted ezen a szűk pályán, hogy valami baja esik? Amikor a TV-ben néztem, sokkal tágasabbnak tűnt.

- De, féltem – vallotta be László -, de nem én beszéltem rá a versenyre. Ő keresett meg, hogy adjak neki egy olyan lovat, amivel nyerhet. Az edzések nagy része arról szólt, hogy lebeszéljem. Nem hagyta magát, pedig egyszer sikerült úgy megijeszteni, hogy elsírta magát.

- Mégis elindul? – kérdezte Éva csodálkozva. - Igen, sőt győzni akar – válaszolt László. - Ezért lenne szükségem Petrára – mondta ki, amiért jött.

- Mit tud ő tenni?

- Nagyon sokat. Ebben a zűrzavarban, csak az a ló nyerhet, amelyik a győzni akarás mellett elég higgadt ahhoz, hogy a zsokéra figyeljen. Sajnos egyelőre zavarja ez a nagy felhajtás, ezért ideges. Petra meg tudja nyugtatni.

- Mit tudok csinálni? – figyelte fel saját nevére a nagy zaj közepette.

- Szélvészt meg tudod nyugtatni – magyarázta László.

- Menjek veled? – kérdezte Petra, a nőgyógyász nyugalmával, akit a színházi páholyból szólítanak ki egy szüléshez, a második felvonás közepén.

Választ nem várt, megfogta László kezét, és engedte, hogy vezesse a karámokhoz.

Fanni éppen leszállt Szélvész hátáról mikor megérkezett László, és Petra.

- Milyen volt a karámban – kérdezte a ló mellett álló lányt.

- Sokkal nehezebben kezelhető, mint otthon volt – panaszkodott Fanni.

Petra észrevétlenül kivette a kantárt a lány kezéből, és bevezette a lovat a bokszba, a legbelső sarokba. Az ott lévő vödörből kivett egy marék zabot és az orra elé tartotta. A ló lehajolt, hogy megegye a csemegét, közben Petra simogatni kezdte a homlokát a két szeme között. Mire kifogyott a zab a tenyeréből, Szélvész abbahagyta a mellső lábával a kapálást. Mind a két fülét a kislány felé fordította.

- Csak engem figyelj – mondta alig hallhatóan. – Nincs itt semmi, ami zavar, és nem is lesz.

Csak ketten versenyeztek, te és Fanni. Semmi más nem érdekes. A homlokmasszírozást még vagy öt percig csinálta, de közben már nem beszélt.

Amikor abba hagyta, megölelte a ló fejét, és szabad kezével megsimogatta a nyakát.

- Sétálj vele egyet – szólt oda Fanninak.

- Lassan kezdhetsz bemelegíteni is vele, mert hamarosan a mi versenyünk kezdődik – mondta László. – Egyelőre menj el vele a gyakorló karámba, tegyetek egy kört, és utána gyere vissza – adta ki az utasítást.

Messziről figyelték, hogy mi történik, és látták, hogy sokkal nyugodtabban viselkedik, mint korábban. Fanni széles mosollyal jött vissza egy kör után.

- Mintha kicserélték volna – örvendezett.

- Akkor, most menj vissza bemelegíteni. Két kör ügetés, két kör rövidvágta, de ne hajtsd. Újabb két kör ügetés utána gyere vissza – adta ki az utasítást László.

Amíg Fanni bemelegítette Szélvészt, László előkészítette a két méter hosszú kötelet, amivel, majd a verseny pályán a rajthoz kell vezetni a lovat.

34. fejezet

A lovak pihentető helyén egyre többen gyűltek össze. Kezdek elszabadulni az indulatok, a növekvő tömeg miatt. A karámok előtt összevitakoztak az állatgondozók, mondvacsinált okok miatt. Ebben a zűrzavarban teljesen érthető volt a lovakra is átragadó feszültség. Csoda volt, hogy ezeket az állatokat a rajt előtt annyira meg lehetett nyugtatni, hogy nagyjából megfelelő rajtot végre tudjanak hajtani.

- Jó napot kívánok – hallotta meg László, hogy a háta mögött valaki ráköszönt.

Megfordult, hogy ellenőrizze. Valóban őt szólították meg?

Vékony, magas, fekete hullámos hajú lánnyal találta szembe magát, aki nem az alkalomhoz megfelelően volt öltözve. Fekete kiséstélyi ruhája, és a hozzá viselt túsarkú cipő, eléggé kilógott az itt megszokott lovaglós öltözetek közül.

- Ön ugye Sárosi László? – kérdezte kedvesen mosolyogva. – Még kislány voltam, amikor utoljára verse nyezni láttam, de azt soha nem fogom elfelejteni.

- Igen – válaszolta László nem titkolt csodálkozással. – Ismerem önt? – kérdezte.

- Biztos, hogy nem, Tokodi Fruzsina vagyok a Lovas élet újságírója – mutatkozott be. – Amióta az eszemet tudom, szeretem a lovassportot. Apukám nagyon sok versenyre elvitt. Ott voltam azon is, amelyiken megsérült. Láttam, amikor a törött lábú lova behozta a célba. Hogy lehet, hogy nem találták meg a mentősök.

- Ez hosszú történet – kezdett mesélni László. – Senki nem látta hol estem le, a pálya erdőkön ment keresztül, nem volt egyszerű átkutatni. Lényeg az, hogy fél óra után úgy döntöttem elfogadom Harcos segítségét.

- Ő volt a lova? – kérdezte Fruzsina. – Úgy hallottam, hogy sajnos el kellett altatni.

- Igen, de gondolom, hogy nem erről a régi történetről akar hallani? – próbált témát váltani László.

- Valóban nem, de ahogy megláttam, úgy megörültem, mert gyerekkoromban, maga volta kedvenc zsokém – magyarázta az újságíró.

- Örülök, hogy ennyire felépült, mert akkor azt mondták, lábra sem fog többé állni - közben felemelte a kezében tartott papírjait, és belelapozott.

- Megvan, amit kerestem – mondta.

– Ma a sztárfutamon Pintér Fanni az ön által kiképzett lovon versenyez. Mondana róla valamit?

- A lóról röviden annyit, hogy nem én idomítottam. A Lovas Akadémia lova, és már idomítottan vettük. Fanniról, pedig azt tudom mondani, hogy meg akarja nyerni a versenyt. Ennek érdekében dolgozunk együtt, már több mint három hónapja.

- Van esélye rá? – tette fel a következő kérdést.

- Mindenki azért indul, mert úgy gondolja, van esélye. Így neki is. Fanni gyerek kora óta lovagol. Termete, és súlya miatt nagyon jó zsoké alkat. Az edzések alatt felerősítettem annyira, hogy meg tudja birkózni, egy ilyen erős, és nagy állattal. A lovat pedig arra edzettük, hogy megküzdjön, az ilyen nem mindennapi körülményekkel. Ha ők ketten jól összedolgoznak, akkor mindenképpen van esélyük.

- Önt láthatjuk még valamikor versenyezni?

- Én a balesetem óta nem versenyeztem, és ezután már nem is fogok, de a versenypályákon terveim szerint egyre gyakrabban meg fogok jelenni.

- Nagyon sajnálom, hogy nem lesz többé ilyen élményben részem, hogy versenyben lássam, de sok sikert kívánok a terveihez. Köszönöm a riportot, remélem, hamarosan találkozunk valamelyik versenyen.

- Én is köszönöm, hogy beszélgethettem önnel – búcsúzott László is. – Legközelebb a gyerek díjugrató országos döntőre megyek egy nagyon tehetséges kislánnyal. Ott találkozhatunk.

- Feltétlen elmegyek, viszontlátásra.

Fruzsina távozása után megszólalt a felkészülő pálya hangos bemondója: - A sztárfutam résztvevőit kérjük a gyülekező helyre. A futam félóra múlva indul.

- Na, gyerekek készüljünk – adta ki az utasítást László.

Odalépett Szélvész mellé, megveregette Fanni csizmáját, majd befűzte a kezében lévő kötelet a ló állsziájába. Nem a zablakarikába, mint ahogy a többiek csinálták, mert így nem idegesítette az amúgy is felspannolt állatot azzal, hogy rángatja a száját.

- Rajtad a világ szeme – szólt fel a láthatóan feszült lánynak. - Ezt veheted a szó szoros értelmében, mert a világból sok televízió társaság átveszi ezt a közvetítést.

- Ideges is vagyok miatta – panaszkodott Fanni.

- Az egészséges lámpaláz az segíteni szokta a fellépés sikerét – nyugtatta László. – Legalábbis ezt szokták mondani – magyarázta László, és a ló vezetése közben azon törte a fejét, mit mondhatna neki, hogy megnyugodjon. Tudta, hogy most olyan képességekre lenne szüksége, mint amivel Petrát megáldotta a természet. Olyanról pedig még nem hallott, hogy embersuttogó.

Már félúton voltak a gyülekező ponthoz.

- Emlékszel miben egyeztünk meg? – kérdezte, mivel egyelőre jobb nem jutott eszébe, ezzel húzta az időt, amiből egyre kevesebb volt.

- Mire gondol? – nézett le a magasból Fanni.

- Nem azért jöttünk, hogy mindenáron első helyen végezz – kezdett valami értelmeset mondani. – A legfontosabb, hogy semmi bajod ne essen. Nem kell a rajtnál éltre törekedned, ezért úgy foglak odavezetni, hogy lehetőleg hátulról tudj elindulni. Az induláskor minden ló megvadult, emlékezz arra a körre, amikor majdnem leestél.

Fogd vissza, az sem baj, ha lemaradsz. Hagyd, hogy az elől menők harcoljanak egymással, maradj ki ebből. Három és fél kör a futam, legalább két körig maradj hátul, de az sem baj, ha két és fél körig utolsó vagy.

Szélvész természetéből adódóan meg akarja őket előzni, de ne engedd, fogd, ameddig bírod. A többi lovas sokkal nehezebb, mint te, így az utolsó körre a lovaik fáradtabbak lesznek, mint a tied. Akkor adj neki annyi gyeplőt, amennyit mersz. Mindenképpen csak annyit, hogy egyben végig fusd a versenyt. Ha egy kör alatt nem ér az első helyre, akkor Szélvész nem akar nyerni, és hiába hajtottad volna végig a futamon, akkor sem győz.

Odaértek a rajtvonalhoz, kissé lemaradva a másik három lótól. Az előttük lévőket a felvezetőjük alig bírta visszatartani. László látta, hogy a legelső lovat a rajt előtt elengedte az idomár, úgyhogy, még az indítás előtt visszalőtték a rajtot. Az elől lévő három ló elkezdett száguldani, Szélvészt László nem engedte el.

- Hagy menjenek egy kört – szólt fel Fanninak. – Ezzel is csökkentik az esélyüket.

Megveregette a ló nyakát.

- Eddig mind a ketten nagyon jól csináljátok – nyugtatta őket.

Az ellenfelek az egy kör megtétele után ismét a rajthoz értek, kezdődött előlről az idegtépő játszma. László ismét úgy vezette Szélvészt, hogy leghátul maradjon, de egy lóhossznál nem messzebb. Közeledtek a gumikötélhez, elkezdte kihúzni a felvezető kötelet az állszíjból, hogy a megfelelő pillanatban ne tartsa vissza. Látta elrepülni az elsők előtt a gumiszalagot, elengedte a lovat.

- Ügyesen – kiabált utánuk.

Fanni a negyedik helyen, de nem lemaradva, szépen vezette a lovat.

A legelől hajtó lovas, az első kanyarhoz érve élesen behúzta a lovát a palánkhoz, és nem vette észre, hogy a mögötte jövő belülről előzni akar.

A hátsó ló megijedt az elé bevágó ellenféltől, ezért felágaskodott. Lovasa nem tudta tartani magát leesett. A hajtó nélkül maradt állat egyedül folytatta a versenyt. A harmadik lovas, nagy nehézségek árán, de sikeresen ki-kerülte a földön lévő zsokét. Fanni az elejétől a pálya közepén tartotta lovát, ezért ő egyenes vonalban tudta folytatni a versenyt.

László a többi felvezetővel együtt igyekezett elhagyni a rajthelyet. A külső palánkon kívülről figyelte a versenyt, de a kanyar után eltűntek a szeme elől. Amíg meg nem kerülték az emlékművet addig, a hatalmas kivetítőn követte a versenyt. Fanni tartotta a harmadik helyet, mivel már egyel kevesebben voltak. Egy, másfél lóhossznál jobban nem maradt le. Mikor ismét elé értek László bekiabált neki, pedig biztos volt benne, hogy ebben a hangzavarban nem hallja: - Jól csinálod, így tovább!

- Jól megy – mondta Géza, aki csak ekkor találta meg Lászlót. – Ügyes ez a lány – tette még hozzá.

László nem válaszolt, pedig hallotta a megjegyzést. Feszülten figyelte a kivetítőt, mert ismét takarásban voltak. Láttá Fanni mozgásán, hogy szinte csak utazik Szélvész hátán. Szép stílusban, látható erőfeszítés nélkül tartja a harmadik helyet. Amikor ismét eléjük ért a mezőny Géza kiabált oda neki.

- Gyerünk, kislány, ügyes vagy.

Ismét takarásba kerültek.

Kezdődött az utolsó kör. László a kivetítőn is jól látta Fanni mozgását.

Jobban kiemelkedett a nyeregből, ráhajolt a ló nyakára.

A kezét előre tudta nyújtani, hogy lazítson a gyep-lőn.

Szélvész, mintha felszabadult volna, testét egyre jobban kinyújtotta, mint aki feljebb kapcsol egy sebességi fokozattal. Mire a szobrok mögé értek, ledolgozta a hátrányát, és láthatóan egyre fokozta a tempót. Amikor ismét László elé értek, már egy orrhosszal vezetett. Láthatóan semmi munkát nem adott zsokéjának, úgy döntött ezt egyedül is megnyeri. Fanninak még annyi ideje is volt, mikor elszáguldott előttük, hogy kimosolyogjon rájuk. A befutót ismét csak a kivetítőn tudták figyelni. Legalább két hosszal nyertek.

Géza és László örömeiben összeölelkezett.

- Ezt nagyon jól csinálta – mondta Géza. – Nem bíztam a lányban, de ezt a versenyt nagyon jól felépítette. Hagyta az ellenfeleket kifáradni, ő meg csak utazott, egészen az utolsó körig.

Csodálatos volt – hadarta szinte önkívületi állapotban a boldogságtól.

Közben a mezőny, ismét a rajtvonalhoz ért, már csak ügetésben.

László elé érve Fanni megállította Szélvészt, hogy a kötelet be tudja fűzni ismét az állsíz alá.

Innen már lépésben indultak a tiszteletkörre.

Amikor a hozzátartozóknak kijelölt lelátóhoz értek Fanni megállította a lovat, és felkiabált a tribünre.

- Petra, gyere velem erre a körre.

A közelben lévő biztonsági emberek átemelték Petrát a palánk fölé, László pedig segített neki felülni Fanni mögé.

- Ez a te ünneped is, úgyhogy itt a helyed mögöttem – szólt hátra a boldogan mosolygó és integető kislánynak.

A tiszteletkör befejezése után Fanni felment a díjátadó helyre, ahol a második, és harmadik helyezett már várta.

A díjak átadása előtt rövid riportot készítettek a győztes ló edzőjével, aki Petrát, mint a ló pszichológusát bemutatta TV-n keresztül majdnem az egész világnak. Petra boldogan, és nagyon büszkén integetett.

(Internetről mentve, alkotója ismeretlen.)

35. fejezet

A győztes csapat csendben autózott hazafelé a kőbányai lovardába. Egyelőre mindenki el volt foglalva, saját boldogságának feldolgozásával.

Fanni azon gondolkodott, hogy a terve sikerült, mert a Gyermekrák Alapítvány, az általa nyert pénzel, sok gyerek kezelését tudja támogatni.

Az csak mellékes hozadéka volt a versenynek, hogy megismerte az országot. Az igaz, hogy nem a színészi tehetségét tudta itt bemutatni, de a nevét egy időre mindenki megjegyzi.

Géza azon töprengett, vajon a segédedzői kinevezése, csak a mai napra szólt, vagy ezentúl a lovardában betöltött szerepe is változik. Azt már tapasztalta, hogy főnöke egyre jobban számít rá. Újabb feladatokkal bízta meg, már az utóbbi időben is. Kezdetben annak is örülni fog, ha a gyerekek felügyeletét rá bízta. Az istállótakarítást is szerette csinálni, mert imádja a lovakat, de nem sértődne meg, ha kevesebb trágyát kellene lapátolnia.

László figyelmét zömmel a vezetés kötötte le, de azért az is ott motoszkált a fejében, hogy milyen jó érzés tölthette el, amikor a riporter felismerte. Nem felejtették teljesen el.

Várják vissza a versenypályára.

Ha nem is versenyzőként, de mint tréner, még sok örömet tud szerezni a lovassport szerelmeseinek. Zsófi mellé, vállalhat még tanítványokat, akiket már nem hobiból fog oktatni. Gondolat menetét Géza hangja szakította meg.

- Fanni gyönyörűen lovagoltál – hallatszott a dicséret a hátsó ülésről.

- Köszönöm – nézett hátra a lány széles mosollyal. – Még mindig a hatása alatt vagyok, nem gondoltam, hogy ilyen felemelő érzés nyerni.

- Bevallom neked, én még a múlt héten sem bíztam az első helyedben, sőt még abban sem, hogy végig lovon maradsz – vallotta be Géza.

– Nagyon félttem, hogy ezen a szűk pályán valami bajod esik, de ezt a futamot profi módon oldottad meg.

- Örülök, hogy féltettél – nézett hosszan Géza szemébe, aki ezektől a szemektől majdnem elolvadt.

– Győzni, csak azért tudtam, mert ilyen edzőm van.

Amíg bevezetett a rajthoz, akkora tudást, és elszántságot öntött belém, hogy már az indulásnál éreztem, hogy ezt meg kell nyernem – emlékezett vissza az akkor halott mondatokra.

– Az utolsó körre, annyira ott voltam testben, és fejben is, hogy teljesen el mertem engedni Szélvészt. Bíztam benne, és éreztem, hogy ő is bennem. Szédületes volt, úgy száguldott, mint egy gyorsvonat. A befutó után majdnem fél kört tettünk meg mire sikerült visszafognom.

László behajtott a lovarda kapuján. A portás szaladt eléjük, és már messziről kiabált:

- Gratulálok, szép verseny volt.

Mind a hárman integettek neki a kocsiból, de nem álltak meg, mert minél hamarabb ki akarták engedni Szélvészt a bezártságból. László az istállójához kanyarodott, és közel az ajtóhoz megállította a szerelvényt.

Géza azonnal kipattant, és szinte futva ment a lószállító végéhez. Mire kinyitotta az ajtót, László már oldalról bent volt a ló fejénél. Kikötötte a kötőféket, és elkezdte tolni kifelé. Szélvész örömmel tolatott, hogy minél előbb kint legyen. Fanni Géza mellett várta, hogy kifaroljon versenytársa.

Mikor kint volt, Géza a kezébe adta a gyeplőt.

- Vezesd be a helyére, ez a megtiszteltetés most a neked jár.

- Köszönöm, éppen kérni akartam – fogta meg a szíjat Fanni.

Mikor az ajtóhoz ért csodálkozott, miért van csukva, ez télen, nyáron nyitva szokott lenni.

Sokat nem tudott ezen töprengeni, mert László már nyitotta is előtte.

Ahogy a ló fejével egyvonalban, belépett az ajtón, ijedtében megtorpant.

- Meglepetés! – kiabálta egyszerre a lovarda teljes személyzete, akik már várták, hogy megjelenjen, mert a portás azonnal jelezte nekik, hogy megérkezett a nyerő társaság.

Fanni után belépett László, és leghátul Géza is.

Az istálló folyosóját félig elfoglalta az a két asztal amit, Szélvész bokszejtája két oldalán állítottak fel. Fehér terítővel letakarva mind a kettő, de a közelebb lévőn csak egy vödör volt, félig töltve zabbal, és egy itatóedény friss vízzel. A távolabb lévő, pedig emberi táplálékkal, és itallal volt megpakolva. Csilla lépett a társaság elé, mint szóvivő.

- A lovarda összes dolgozója nevében gratulálok nektek a győzelemhez – kezdte beszédét. – Joli sültött pogácsát, mi pedig összedobtuk a pénzt pár palack pezsgőre, hogy méltó képpen megünnepeljük ezt a csodálatos eredményt. Megmutattátok az országnak, hogy a mi lovardánkban milyen figyelemre méltó munka folyik.

Fanni meghatottan vezette Szélvészt a neki felállított asztalhoz, aki először, ivott a saját sikerére.

- Kövessük Szélvész példáját – emelt fel egy poharat László. – Köszönöm, kis csapatom nevében, hogy ennyire figyelemmel kísértétek a mai teljesítményünket. Köszönet a lovasnak, a lónak, és a segéd edzőnek – vonta be az ünneplésbe Gézát is.

Most nincs köztünk, és ti nem is tudtok róla, de a győzelemben nagy szerepe volt Petrának is, úgyhogy róla se feledkezzünk meg.

Magasba emelte a poharát, és még annyit hozzátett: - Egészségetekre!

Alig ürítette ki a poharát, megérezte, hogy rezeg a telefon a zsebében.

Kisétált az istállóból, és mikor egyedül volt felvette.

- Szia, Éva – köszönt bele, pedig nem is nézett a kijelzőre.

- Szia! – köszöntötte Éva is. – Arra gondoltam, hogy megkérdezem, számíthatok-e ma éjszakára rád? – kérdezte, és még mielőtt László válaszolhatott volna, hozzátette: - Van egy olyan gyanúm, hogy Szélvész istállója tele van ünneplő emberekkel, és nem lenne szép, ha ott hagynád őket. Ez a te napod is, nem csak Fannié.

- Fel van itt szerelve egy megfigyelő kamera? – kérdezte László. - Pont úgy van, ahogy mondd, és bevalom neked, hogy már ittam is egy pohár pezsgőt, így nem ülnék ma már autóba.

- Kamera nincs felszerelve, de én egész héten azt látam, hogy sugdolóznak a hátad mögött, a munkatársaid. Az is eljutott a fülembe, hogy pénzt gyűjtenek pezsgőre. – magyarázta Éva. – Maradj nyugodtan, érezd jól magad, majd holnap találkozunk. Iskola után kimegyünk Petrával.

- Elalvás előtt adj neki a nevemben egy puszit, és mond meg neki, hogy őt is ünnepeljük, mert nélküle nem sikerült volna.

- Úgy lesz – búcsúzott Éva, és bontotta a vonalat.

Mikor visszament az ünneplő társasághoz, látta, hogy Szélvész már a vödör alján jár, a vize is elfogyott.

A másik asztalon is elég nagy pusztítást tapasztalt, és a hangulatból ítélve, már túl voltak, legalább a harmadik pohár pezsgőn. Kisebb csoportok alakultak ki, és így beszélték meg a futam egyes köreit, időnként egymást túlkiabálva. Feltűnt neki, hogy Szélvész boksa sem üres.

A távolabbi sarokban Fanni, és Géza állt, elég közel, ahhoz, hogy egymás suttogását is meghallják, az időnként támadt hangzavarban is. Kezükben egy-egy pohár, de látszik, hogy arról már teljesen elfeledkeztek.

36. fejezet

Zsófi az előírásoknak megfelelően kezdte Fáraó bemelegítését. A harmadik kört tette meg lépésben, amikor László megérkezett a karámba. Nem állította meg tanítványát, mert a rutin köröket jó, ha folyamatosan végzi. Elnézett a tó felé, ahol a fákról egyre fogyott a levél. A levegő kellemes őszi volt. A lovagláshoz sokkal megfelelőbb, mint a nyári hőség.

A kacsák felnevelték a tavasszal kikelt kicsinyeiket, akik, már kezdtek különválni a felnőtt csoporttól. A vízparton lévő padon idős házaspár üldögélt. Megszokott vendégei a lovardának, rendszeresen, legalább havonta egyszer meglátogatják kedvenc lovaikat. Nyáron a nagy hőségben egy vagy két látogatást kihagytak, valószínű a nagy meleg miatt.

A Férfi kezében könyv, de nem olvas, inkább a kacsákat nézi. Az asszony keresztretjvényt fejt. László, már máskor is figyelte őket. Tudta, hogy egy-másfél órát ücsörögnek a padon, közben a fel- vagy leszálló repülőgépeket, követik tekintetükkel, amíg el nem tűnnek a fák között.

Az járhat a fejükben, hogy ők is szívesen rajta lennének a fedélzetén – gondolta László. Utána visszasétálnak autójukhoz, és előveszik a lovak számára elkészített, falatokra vágott sárgarépával töltött zacskót. Körbelátogatják a lovakat, lehetőleg senkiről meg, nem feledkezve.

Addig osztogatják a répafalatokat, amíg ki nem ürül a tasak. Utána, mint aki jól végezte dolgát, beülnek az autóba, és elmennek.

- Nem tudnak olvasni? – hallotta meg Csilla hangját László – Ki van írva, hogy azt a lovat nem szabad etetni – kiabálta az öregek felé.

- Hagyd őket Csilla – szólt rá László. – Ők nem fogják túletetni a lovakat, egy-két falat répa pedig nem árt.

Nem borítja fel a versenyfelkészítő étrendjüket. Mellesleg biztos, hogy nem olvasószemüveg van rajtuk, hogy el tudnák olvasni, az apró betűvel kiírt tilalmat – állította le Csillát László.

Az idős ember benyúlt a táskájába, és szemüveget cserélt, hogy el tudja olvasni a kifüggesztett papírt. Majd Csilla felé fordult.

- Bocsánat, valóban nem olvastam el a papírt, ezután majd figyelem, hogy van-e valamelyik lónál ilyen kiírás, de eddig nem találkoztunk etetéstiltással.

- Semmi baj, elnézést, ha túl hangos voltam – szabadkozott Csilla -, etessenek nyugodtan, és örülünk, hogy időnként meglátogatnak minket.

Zsófi megállt László mellett, és leszólt a nyeregből: - Befejeztem a bemelegítést, mi a mai feladat?

- Négy hét múlva lesz az országos díjugrató versenye a korosztályodnak – kezdte a tájékoztatást László. – Ott az akadályok között, már lesz vizes is.

Eddig olyat még nem ugrattál, ezért, most azt fogjuk kipróbálni.

- Nem látok vizet – nézett körbe Zsófi.

- Azt nem, de ott a meredek mögött, le van terítve egy kék fólia, amiről, mivel csillog, a ló azt hiszi, hogy víz. Azt kell átugratnod, majd elmondom, hogyan.

Először beszéljünk a ló, és a víz viszonyáról – fogta meg Fáraó állsóját, és kezdte vezetni a jelzett akadály felé. – A lovak vagy szeretik a vizet, vagy nem. Amelyik szereti, az nem törekszik, hogy átugorja, mert nem fél attól, hogy vizes lesz a patája, ezért őt ösztönözni kell, hogy hosszút ugorjon, mert ha a versenyen beleér a lába a vízbe, akkor az hibapont, még hozzá a verőhibának megfelelően négy. Fáraó szereti a vizet – magyarázta László. – Azért elmondom a másik lehetőséget is. Amelyik nem szereti, azzal nagyobb gondok lehetnek, mert nem ritkán előfordul az ellenszegülés. Megtorpan az akadály előtt, vagy megpróbál valamerre kitörni.

Odaérték az akadályhoz.

- A nehézsége abban van – mutatott az akadályra -, hogy egy meredekkel kezdődik, tehát magasat kell ugrani, de olyan mintha egybe lenne építve egy oxerrel. A meredeknél az elugrási pont, olyan távolságra van, mint amilyen magas az akadály. A korosztályodnál ez, egy méter, huszonöt centiméter, tehát onnan kell indítani az ugrást.

A hosszát pedig azzal tudod növelni, hogy nagyobb sebességgel közelíted meg. Azt, hogy mennyivel kell gyorsabban érkezned, azt majd, a gyakorlás közben fogod megérezni. Most nem ugratunk kombinációt, csak ezt az akadályt gyakoroljuk – mondta László, és elengedte a lovat.

– Menj egy kört ügetésben, utána vezesd rá az akadályra – utasította Zsófit, aki, jó tanítványnak megfelelően, már a rávezető körben is a feladatra összpontosított.

Ráfordította Fáraót az akadályhoz vezető egyenesre, és csizmaszárral gyorsításra ösztönözte.

A távolság jó volt, magasan, és hosszan repültek. A leterített fólia után, legalább húsz centivel ért talajt a ló lába.

- Jó volt, de nem kell ennyire meghajtani – tanácsolta László. – Menj még egy kört.

Másodikra, szinte minden tökéletes volt.

- Ez, az. Még egyszer – hallotta Zsófi az újabb utasítást.

Harmadik körben megpróbált mindent úgy csinálni, mint az előzőben, de a talajfogásnál, mégis érintette a vizet szimbolizáló fóliát a ló hátsó lába.

- Látod? Minden jó volt, mégis érintette a vizet.

- Miért? – kérdezte Zsófi.

- Mert, mikor könnyítettél, lazítottál a csizmakontrolon – magyarázta László -, ezért azt hitte Fáraó, hogy ő is lazíthat, nem ugrott olyan hosszú. Ugrass folyamatosan ötször, hogy begyakorold.

Zsófi indult az utasítást végrehajtani. László a szeme sarkából észrevette, hogy valaki szalad felé. Mire oda fordult Petra már át is ölelte a derekát.

- Szia, Petra – emelte fel a kislányt, akit kicsit hátrább Éva követett.

- Már egy ideje itt vagyunk, de nem akartunk zavarni – lépett oda Éva, és megcsókolta. – Nagyon szépen ugrat Zsófi, igaz nem értek hozzá, de olyan jól mutat a lovon, hogy akkor az már biztos jó is.

- Igen, ebben igazad van, tényleg jól mutat a nyeregben – nyugtatta meg Évát, hogy nem mondott butaságot. – A versenyeken ez legalább annyira fontos, mint a jó ugratás.

Zsófi abban is jó, ezért nyerte meg az előző versenyt, és ezért indulhat az országoson.

- Az jutott eszembe – váltott témát Éva -, kimehetnénk holnap Pécelre.

Beszéltem Lajossal telefonon, azt mondta délután ő is ott lesz.

- Nekem, délelőtt van egy kis elintézni valóm – mondta László -, de délután értetek megyek. Az órádra vissza is érhetünk.

- Nem kell, mert egy tanítvány maradt volna, a többi különböző okok miatt lemondta, azt az egyet meg én mondtam le. Szabad az egész délutánom – ölelte meg Lászlót. – Együtt lehetünk, akár másnap reggelig.

- Az jó lesz, akkor három óra körül értetek megyek – közben letette Petrát, és megkérdezte tőle: - Szeretnél lovagolni?

- Igen – örvendezett a kislány.

- Szaladj, szólj Géának, hogy nyergelje fel Rozsdást neked, magának meg Marcipánt, és menjetek együtt az erdőbe, jó levegőt szívni.

Petra boldogan szaladt Géza keresésére.

Közben Zsófi befejezte az öt ugrást, amiből csak egyet rontott el.

- Most, minden második körben ugorj, az ugrás nélküliben ügess – adta az újabb feladatot a tanítványának.

– Ezt is csináld meg ötször, utána mára végeztünk, nagyon szépen dolgoztál.

Ma te nyergeld le a lovat, mert Géza mással van elfoglalva. Utána kösd be a jártatóba.

Oda fordult Évához.

- Van, kedved üldögelni a tóparton? – kérdezte.

Éva nem válaszolt, csak belekarolt, így indultak a szokásos pad felé. Nem kezdtek beszélgetni, mert jól esett hallgatni a tóban zajló élet hangjait.

Egy teknősbéka mászott ki a vízből, és keresett egy napsütötte követ. A kacsák feléjük úsztak, bízva pár falat kenyérben. A víz felszínén megjelenő karikák jelezték a fenéken túró halak helyét.

37. fejezet

Az eső csendesesen esett, amikor László megállt Éva háza előtt. Csúnya borongós idő volt, ilyenkor általában rossz hangulata szokott lenni, de most nem zavarta. Örült, hogy a délutánt, és az éjszakát is Évával töltheti. Az is csak javított a hangulatán, hogy a több éve húzódó bírósági ügye jól zárult. A lépcsőház bejáratához közel sikerült parkolóhelyet találni ezért mikor kiszállt, nem nyitott esernyőt, igaz nem is volt nála, inkább kocogva közelítette meg a kaput. Kis fedél védte a kaputelefont, alá állt, és megnyomta Éva ajtószámának megfelelő gombot.

- Tessék! – hallotta az asszony hangját.

- Én vagyok, László. Nem engem vártál?

- Kicsit korán jöttél, Petra még nincs itthon – magyarázta Éva. – Nyitom, gyere fel, addig főzök egy kávé.

Hangos berregés jelezte, hogy lehet nyitni az ajtót.

László nem tétozózott, lendületesen indult a lépcsőkön felfelé. Fönt Éva már nyitott ajtóval várta, meg egy hosszú öleléssel.

- Úgy örülök, hogy holnap reggelig együtt lehetünk – engedte be az érkezőt.

- Én is – válaszolt röviden, minden lelkesedés nélkül László.

- Te nem is örülsz? – kérdezte Éva, kevés sértődéssel a hangjában.

- Dehogynem – húzta magához, és hosszan megcsókolta. – Csak azon gondolkodtam, hogy mit szól Petra, az együttalvásunkhoz.

- Elvárja, hogy ma te mesélj neki elalvás előtt, és ha lehet a lovakról.

- Azokról neki nehéz olyat mesélni, amit nem tud, de majd kitalálok valamit.

- Elárulod, milyen intéznivalód volt délelőtt – váltott témát Éva. – Tudom, hogy ma nem volt egy tanítványod sem. Amúgy is csak egy van.

- Kémkedsz utánam? – kérdezte László, széles mosollyal az arcán. - Különben is két tanítványom van. Még Géza oktatásával sem végeztem. A kérdésedre válaszolva, bíróságon voltam.

- Mit követtél el? – nézett csodálkozva Éva.

- Több mint két évvel ezelőtt, fizetési felszólítást kaptam egy végrehajtótól – kezdett mesélni László. – Egy-millió forintról szólt. Ennyit követelt rajtam Viktória.

- Az kicsoda? – kapta fel a fejét Éva.

- Ő volt a csendestársam, és akkoriban a barátnőm is – magyarázta László. – Közösén vettük meg Harcost, vele versenyeztem – tette hozzá magyarázat képpen. – Biztosítva volt a ló.

Amit az elaltatása után fizettek, mind Viktóriának adtam. Szakításunkkor kicsikart belőlem még egymilliót. Kifizettem, és örültem, hogy megszabadultam tőle.

- Összesen mennyit kapott? – kérdezte Éva.

- Így két és félmilliót vágott zsebre, de biztos elfogyott, és szeretett volna újabb anyagi segítséget.

- Az nagyon sok pénz – állapította meg Éva. – Eredetileg mennyiért vettétek?

- Egemillió hatszázezerért, fele-fele arányban fizettük.

- Akkor, már így is jól fialt a befektetése. Milyen címen szeretett volna az újabb milliót?

- Pénzdíjas versenyeken indultam vele, és még a helyezésekért is jól fizettek. Az elaltatása óta kimaradt versenynyereményeket akarta belőlem kiperelni, mert azt állította, hogy miattam történt a baleset. Ma végre kimondták, hogy nem jár neki semmi. Mivel ez már a jogorvoslat legmagasabb foka volt, így mától jogerős, nem felbezhet.

Még a perköltséget is a nyakába varrták. Remélem, nem zaklat újabb ötletekkel – zárta le a történetet László.

A beszélgetés közben elkészült a kávé.

A végét a konyhaajtóban, két csészével a kezében hallgatta végig Éva, és csak annyit mondott: - Örülök, hogy jól alakult.

Alig ült le, és tette le a csészéket, amikor nyílt a bejáratú ajtó, és Petra robbant be rajta.

- Ötöst kaptam számtanból – újságolta és ledobta a táskáját az előszobafal alá, csak ezután nézett körbe. – Sziasztok, de jó, hogy már itt vagy, akkor indulhatunk Pécelre?

- Gyorsan kiosztott egy-egy puszit a jelenlévőknek.

- Örülök a jó jegynek, de előbb megisszuk a kávékat, addig öltözz valami kirándulós ruhába – lombozta le a lányát egy kicsit Éva.

- Összeszedjük mi is magunkat, utána indulhatunk.

- Sietek – mondta Petra, és elviharzott a szobájába.

Az M-nullásnál lévő bevásárló központ után következett a Pécel felé vezető utat jelző tábla.

László balra kanyarodott.

Már harmadszor járnak itt, amióta elkezdődött az építkezés, ezért nem kellett az utcatáblákat figyelni.

A buszvégállomás után az első jobbra, egy keskeny meredek egyirányú utca vezetett készülő otthonuk felé. A domb oldalában már messziről látták az épülő házat. A tető is rajta volt. Megálltak a nyitva lévő kapu előtt. Mire kiszálltak Lajos már a kapuban várta őket. Elsőnek Petra szaladt üdvözölni.

- Sziasztok – köszönt oda az érkezőknek, közben fel-emelte a kislányt, és arcának mind a két oldalára adott neki egy-egy puszit. – Gyertek beljebb.

Előre ment Petrát cipelve.

Éva, Lászlóba karolt így követték a család legidősebb, és legfiatalabb tagját.

- Mit szóltok, hogy elhaladt az építkezés, felkerült a tető is, így már az időjárás nem zavarja a folytatást. Úgy gondoltam, hogy a külső színezést, csak tavasszal csinál-tatom, addig marad ilyen csúnya szürke.

- Milyen színe lesz? – kérdezte Éva.

- Amilyet megszavazunk – mondta Lajos. – Négyen költözünk, mindenkinek van egy szavazata, itt egy szín-minta füzet – nyújtotta feléjük -, amelyik szín a legtöbb szavazatot kapja, olyanra festetjük kívül. Akár el is vihe-titek, tavaszig ráérünk eldönteni.

László átsétált a tágas helyiségen, a bejárati ajtóval szemben lévő kétszárnyú ajtóhoz, ami az udvarra veze-tett. Kimenni nem lehetett rajta, mert a kijárat után két méteres szakadék következett. Jobbra nézve lankás domboldal.

A lejtőjén gyümölcsösöket, és nyaralókat látott minden tervezést mellőző összevisszaságban. Balra a lejtő aljában, széles síkságon elterülve Rákoscsaba kertes házaiknak piros teteje rendezett sorokban.

- Ott kívül, majd teraszban fog folytatódni, onnan vezet le a lépcső a kertbe – világosította fel Lászlót apja. – Ha visszajössz közénk, akkor lenne még itt egy kis feladat, ami valamivel sürgősebb, mint a homlokzat színe.

László visszafordult a többiek felé, és távolba révedő szemmel mondta: - Szép lesz, ha készen lesz.

- Fiam! – szólt rá Lajos -, tudnál egy kicsit ránk figyelni?

- Elnézést – tért vissza a jelenbe László. – Kicsit elkalandoztak a gondolataim. Már figyelek, miről van szó?

- Nem tudom, hogy legközelebb mikor értek rá, megbeszélni ezeket a dolgokat, ezért vagyok ilyen erőszakos. A tél folyamán jönnek a belső munkálatok.

Azt gondolom, időben, és főleg akkor, amikor együtt vagyunk, meg kell beszélnünk a burkolatokat. A kiválasztásban biztos segít, ha itt a helyszínen a fényviszonyokat látva tervezzük meg a színeket, anyagokat.

Úgy kell átgondolnunk, hogy ha beköltöztünk, jó darabig azt fogjuk nézni, tehát egyáltalán nem mindegy, hogy mit választunk.

Besötétedett mire mindent megbeszéltek. Petra csak a saját szobájánál kért egy-két apróságot, de a többivel nem foglalkozott. Szaladgált a két szint között föl-le.

Élvezte, hogy a falak helyén egyelőre csak a gipszkartont tartó fém szerkezet állt, így közlekedhetett a falakon keresztül. Néha odakiabált a felnőtteknek: - Átmentem a falon – közben nagyokat nevetett.

Késő este lett mire ismét Éva lakásába értek.

Vacsora, és fürdés után Petra már az ágyában várta Lászlót, hogy elalvás előtt meséljen valamit.

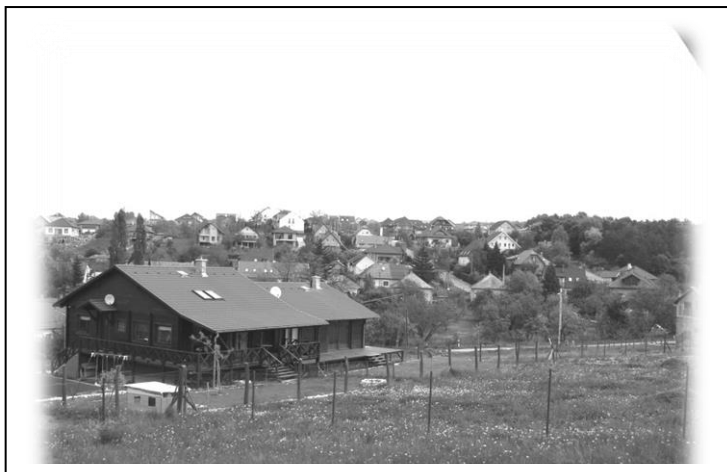
Rövid mesélésre volt szükség, mert a fáradtság hamar elnyomta a kislányt.

László megpuszilta a homlokát, megigazította rajta a takarót, és mielőtt kiment leoltotta az olvasólámpáját.

Éva az étkezőben várta. Az asztalon két pohár, és egy üveg vörösbor társaságában. Töltött a poharakba, az egyiket Lászlónak nyújtotta.

- Egészségedre, örülök, hogy itt vagy.

- Én is – koccintotta poharát Éváéhoz -, egészségedre!

(A képet készítette: Félegyházi János)

38. fejezet

László reggel korán ébredt. Óvatosan felkelt Éva mellől, és kiment a konyhába. Mivel nem volt tisztában a menyasszonya pakolási szokásaival, ezért elkezdte nyitogatni a szekrényeket.

Szerette volna megtalálni, elsősorban a kését, aztán a csészéket, a cukrot, és a kanalakat. Ezzel volt a legkevesebb problémája.

Az evőeszközt mindenki fiókban tartja, és mivel összesen kettő volt, hamar kezében csörgette a keverő eszközöket. A főzőt sem kellett keresni, mert az kint volt a pulton a tűzhely mellett. Elkezdte sorba venni a munkalap fölötti szekrényeket. Kicsit félt, hogy felébreszti Évát, mert a mágneszárak hangosan csattantak, ahogy nyitogatta az ajtókat. Negyedik próbálkozás eredménnyel járt, ott volt a szeme előtt egy fém aromatárolós doboz. Kipattintotta a záró fület, és nyomban lelombozódott. Felrémllett benne, hogy összeesküdött ellene a világ. A sors nem akarja, hogy megvalósítsa tervét: Frissen főtt kávéval ébreszti Évát. A kezében lévő dobozban, nagyrészt csak a kávé illatát találta, mert az őrleményből csak félkanálnyi lehetett. Megerősítette magát elhatározása végrehajtásában: - Ilyen könnyen nem adom fel – gondolta. Mivel a tároló doboz mellett nem látott bontatlan csomagot, ezért megfordult a háta mögött lévő spejz szekrények felé. Mellészegődött a szerencse, mert az első ajtó kinyitásával megtalálta, amit keresett. A mellmagaságban lévő polcon különböző teásdobozok között talált egy bontatlan csomag kávé. Remélve, hogy Éva ezt nem ajándékba vette valamelyik ismerősének, feltépte a tasakot.

A főző víztartályát feltöltötte, majd a kávétartó karba először a tároló dobozban lévő maradékot kanalazta, majd a már nyitott zacskóból folytatta a feltöltést.

A frissen nyitott kávé nem öntötte bele a kiürült tartóba, mert nem tudta, Éva hogy szokta. Lehet, hogy a friss kávé beöntése előtt elmossa a dobozt. A kart visszarögzítette a helyére, majd bedugta, és bekapcsolta a főzőt. A cukrot nem kellett keresni, mert a felső szekrények nyitogatása közben, már megtalálta.

Ott tartja Éva a só, és a fűszerek társaságában. Amíg lefőtt a kávé, keresett egy tálcat, amire előkészítette a csészéket, a cukrot, és a kanalakat. A hűtőből kivette a kávétejszint, azt is odakészítette. Az ébresztő ital hamar kiért. Kitöltötte a két adagot, és elindult Éva szobája felé. Az ajtóban kicsit megállt, hallgatózott. Mivel semmi nesz nem szűrődött ki, halkan benyitott, és odasompolygott az ágyhoz.

- Ezt meg tudnám szokni – szólalt meg Éva, még mindig csukott szemmel.

- Jó reggelt, kedvesem – ült le az ágyra László.

- Jó reggelt – nyitotta ki a szemeit, és nyújtotta ölelésre karjait Éva. – Kávé előtt kérek egy ébresztő csókot – nézett csábosan mosolyogva.

László nem kérte magát, letett a tálcat az éjjeliszekrényre, megölelte, és megcsókolta kedvesét.

Elfogyasztották a reggeli italt, és ugyan nagy késztetést éreztek, hogy visszafeküdjenek, de Petra miatt nem tehették. Először Éva vette birtokba a fürdőszobát, addig László eltakarította a kávézás szennyesét. Amíg László intézte tisztálkodását, addig

Éva reggelit készített, és megterítette az étkezőasztalt három személyre.

Közben azon gondolkodott, hogy nagyon régen nem volt szükség ennyi terítékre. László, amikor végzett, halkan kijött a fürdőből, és Éva mögé osont. Hátról átölelte, és megpuszilta a nyakát.

Éva megfordult az ölelésben, és csókra nyújtotta a száját.

Hallották, hogy nyílik a kislány szobájának ajtaja, de nem tudták abbahagyni.

Petra meglátva őket, csatlakozott az öleléshez, összefogva mindkettejüket.

- Örülök, hogy így együtt vagyunk – mondta köszönés helyett.

- Mi is örülünk – simogatta meg a fejét Éva -, de futás gyorsan mosakodni, mert asztalon a reggeli, utána meg irány az iskola.

Mivel nem akarta elrontani a jó hangulatot, szó nélkül szaladt a fürdőszobába.

- Mit terveztél mára? – kérdezte László.

- Semmit – jelentette ki határozottan Éva. – Miért kérdezed? Van valami terved?

- Nekem délelőttre nincs tanítványom – gondolkodott el László. – Nincs kedved elkísérni az Önkormányzathoz?

- Mit akarsz intézni? – kérdezte csodálkozva Éva.

- Én úgy gondoltam, hogy mind a kettőnknek lenne mit intézni.

- Kettőnknek?

- Igen, ha te is úgy akarod, kérhetnénk egy időpontot az esküvőnkre – húzta magához jegyesét, és megcsókolta.

- Ha ennyire hiányzik a papír – incselkedett Éva -, akkor bemehetünk.

- Soha nem voltam házas, ezért nem tudom, milyen az, ha papír van róla, hogy szeretlek, de egyszer szívesen kipróbálnám.

- Én sem voltam eddig még házas, de igazad van, ki kellene próbálni. Petrának is jobb lenne, mert ez így az iskolában, igaz nem mondja, de gondot okozhat neki. Még akár csúfolhatják is.

- Nem féltem a lányodat, elég talpraesett, hogy ezt megoldja az osztálytársaival.

Petra elment iskolába úgy, hogy nem avatták, be mire készülnek.

Meglepően sokan várokztak az anyakönyvi iroda előtt, így mire megkapták az időpontot, majdnem dél volt. Az Önkormányzat épülete előtt búcsúztak, Lászlónak már indulni kellett a lovardába, mert egy órára, Gézával beszélt meg találkozót, és nem akart elkésni. Éva buszra szállt, de elhatározta, hogy bevásárol, mert még így is időben hazaér a táncóra kezdetére.

Géza már felnyergelte Rozsdást, mire László megérkezett.

- Nyergeld fel Csillagfényt is – mondta László köszönés helyett. – A doktor nagyon elfoglalt lehet, mert már régen lovagolt rajta, nem árt, ha megmozgatjuk egy kicsit.

Mire László lovagláshoz öltözve visszatért az istállóba, már mind a két ló indulásra készen várta.

- Hova megyünk? – kérdezte Géza.

- Kilovagolunk az erdőbe, közben tudunk beszélgetni.

Mind a ketten nyeregbe szálltak, és elindultak az ösvény felé. A fákon egyre kevesebb volt a levél, és az is már rég elvesztette zöld színét. Az utat vastagon beborította az elszáradt levélszőnyeg.

A paták dobogása helyett inkább csak a levelek surrogását lehetett hallani.

A késő őszi nap sütötte a hátukat. László ügetésre ösztönözte lovát. Géza követte a példáját, mert nem akart lemaradni. Így haladtak csendben egy darabig, amikor László visszafogta Csillagfényt, és Gézára nézett.

- Szeretnék változtatni a munkaköri leírásodon – mondta minden bevezető nélkül.

- Hallgatom, főnök... akarom mondani László.

- Kezdjük azzal – gondolkodott el egy kicsit László.

- Elég régóta dolgozunk már együtt, én, amióta ismerlek, tegezlek, te meg magázol. Ezentúl tegezz te is, és felejtse el végre a főnöközést.

- Megpróbálom, de már megszoktam, és mindig az jön a számra – magyarázkodott Géza. – A tegezés elég szokatlan lesz, mert én úgy nőttem fel, hogy apámat is magáztam, így nekem az a természetesebb. Ő is tegezett, mint maga,... vagyis te.

- Jól van, ne erőlködj, majd megszokod – nyugtatta meg László.

Ami ennél fontosabb, hogy ne tekints főnöködnek, inkább legyünk munkatársak.

- Megpróbálom.

- Sok mindenben módosítani szeretnék, és nem csak a lovardában, hanem a saját életemben is.

- Miken változtatnál? – kérdezett közbe Géza.

- Tervezem, hogy kiköltözöm a szobámból, és több időt töltök leendő családommal.

- Évával?

- Igen, és Petrával, szeretem őket – vallotta be László.

– Még karácsony előtt összeházasodunk.

- Gratulálok – szólt közbe ismét Géza. – A lovardában, már amúgy is azt sugdolózzák, hogy ebből hamarosan házasság lesz.

- Gondoltam, mivel nem titkoltuk a kapcsolatunkat. De beszéljünk a te munkádról.

Szeretném, ha átvinnél tőlem pár feladatot. Persze úgy, hogy az eddigi teendőidből az istállótakarítást, és az etetést átadjuk másnak.

- Én örülnék neki, de így is kevesen vagyunk erre a munkára. A többi istállófiú is le van terhelve. Ki venné át az én munkámat.

- Múlt héten jelentkezett munkára egy új fiú. Jövő héten tud kezdeni, ő fogja átvenni a munkádat.

- Milyen tapasztalata van a lovakkal – kérdezte Géza.

- Állattenyésztő a szakmája, most fejezte be az iskolát. A lovakról pont annyit tud, mint minden más állatról, de majd betanítod.

- Nekem, mik lesznek az új feladataim?

- Elsősorban az istállók, és a lovak tisztántartását kell felügyelned, és átveszel minden ezzel kapcsolatos teendőt.

A takarmány, és alomrendeléseket ezentúl te csinálod. Tartod a kapcsolatot az állatorvossal, hogy a rendszeres vizsgálatok, oltások ne maradjanak el. Ezen kívül, figyelned kell, hogy mikor melyik lovat kell patkolni. Ezen kívül, ha van kedved, oktathatsz gyerekeket.

- Elég összetett a feladat – állapította meg Géza. – Alkalmas vagyok erre?

- Meg fogod tanulni – nyugtatta László. – Eleinte együtt csinálunk mindent, így fokozatosan belerázódsz, addig betanul az újfiú is.

- Ez így már egész jól hangzik – állapította meg Géza.

- Nekem több szabadidőm lesz, amit arra tudok fordítani, amit egyre inkább szeretek csinálni.

- Mire gondolsz?

- Szeretnék több tanítvánnyal foglalkozni. Zsófi ráébredt, hogy mennyire fontos számomra a versenyzés.

Ha én már nem is indulhatok, legalább a tanítványaimon keresztül átélhetem azt az izgalmat, ami eddig is hiányzott.

- Most jut eszembe, meg akartam kérdezni, hogy mi van köztetek Fannival?

- Remélem, hogy van valami – mosolygott Géza.

– El sem tudtam eleinte képzelni, hogy egy ilyen lány érdeklődhet irántam. A vágta óta egyre sűrűbben jön, és nagyon sokat beszélgetünk. Holnap lesz az első igazi randink – dicsekedett. – Elviszem moziba, utána beülünk valahova egy italra.

Beszélgetés közben visszaértek a lovardába, ahol Zsófi már várta őket. Géza bevezette Rozsdást a bokszába. László mikor Zsófi elé ért leugrott a lóról, de mielőtt szólhatott volna a lány megelőzte egy nem várt vallo-mással: - Lehet, hogy terhes vagyok.

(A képet készítette: Félegyházi János)

39. fejezet

Lászlót annyira váratlanul érte a bejelentés, hogy szóhoz sem jutott. Nem tudta, mi a legjobb reakció erre. Vigasztalja, örüljön vele, vagy leszúrja? Észrevette, hogy a szeme sarkából elindul egy könnycsepp, ezért úgy döntött, nem szúrja le, amiért hagyta magát.

- Miből gondolkod? – kérdezte. – Fiatal vagy még ehhez.

- Minden hónapban rendszeresen megjön – kezdett magyarázkodni -, tudja mi – tette még hozzá. – Most meg már egy hetet késik.

- Szüleidnek, mondtad már?

- Nem mertem megmondani.

- Nekem, akkor miért mondtad el?
- Nem tudom, de úgy éreztem valakinek el kell.
- Üljünk lóra – tanácsolta László. – Sétáljunk egyet az erdőben, közben tudunk beszélgetni.

Felsegítette Zsófit, utána ő is nyeregbe ült. Elindultak abba az irányba ahonnan pár perce érkeztek Gézával. Ahogy az avarral borított útra értek a kislány nem bírta tovább a csendet.

- Mit csináljak most? – kérdezte.
- Nem vagyok orvos – kezdte László -, de úgy gondolom, a te korodban, nem ritka, hogy késik a menstruáció. Azt nem kérdezem, hogy kivel, csak azt, hogy hány alkalom volt?

- Csak egyszer történt – nézett maga elé szégyenkezve Zsófi. – Az is csak rövid ideig, mert akkor mikor bennem éreztem, azonnal kitisztult a fejem, pedig nagyon el tudott varázsolni.

Abba hagytam vele. - Nagyon ritkán fordul elő, hogy ennyitől valaki terhes lesz – vigasztalta László.

- Azért szerintem apukádnak elmondhatnád.
- Visszamehetnénk? - kérdezte Zsófi váratlanul.

László csak most vette észre, hogy milyen szokatlan pózban ül a nyeregben. Szó nélkül megfordította Csillagfényt, a lány pedig követte példáját, pedig egyre jobban kínozták a görcsök. Ahogy visszaértek, Zsófi leugrott Fáraó nyergéből, és igyekezett minél előbb elérni a mosdót. László is leszállt, megfogta a két lovat, bevezette őket az istállóba, és szólt Gézának, hogy nyergeljen le. Kisétált a tóhoz, leült kedvenc padjára.

Elgondolkodva nézte a vizet. Hangos csobbanás jelezte, hogy egy hal feldobta magát a felszínre.

A kacsák most nem voltak a közelben. A vízililiom is elvirágzott, csak a hatalmas levelei terültek szét a vízen.

- Leülhetek én is? – kérdezte Zsófi, jelezve, hogy csatlakozni szeretne.

- Igen – mutatott a mellette szabadon maradt részre László. – Minden rendben? – kérdezte.

- Ennyire még soha nem örültem neki, hogy megjött – nézett elgyötört arccal, de mosolyogva Zsófi.

- Én is örülök, hogy megoldódott ez a helyzet, de azért javaslom, hogy beszéljess el a szüleiddel.

- El fogok – ígérte meg, távolba révedő szemmel, aztán hozzá tette: - Köszönöm.

- Mit köszönsz?

- Azt, hogy nem szúrt le a felelőtlenségem miatt.

- Felelőtlenség volt, ebben igazad van, de nekem nincs jogom, hogy leszúrjalak.

Remélem tanultál a történetekből. Szerelmes vagy a fiúba?

- Nem tudom, de ilyet többet nem csinállok – fogadkozott.

- Azért én is köszönöm, hogy engem avattál a bizalmadba.

- Úgy éreztem, hogy ezt mással nem tudom megbeszélni, és örülök, hogy elmondtam.

László témát váltott, mert úgy érezte, tanítványa levonta a megfelelő következtetést az eddigiekből.

- Ma elmaradt a gyakorlás – mondta, és Zsófi-ra nézett. – Egy hét múlva lesz az országos verseny. Addigra rendbe jössz, vagy mondjam le a nevezést?

- Nem kell lemondani.

Addig bepótolom a mai elvesztegetett napot.

- Jó, akkor holnap folytatjuk – állt fel László, és nyújtotta a kezét Zsófinak, aki elfogadta a segítséget, ő is felállt, megölelte oktatóját.

- Köszönöm – mondta még egyszer.

Másnap délután, már az istálló előtt várta László, Zsófit. Mellette állt Fáraó, mindenféle szerszám nélkül, csak a nyakán átdobott kötelet tartotta a kezében. Mikor meglátta tanítványát kiszállni az apja által vezetett autóból, integetett neki jelezve, hogy itt várja. Zsófi elbúcsúzott a dokortól, és hamarosan László elé ért. Csodálkozva nézett végig a lovon.

- Ma nem lovagolhatok? – kérdezte.

- Ma mást csinálunk – nézett talányos tekintettel László. A kötelet tanítványa kezébe adta, és elkezdte magyarázni a feladatot. – Vezesd be a karámba Fáraót, de ne cibáld a nyakát, hagyd, hogy magától kövessen. Ma erősítünk a kettőtök között lévő kapcsolaton – magyarázta, és közben elindult a karám felé.

Úgy tett, mintha nem figyelné, a gyenge kapoccsal összekötött versenytársakat.

Zsófi nem kérdezősködött, mert emlékezett a kezdet kezdetén kapott intelmre: - Mindig azt csinálod, amit mondok – mondta ezt László, még az első óra előtt. Beérve a karámba László elhúzódott az egyik sarokba, és onnan adta az utasításokat.

- Kezdj el kocogni a kerítés mentén. A kötelet mindig tartsd lazán.

Zsófi megindult, és a ló követte, először csak gyorsított a sétaütemén. A lány kicsit nagyobb tempóra váltott, így Fáraó ügetni kezdett. Mikor elértek a másik hosszú oldalhoz, László új utasítást adott: - Vedd le róla a kötelet.

Innen kezdve, minden kötelék nélkül szaladtak egymás mellett. Már csak a lelkük volt összekötve. A következő kanyar után a földön keresztbe feküdt egy akadályrúd.

- Ugorjátok át – mondta László a sarokból.

Elég lett volna, szaladni mintha semmi nem lenne az útban, de Zsófi értette mi a feladat, ezért, amikor a rúdhoz ért, ugrott mintha akadályfutó lenne. A ló követte a példáját, szinte egyszerre repülve zsokéjával.

- Így tovább – mondta László. – Sorba, ahogy az akadályok számát látod, ugorjátok mindet át.

A következő egy meredek volt, de csak fél méter magas. Mint jól összeszokott csapat egymás mellett repültek át felette.

A következő, már magasabb, az utána következő, még még magasabb.

- Amit már nem tudsz átugrani, azt kerüld ki – jött a következő utasítás -, de ugorj, mellette mintha együtt repülnél Fáraóval.

Zsófi kezdett fáradni, de tudta nem hagyhatja cserben a társát, ezért futott a következő meredekhez, ami már egy méter magas volt. Ezt már kikerülte, de együtt ugrott a lóval. Az utolsó, egy oxer, és versenymagasságú. Hasonlóan vették, mint az előzőt. László örömeiben tapsolni kezdett.

- Gyertek ide – szólt oda a kifáradt versenyzőknek.

Zsófi teljesen kifulladásra állt meg oktatója előtt, mellette Fáraó fujtatott.

- Ez csodálatos volt – ölelte meg lihegve a ló nyakát.

- Szerintem is. Ügyesek voltatok – dicsérte meg őket László. – Tudtam, hogy szoros köztetek a kapcsolat, de nem gondoltam, hogy elsőre végigcsináljátok hiba nélkül. Szeretnél még lovagolni?

- Ha nem muszáj, akkor, inkább a maradék időben lecsutakolnám Fáraót.

- Nekem az is jó, mert azzal is szorosabbá válik a kapcsolatuk. Majd holnap folytatjuk, akkorra felépítették egy pályát, mintha verseny lenne.

László magára hagyta tanítványát, és elsétált a tópart-ra. A nap a háta mögött már a látóhatár környékén járhatott, mert az árnyéka hosszan elnyúlt a víz felszínén. Elővette telefonját, és tárcsázott.

- Szia – köszönt bele a készülékbe Éva.

- Szia – fogadta László. – Este mehetek hozzátok? – kérdezte.

- Várjál, megnézem a naptáramat, hogy ez a te napod-e – viccelődött Éva. – Persze hogy jöhetsz, Petra már várja a tegnapi mese folytatását – váltott komolyra.

- Eligazítom Gézát, utána indulok – bontotta a vonalat.

40. fejezet

Már sötétedett mire a Havanna lakótelepre ért. Felcsöngetett a kaputelefonnal.

- Én vagyok – szólt bele, mikor meghallotta a kattanást, ahogy Éva felvette.

- Nyitom – jött a választ a hangszóróból, majd ezzel egy időben megszólalt az elektromos zár is.

Nem várt a liftre, szokása szerint gyalog ment fel a lépcsőn. Éva nyitott ajtóval várta.

Az előszobában ölelkeztek csak össze, és hosszú csókkal üdvözölték egymást. Petra nekifutásból ugrott László karjaiba.

- Folytatod ma a mesét? – kérdezte.

- Igen – válaszolt röviden László. – Nem tudom, mire emlékszel, mert nagyon hamar elaludtál.

- Fel kellene keresni egy kulcsmásolót – szolt közbe Éva. – Akkor csöngetés nélkül feljöhetsz.

- Jó lenne – mondta László -, de nem akartam én javasolni, hátha te másképp gondolod.

- Holnap elintézem, de most asztalhoz, mert tálalva a vacsora.

László mielőtt leült, meglátogatta a fürdőszobát, egy vacsora előtti kézmosás erejéig. Mikor visszaért, Éva karon fogta, és odavezette Petra elé.

- Szeretnék neked valamit elmondani – Lászlóra mosolygott, majd folytatta: - December tizenhatodikán összeházasodunk.

Petra boldogan talpra ugrott, mindkettőjüket megpusztilta.

- Nagyon örülök. Lajos nagyapunak, már elmondjátok? – kérdezte.

- Neki még nem, vacsora után felhívom – válaszolta László -, de most együnk, mert kihül a vajjas kenyér – nevetett Petrára.

- Nem az lesz a vacsora – mosolygott Éva is. - Úgy gondoltam, legyen a mai nap ünnep, ezért készítettem rántott csirkecomb, hasáburgonyával.

- Éljen! – kiabálta Petra. – Az a kedvencem.

- Nekem is – csatlakozott az örömhöz László.

Gyorsan elfogyott az étel. Amíg Petra a fürdőszobában a lefekvéshez készülődött addig László felhívta apját a hírrel. Lajos örömkönnyeivel küszködve gratulált nekik, és kérte a fiát, hogy adja át a telefont Évának.

- Szerbusz, kislányom – üdvözölte Lajos. – Nagyon örülök, hogy nem húzzátok tovább az időt.

Kérlek, engedd meg, hogy a szertartás után én rendezhessek nektek vacsorát.

- Nem akartunk nagy felhajtást csinálni ebből – szabadkozott Éva.

- Vacsora egy étteremben, azt nem nevezném nagy felhajtásnak – hárította el a tiltakozást. – Akit akartok, azt hívjátok meg, és szeretnék én is ott lenni.

- Ez természetes, de mivel nekem, nincs rokonom, akit meghívhatnék, így nem leszünk túl sokan. Két tanú, te nagyapu, mi ketten, és Petra, ennyire számíthatsz,

- Válasszatok éttermet, foglaljatok asztalt, a számlát én állom. Tekintsétek ezt nászajándéknak.

- Köszönöm a fiad nevében is, de mennünk kell lefektetni Petrát, mert későre jár az idő.

Elbúcsúztak, majd bontották a vonalat.

Petra már az ágyában feküdt mire oda értek jóéjszakát kívánni.

- Folytatod, amit tegnap elkezdted? – kérdezte Lászlót.

- Igen – ült az ágy szélére. – Hol is tartottam? – kérdezte, mintha nem emlékezett volna.

- A különleges, és érdekes lovakról meséltél, emlékszel? – kérdezte Petra, bizonyítva, hogy nem a mese elején aludt el tegnap.

- Emlékszem, már. Meséltem a pónikról, meg a kistermetű lovakról, amiket nem szabad összekeverni a pónikkal.

- Ma miről mesélsz? – kérdezett közbe Petra, és lejjebb csúszott a párnáján.

- Ma a frízokről, mondom el, amit tudok. – kezdte László a mesét.

– Ez egy nagyon szép, és érdekes fajta. Nevét egy germán néptörzstől kapta.

Ez a törzs Frízland északi részén telepedett le. Persze akkor külsőre még nem hasonlítottak a ma ismert rájuk jellemző megjelenésükre. A ma ismert külalakjukat a spanyol, és arab lovakkal való keresztezés alakította ki. Leginkább az andalúz lovak voltak nagy befolyással a formájukra. Azt te is tudod, hogy ezeknek a lovaknak a hosszúszőrzete, az összes fajta között a legtekintélyesebb – nézett mesélés közben Petrára, és látta, hogy már elég laposakat pislog, de a szemében, még ott van a figyelem. – A farkuk olyan hosszú lehet, hogy elérje a földet. A sörényük hullámos és, befonva is leérhet a térdükig. De a legfeltűnőbb rajtuk, hogy a bokájukon, hosszú szőrből álló zokni van. A vastag csontú erős lábak, és a rövid izmos, szép ívben hajló nyak, a hidegvérű lovakra jellemző, ennek ellenére, ez egy melegvérű fajta. Viszont amiért elkezdtem róluk mesélni az az egyik különlegességük, és sokan nem hallottak ilyenről. Azt tudod, hogy a lovak orra alatt, és az állán szőrszálak vannak, amik jellemzően, csak érzékelésre szolgálnak. Ezzel tudják meghatározni, hogy milyen távol vannak a tenyeredtől, amikor répát nyújtasz eléjük. Ez minden lófajtánál megtalálható, de a fríz lovak szeretik túlzásba vinni a szőrnövesztést.

Náluk, és még egy fajtánál, amit úgy hívnak, shire előfordul, hogy ez a szőrzet sűrű, és hosszúra nő. A gazdák szeretik úgy megfésülni, hogy olyan bajuszuk lesz, mint a férfiaknak. Előfordul, hogy mint egy huszárnak, felfelé kunkorítják a végét. Ezeket a lovakat nevezik bajuszos lovaknak.

Úgy belemélyedt a fajta bemutatásába, hogy észre sem vette, mikor aludt el a kislány, de most, lenézett rá, látta, hogy egyenletesen szuszog, mélyen alszik.

Megigazította a takaróját, megpuszilta a homlokát, és magára hagyta. Az ajtóból suttogva visszaszólt: - Aludj jól.

Másnap korán érkezett a lovardába, és már messziről látta, hogy nagy felbolydulás van az istállóban. Megszaporázta lépteit, mert minél hamarabb ki akarta deríteni a szaladgálás okát. Belépett az istálló folyósóra, és látta, hogy Fáraó nyitott bokszejtája előtt a legnagyobb a tolongás. Ahogy odaért, már nem kellett kérdezni az okot, mert látta, hogy a ló fekszik, és ez jót nem jelenthet.

- Az orvost hívtad már? – kérdezte Gézát.

- Igen, hamarosan itt lesz.

- Mióta fekszik?

- Én már hat óra előtt itt voltam, akkor még állt, nem láttam rajta semmit – magyarázta Géza. – Fél óra múlva jöttem erre ismét, akkor már feküdt. Az esti takarmányát nem ette meg. Lehet, hogy kólikás?

László odament a fekvő lóhoz, megnézte az ínyét, utána végigsimogatta az egész testét, közben, minden négyzetcentimétert megvizsgált.

Befejezés képen megtapogatta mind a négy bokáját. Ekkor lépett be az állatorvos.

- Találtál valamit? – kérdezte az éppen felegyenesedő Lászlót.

- Semmit, de nem én vagyok az orvos.

- Próbáljuk meg felállítani – javasolta Dóra. – Géza gyere, segíts te is.

- Jövök doktornő – lépett közelebb, a ló hátához.

László alányúlt Fáraó fejének, Gáza a nyakát emelte, a doktornő a pofaszíjánál húzta. Első próbálkozás sikertelennek bizonyult.

- Még egyszer – javasolta László.

Másodszor, hasra fordult, és először a mellső, majd a hátsó lábait is kinyújtotta, és felállt.

- Vezessük ki a folyósóra – mondta Dóra.

Ahogy kiértek a bokszból megállította a csoportot, és elkezdte vizsgálni az állatot. Az állkapocs alsó ívén kitapintotta a pulzusát.

Pár másodpercig számolta, utána elkezdte átnézni a ló egész testét, hátha talál rajta valami csípést, vagy bármilyen elváltozást.

Utána a sztetoszkópjával mind két oldalon, több helyen meghallgatta a belső hangokat.

- Mi a baja? – kérdezte László idegesen.

- Sajnos a ló nem tudja megmondani, de amit egyből meg tudtam állapítani, hogy nagyon kevés a bélhangja. Mikor ürített utoljára bélsarat – kérdezte a doktornő.

László Gézára nézett, mivel ő nem tudott válaszolni a kérdésre.

- Tegnap délután, takarítottam ki a bokszát, azóta nem volt semmi – válaszolta Géza.

- Az este bekészített abrakot sem ette meg.

Dr. Takács odalépett az önitatóhoz, és megnyitotta, hogy meginduljon a víz, azonnal elkapta kezét.

- Ez a víz nagyon hideg – állapította meg. – Géza, hoznál vödörben kéz meleg vizet?

A lovász hamarosan megjelent, kezében egy vödörrel, ami félig volt töltve.

- Itasd meg – utasította a doktornő.

Fáraó mohón inni kezdett. Látszott rajta, hogy nagyon szomjas.

- Megnyugodhattok – kezdte a magyarázatot Dóra. – Iszik egy nagyot, utána sétálj vele addig, amíg a széklet meg nem jelenik. Szerintem fél óra múlva rendben lesz.

- Ott az itató – méltatlankodott Géza -, miért nem ivott?

- Egyszerű, nem szereti a hideg vizet – vette át a szót László. – Mától rendszeresen kapjon langyos vizet vödörből. Intézkedni fogok, hogy minden istállóban legyen hideg-meleg víz, hogy szabályozni tudjuk az önitatókból folyó ital hőmérsékletét. Biztos, a többi lónak is jót tesz, ha javul az ellátásuk.

41. fejezet

Zsófi számára eljött a nagy nap. Kora reggel indultak a versenyre a már ismert útvonalon. Ma is négyen voltak, de Éva helyett Géza ült be László mellé. Zsófin látszott a verseny előtti drukk. Nem nagyon beszélgetett senkivel. Az út nagyobb részében, kifelé nézett a terepjáró oldalablakán, mintha lett volna mit nézni. Petra időnként kérdezett tőle valamit, arra röviden válaszolt, jelezve, hogy nincs kedve beszélgetni. Gondolatait lekötötte, a verseny bonyolultságának feldolgozása.

Már az első megmérgetetés alkalmával rájött, hogy a fizikai megterhelés mellett komoly agymunkát jelen a pálya megtanulása. Nem elég megjegyezni az akadályok sorrendjét, hanem fejben kell tartani azt is, hogy melyik akadályt, hogyan kell megközelíteni, utána hány vágtaugrás a következő. Hol kell szűken kanyarodni, és melyik akadály előtt kell hosszan kivezetni a lovat, hogy a megfelelő tempót elérje.

László megállt a már ismerős fehér vaskapu előtt. Kiszállt az autóból, és előre ment a portásfülkéhez.

Emlékezve legutóbbi bejelentkezésre, kicsit távolabb maradt a kinyíló ablaktól.

- Már megint korán érkeztek – ismerte meg Lászlót, a pirospozsgás ember.

László örömmel nyugtázta, hogy nem fogyott még el a szalonna, mert ma is azt eszegetett. Szerencsére, a reggeli házi pálinka ma elmaradt, ezért közelebb lépett.

- Mint legutóbb, ma is szeretnénk megnézni a felépített pályát.

- Semmi akadálya – nyugtázta a portás. – Nyitom a kaput, bent már ismerik a járást.

A mondat befejezése után, azonnal becsukta a kisablakot, valószínű nem örült a beáramló reggeli hűvös levegőnek.

A versenyre való jelentkezés után, leparkoltak a kijelölt helyen, és már gyalogosan megkeresték a bokszt. Géza bekötötte Fáraót, és elkezdte a nyugtató jellegű lekefelést.

Zsófi nem tudott magával mit kezdeni.

- Elmehetek megnézni a pályát? – kérdezte.

- Menjek veled? – nézett mosolyogva László, a láthatóan ideges lányra. – Segítsek kielemezni?

- Szeretném most egyedül – hárította el edzője segítségét. – Egyszer el kell kezdeni egyedül felmérni a lehetőségeket.

- Itt megvárunk, addig Petrával felkészítjük Fáraót.

Zsófi elindult a fedett karám felé, ahol legutóbb, vagyis az első versenyén harmadik helyezést ért el. Belépett a fedett pályára. Első ránézésre, megint bonyolultnak tűnt az akadályok sorrendje. Megkereste az első akadályt, ami nem volt egyszerű, mert a bejárattól a tábla hátulját látta csak.

Meredekkel indul, a második triple bar-t, elég nagy kanyarral kell megközelíteni.

A harmadik a vizesárok, fölötte százhuszonöt centiméter magas meredek akadály. Ez elég magas, és a víz miatt hosszú is. – Erre nagyon kell figyelnem – gondolta. A negyedik, és ötödik, kettős akadály. először oxer, és meredek a sorrend, utána fordítva. A négyes között két vágtaugrás, a következőnél három. Eddig nem látott semmi lehetőséget a menetidő csökkentésére. Mindenütt szűk helyek, a kanyarokat nem lehet levágni. Ha gyorsabban hajtja Fáraót, akkor benne van a futamban a verőhiba. Ezen gondolkodva sétált tovább az akadályok között, és gépiesen számolta a lépéseket. A hatos, meredek, utána oxer, oxer, meredek, az utolsó a tizedik, ismét oxer.

Még egyszer végig ment a pályán, de semmi újat nem tudott felfedezni. Lehajtott fejjel tért vissza a csapatához.

- Mit láttál? – kérdezte László.

- Bonyolult, sok az akadály szűkek az utak, és sok helyen nagy íveket kell lovagolni – magyarázta Zsófi. – Nem találtam semmi lehetőséget ahol jobb lehetek, mint a többiek.

- Elmenjek veled? – kérdezte László.

- Nézzük meg együtt?

- Mehetnék én, vele? – lépett oda Géza. – Mindig szerettem ugratni, megnézném, hogy mit tudnék kihozni ebből a menetből.

- Jó, menjetek, nézzétek meg együtt – adta be a derekát László -, de utána én is megyek, hogy lássam mit alkottatok ketten.

- Az jó lesz – nyugtázta Zsófi. – Ezt a pályát, jobb többször végigjárni.

Zsófi és Géza elindultak a felfedező útra. Géza ment elől. A tizedik akadályig nem szólt semmit.

Magában számolt, szemével pásztázta a terepet. Az utolsónál megállt, és Zsófi nézett.

- Nem egyszerű – nézett még egyszer körül. – Menjünk vissza a nyolcshoz – javasolta.

Zsófi szó nélkül követte, nem tudta mit akar azzal az akadállyal.

- Innen kénytelen vagy megkerülni az egyest, de ha utána a kilencest elrontod, persze nem úgy, hogy levered – kezdte magyarázni a teendőket. – Ha a megkerült akadállyal párhuzamosan közelítesz a kilenceshez, akkor ferdén érkezel oda, erre mondom, hogy elrontod. Úgy ugrasd, mint egy oxert, nehogy leverje a hátsó lábával. Így a túloldalon úgy érkezel, hogy már nem kötelező megkerülnöd a hetest, csak az öt/b, és a négy/a mellett kell elmenned, ezzel nyersz pár másodpercet. Azért ez veszélyes is egy kicsit, mert ha nem húzódasz a négy/a mellett eléggé balra, akkor szűk lesz a kanyar a tízesre, és könnyen leverheted.

Ekkor lépett be a pályára László, és anélkül, hogy csatlakozott volna hozzájuk, körbe járta az akadályokat. Mikor végzett, ő is visszasétált a nyolcshoz.

- Nem tudom, hogy ti mit találtatok, de itt nem sok lehetőség van – állapította meg azt, amit eddig előtte, már ketten megtettek. – Egy lehetőséget látok, de elég kockázatos. El kell rontani a kilencest, akkor nem kell megkerülni a hetest, de kicsit szűk lesz a forduló az utolsóra.

- Géza pont ezt mondta – állt oda Zsófi az elrontásra ítélt akadályhoz, ellenőrizve a szöveget, ahonnan jó ívet tud venni a tízesre.

László nem reagált Zsófi megjegyzésére, de fejben nyugtázta, hogy nem csalódott Gézában.

Vannak jó meglátásai, de egyelőre nem mondta ki hangosan dicséretét.

- Menjünk vissza – javasolta. – Kezdheted bemelegíteni Fáraót. Petra már lélekben felkészítette a megméretetésre. Visszasétáltak a bokszhoz, ahol a kislány még mindig simogatta a ló homlokát, és mintha beszélgetett volna vele.

Meglátta a közeledő csapattársakat, ezért megfogta a kantárt, és kivezette Zsófi elé a lovat.

- Felkészült a versenyre – állította meg Fáraót a zsokéja előtt, és azt mondta: - *Menjetek.*

Ló és lovasa lépésben elindult a bemelegítő karám felé, ahol többfajta akadály is fel volt állítva. A szokott módon először lépésben tett meg két kört, majd ügetve, utána a rövid vágta következett. A végén találomra átugrott pár akadályt.

Éppen befejezte, amikor meghallotta a hangosbemondót, ami az ifi verseny résztvevőit szólította a versenykarámhoz. A Fáraónak kijelölt boksz előtt László vezette őket a gyülekező helyre.

- Most is csak azt tudom mondani, amit szoktam – kezdte intelmeit, séta közben.

– Nem a győzelem a fontos, hanem a biztonság. Ne hajtsd bele Fáraót semmi kétes dologba. A kilences akadályt, úgy vedd, ahogy neked biztonságos. Ha verőhiba nélkül teljesíted a pályát, akkor legrosszabb esetben harmadik leszel, mivel ismerjük az ellenfeleket. Ha a kilencest ferdén veszed, megvan az esélye, hogy az utolsót levered.

Akkor jó, ha az első ötbe beférsz. Érezni fogod, hogy a végén milyen erőnlétben van a lovad, és csak akkor fogod tudni eldönteni a további lehetőségeket.

Ha úgy döntesz, hogy ferdén ugrod a kilencest, akkor utána, majdnem súrold a bal lábaddal a hetes akadály kitörés gátlóját, akkor van esélyed az utolsó akadály átgátlására. Odaérték a gyülekező helyre. László elengedte a ló álszíját.

- Sok sikert – veregette meg Zsófi csizmáját. – Te leszel az utolsó induló, az előtted futókat ne nézd, csak Fáraót tartsd melegen, aztán lesz, ami lesz.

Othagyta tanítványát az ellenfelek között, elindult a lelátó felé, hogy megkeresse Gézát, és Petrát. Még körül sem nézett, mikor a háta mögött ismerős hang ütötte meg a fülét. Megfordult a hang irányába, és azt látta, amire gondolt.

- Fruzsina, örülök, hogy látom – üdvözölte az ismét nagyon csinos újságírónőt.

- Üdvözlöm, László – fogadta az üdvözlést –, ugye szólíthatom így? – kérdezte, de a választ már nem várta meg, folytatta mondandóját: - Láttam a kislányt, akit a versenyre hozott. Nagyon ígéretesnek tűnik.

Láttam őket a bemelegítő karámban ugratni. A verseny után szeretnék önökkel egy riportot készíteni, és az sem számít, hogy ma milyen helyezést ér el.

- Tudja melyik a boksunk, ott fogjuk várni, mielőtt haza indulunk.

- Ott leszek – fogadkozott Fruzsina, sarkon fordult, és magára hagyta Lászlót.

Beszélgetés közben, már megtalálta a lelátón, csapattársait. Nagy öröme, Füzesi doktor is megérkezett, hogy drukkoljon a lányának.

Mellette jobb oldalon, egy nagyon csinos hölgygel, akiben felfedezte Zsófi vonásait, kicsit érettebb kivitelben.

42. fejezet

A versenyzők egymás után érkeztek a karámba, hogy tudásuk legjavát mutassák meg a közönségnek, és nem utolsó sorban a bíráknak. Zsófin kívül heten fértek be az országos döntőbe. A versenyzők hiába voltak, ügyességben, felkészültségben, azonos szinten, mert ott volt a kiszámíthatatlan tényező, a ló. Ez mindig is szeszélyes összetevője a díjugrató versenyeknek. Előre soha nem lehet tudni, hogy a verseny napján milyen hangulatban lesznek, mennyire veszik komolyan a feladatokat. Az eddig látott párosok között volt ilyen is, és olyan is. Volt olyan ló, és lovas, akinek sikerült nagyon összeszednie magát, és hiba nélkül teljesíteni a pályát. Két versenyzőnek már a harmadik akadály, a vizesárok, is elég volt ahhoz, hogy háromszori ellenszegülés miatt kizárják őket.

László mindegyik lovat ismerte, és tudta erről a kettőről is, hogy eddig nem jelentett nekik megoldhatatlan feladatot a vizes akadály. Ma nem volt kedvük átugrani.

A maradék öt ellenfélből, háromnak sikerült begyűjteni egy, vagy két verőhibát. Csak kettő ment hibátlan pályát, és az egyiknek az ideje is nagyon jó volt, mert megmerte tenni azt, amit László, és Géza is észrevett a pályarövidítéssel kapcsolatban.

Utolsó versenyzőként Zsófi érkezett a karámba. Nyugodtnak látszott, de László biztos volt benne, hogy a vérnyomása nem a normális szinten van.

A bejárat után megállította Fáraót, és fejbiccentéssel üdvözölte a bírókat. Megkapta az indulási engedélyt.

Pár lépés után ügetésre váltott, körbevezette lovát a pálánk mellett, utána átlósan az akadályok között irányította át lovát, így érve el az indulási pozíciót.

Ügetésből rövidvágatára váltott, és haladt az első akadály felé. Nagyon tisztán magasan ugrott Fáraó, látszott rajta, hogy összeszedetten, és örömmel teljesíti feladatát. A hosszú íveken Zsófi gyorsított, de az akadályok előtt időben szedte össze a lovat.

A nyolcas akadály is hibátlan volt. Az egyes megkerülése után László már látta a mozgásából, hogy a kilencest a megbeszéltek alapján el fogja rontani. A szög jó volt, az elugrási távolságot úgy választotta meg, hogy ne csak magas, hanem elég hosszú is legyen az ugrás. A túloldalon szépen fogtak talajt, nem zökkent ki a lendületből. Egyenesen tartottak a hetes felé, majd elkezdtek kanyarodni a tízes akadály felé.

Zsófi bal lábát érintette a hetedik akadály kitörés gátlójára rakott művirág csokor.

- Eddig jó – suttogta maga elé László, és fel sem tűnt neki, hogy a körmei beleszúródnak a tenyerébe, annyira erősen szorítja ökölbe.

Kicsit túlvezette Fáraót a kanyarodási ponton, majd szűk íven ráfordította az utolsó akadályra, így marad két vágtaugrásnyi egyenes szakasz, ami alatt elő tudja készíteni a tízes akadály átugrását.

- Kicsit gyors vagy kislány – mondta ki most hangosan László.

Zsófi is érezte a sebességet, azért kicsit megtartotta gyeplőt, így a második vágtaugrásnál már megfelelő sebességgel közelítettek az oxer felé. Az elugrás jó helyen történt, de mégis hangosan koccant Fáraó hátsó lába a távolabbi rúdon.

Mindenki lélegzet visszafojtva figyelte, ahogy odavissza billeg a rúd a kengyelben.

A közönség szinte egyszerre fújta ki tüdejének tartalmát, amikor egyértelművé vált, hogy fenn marad.

- Éljen! – ugrott fel és kiabált egyszerre, Füzesi doktor, a felesége, László és Géza.

Zsófi ráhajolt lova nyakára átölelte, és megpuszilta, majd felegyenesedett, és boldogan integetett a közönség felé.

Ekkor szólalt meg a hangosbemondó:

- Füzesi Zsófia verőhiba nélkül, legjobb idővel hatvankilenc másodperc alatt teljesítette a pályát.

Az eredményhirdetés után Fáraó boksa előtt gyülekezett a kis csapat, kiegészülve Zsófi szüleivel. A többi versenytárs vezetője, vagy edzője egyenként jöttek gratulálni a győztesnek. Mikor az ünneplők gyűrűje lazulni kezdett László, és Zsófi körül, odalépett hozzájuk Dr. Füzesi, és nyújtotta kezét László felé.

- Gratulálok én is, és szeretném megköszönni, hogy ennyit foglalkozott a lányommal.

- Köszönöm, de öröm, volt vele dolgozni – szabadkozott László. – Eddig nem sok tanítványom, volt, de biztos vagyok benne, hogy Zsófi egy különleges lány. Ilyen gyorsan ennyit fejlődni, ez különleges dolog.

- Nagyon jó szemmel választotta ki a lányomat, erre a feladatra. Több tréner látta már lovagolni, de senki nem vette észre benne ezt a tehetséget.

- Jó napot kívánok – üdvözölte a társaságot, Fruzsina.

- Üdvözlöm – fordult oda László.

– Hagy mutassam be önnek Dr. Füzesi Pétert, és feleségét, ők a győztes kislány szülei.

A doktor és felesége egyszerre nyújtották kezüket üdvözlésre.

- Tokodi Fruzsina vagyok, a Lovas élet újságírója – mutatkozott be, és sorban kezét rázott a szülőkkel. – Gratulálok a lányukhoz, felejthetetlen pályát ment. Ha nem nyert volna, akkor is vele készítem a riportomat, mert így a semmiből feltűnve, kevesebb, mint fél év alatt bekerülni az országos döntőbe, ez egyedülálló.

Fruzsina kezében működött a diktafon, ezt a mondatot már fel is vette, bevezetve a riportot.

- Örülök, hogy Zsófi szüleivel is beszélhetek, így elmondhatják, hogy milyen kislány volt, és milyen, ma a győztes. Azt hiszem négy, vagy talán, öt éves lehetett, amikor először lóra ült – kezdte válaszát a doktor.

- Tudatosan, vagyis előre megfontoltan irányították a lovaglás felé? – kérdezett közbe a riporter.

- Nem – válaszolt röviden Zsófi Anyja. – A férjemet már úgy ismertem meg, hogy rendszeresen járt lovagolni – magyarázta.

- Én nem vagyok egy lovardába járó ember, de amikor a kislányom megszületett, sokszor együtt jöttünk az állatok közé. Nem feltétlen a lovak miatt, hanem azért mert itt sok állattal találkozhat, és mind a kettőnk számára fontos volt, hogy az állatok szeretetére neveljük. Péter ilyenkor hódolt szenvedélyének, lovagolt, mi a kislánynyal körbejártuk a lovakat, közben találkoztunk kutyával, macskával. Ha egyik sem érdekelte Zsófit, akkor csak guggolt az alig két négyzetméteres aranyhalas tó mellett, és nézte, hogyan úszkálnak a piros, és majdnem fehér halak.

- Mikor döntöttek úgy, hogy lóra ültetik? – tartotta a diktafont a doktor elé.

- Mi nem döntöttünk – mondta Füzesi doktor, csodálkozva a kérdésen.

– Egyszer Zsófi azt mondta, hogy ő is fel akar ülni. Mindig igyekeztünk teljesíteni, amit a lányunk szeretett volna csinálni. Először pónin ült, első alkalommal csak, mint utas.

- Szerette? – irányította a beszélgetést Fruzsina.

- Nem mondhatnám, tíz perc után leszállt, és azt mondta: - Nagyon ráz.

- Egy darabig nem erőltettük, megvártuk, amíg úgy dönt, ismét fel akar ülni. Akkor már úgy szerette volna, hogy egyedül megy, ne vezesse senki.

Akkor kezdett el lovagolni tanulni, és már a harmadik órán feltűnt az oktatójának, hogy nagyon gyorsan fejlődik.

A vezetőszárat, már csak a biztonság kedvéért tartotta a kezében, mert Zsófi minden utasítást végre hajtott, és a lovak készségesek voltak a keze alatt. Egy hónap múlva már osztályban lovagolhatott. Két éve, egyedül lovagolhat, mert amit lehetett azt megtanulta - Hogyan jött az ötlet, hogy ugrasson?

Sárosi Lászlót kérdezem, aki Zsófi trénere. – tartotta most László elé a felvevőt.

- Amióta Zsófi a lovardába jár, figyeltem a fejlődését, és már kicsi korában is ígéretes tehetségnek tartottam. A balesetem óta, elég mély gödörben voltam, lelkileg – valotta be gyengeségét László. – Idén elhatároztam, hogy ezen változtatok, és visszatérek a versenyzéshez.

- Tervezte, hogy rajthoz áll? – kérdezett közbe Fruzsina.

- Én már annak is örülök, hogy ismét lóra tudok ülni. A tanítványaimon keresztül állok már csak rajthoz – magyarázta László.

– Visszatérve az eredeti kérdésre, fél évvel ezelőtt úgy éreztem, itt az ideje, hogy ismét elkezdjem a tanítást, és Zsófi jó alanynak bizonyult.

Amíg fel nem vettem neki, az ugratást addig eszébe sem jutott, de utána, minden időt, és energiát a feladat végrehajtásának szentelt. Soha nem kellett erőszakosnak lenni vele, mert, ha valami nem sikerült ő haragudott legjobban magára. Igyekezett minél előbb kijavítani.

- Nagyon együtt vannak a lóval – állapította meg Fruzsina. Hogy sikerült ilyen társat találni neki?

- Ők találták meg egymást – mondta László. Kölsösös köztük a szeretet, és a bizalom, ezért együtt mindenre képesek.

- Én végig néztem a versenyt, és ezen kívül, még nagyon sokat, amióta a lapnak dolgozom, de ilyen nyugodt, és a feladatára figyelő lovat még nem láttam. Nem zavarta semmi, csak az ugrásokra figyelt, ki tudta zárni a zajongó közönséget – vezette fel kérdését. – Milyen edzést alkalmaztak, ami így felkészítette?

- Fáraó nyugodt állat – magyarázta László -, de van egy titkos fegyverünk, amit ma is alkalmaztunk.

- Megtudhatom, hogy mi az?

- Mivel titkos, nem szívesen mondom el – mosolygott a riporterre László -, de maga rokonszenves nekem, és bízom benne, hogy nem adja ki a titkot, ezért elárulom. Úgy hívják Petra.

- Nem értem – nézett csodálkozva Fruzsina.

- Petra anyukáját decemberben feleségül veszem, úgy-hogy mondhatom, hogy ő a lányom. Alig múlt kilenc éves, de mindent tud a lovakról. A legvadabb lovakat is meg tudja nyugtatni, a legkezelhetetlenebbekkel kicsit elbeszélget, és kezes báránnyá változnak.

- Ló suttogó? – kérdezte Fruzsina kikerekedett szemekkel.

- Én még ilyen képességekkel rendelkező emberrel nem találkoztam, pláne nem gyerekekkel. Beszélhetnék vele? – kérdezte izgatottan.

- Nem nevezném suttogónak, inkább azt mondanám, hogy érzékeny a lovakra, és ezt az állatok is érzik. Megnyugszanak, ha úgy tapasztalják, hogy figyel rájuk valaki. – magyarázta László. – Ahhoz, hogy kérdéseket tegyen fel neki, anyukája beleegyezése kellene, de ő jelenleg nincs itt. Írhat róla a cikkben, de nem szeretném, ha kérdezné.

- Így marad a titkos fegyver – nyugtázta a hallottakat Fruzsina. – Köszönöm a riportot, ezt biztos sokan el fogják olvasni, a következő számban benne lesz. Remélem, megveszik.

- Biztos lehet benne – nyugtatta meg László. – Azonban mielőtt véglegesítené a cikket, látogasson el hozzánk, a lovardába.

Írhatna pár sort az ottani körülményekről, a családi hangulatról. Az olvasói képet kapnának róla, hogy hol születnek ezek a remek eredmények.

- Köszönöm a meghívást, élni fogok vele.

Kikapcsolta a diktafont, eltette a táskájába, mindenki-vel kezét rázott, és magára hagyta a boldog csapatot.

43. fejezet

A lovardában kezdett meg szokottá válni az ünneplés. A két asztal most Fáraó bokszejtajánál volt felállítva. Az előkészületekben tevékeny részt vállalt Éva is, aki a mai ösztánc után igyekezett időben ide érni.

László, kapun áthajtó szerelvényét, az ünneplő társaság várta. Gyalog kísérték az istállóig. A sort most Füzesi doktor autója zárta, mert őket is meghívta László.

Zsófi vezette be Fáraót az istállófolyosóra, egészen a neki megterített asztalig. A ló nem kérte magát, azonnal megkóstolta a vizet, majd nekilátott a zab elfogyasztásának. Hűvös este volt, de ez nem zavarta az összegyűlt társaságot, és ahogy fogyott a pezsgő, úgy emelkedett a hangulat. Egymás után jöttek a munkatársak gratulálni a csapat tagjainak.

A lovarda többségi tulajdonosa, nem szokott megjelenni ilyen alkalmakkor, de most ő is együtt ünnepelt a beosztottakkal.

- Gratulálok –lépett oda Lászlóhoz, és nyújtotta a kezét. - Köszönöm, Béla.

Nem gondoltam, hogy te is eljössz.

- Ez nekem is ünnep, és nem akarom kivonni magam a jó eseményekből sem. Ezek a győzelmek növelik a lovarda elismertségét.

Igaz, hogy kevesen vagyunk, de most bebizonyosodott, hogy a nagy társaságoknak is oda kell figyelni a mi versenyzőinkre.

- Remélem ez a fizetésekben is meg fog jelenni – mosolygott László főnökére.

- Ha a bevételeink nőnek, akkor természetes, hogy ez meg fog látszani a bérekben is – válaszolt talányosan Béla. – Arra gondoltam – váltott számára komolyabb témára -, hogy egy kicsit átszervezzük a működésünket. Amikor felvettelek, úgy gondoltam, hogy jó tréner leszel, és nem szóltam egy szót sem, amiatt, hogy elbújsz az amúgy fontos teendők mögé.

- Hosszú idő volt, amíg feldolgoztam a balesetemet.

- Tudom, ezért nem sürgettelek, de most eljött az idő, hogy azzal foglalkozz, ami előrébb viszi a társaságot. A papírmunkát bíz másra, te pedig koncentrálj arra, hogy minél több versenyzőnk legyen. Ha kell, akkor veszünk még, olyan lovakat, akik jobban megfelelnek az elvárásaidnak.

- Már elkezdtem azokat a munkákat leadni, amik elvontak az edzői munkától, ezért vettem fel egy új lovászfiút – tájékoztatta főnökét László. – Szeretnék több tanítványt, amire a győzelmek után egyre nagyobb az esély. Ezért beszélgettem Zsófi győzelme után a Lovas élet újság, riporterével. A következő számban jelenik meg a cikk. Kértem, hogy előtte látogasson el ide, és írjon pár sort a lovardáról is.

- Ez jó ötlet, a reklám mindig jól jön – mondta Béla. – Ezt vártam tőled, és örülök, hogy végre a csapat élére állsz. A részleteket hamarosan megbeszéljük – nyújtotta ismét a kezét. – További jó ünneplést – mondta búcsúzás képpen.

László körülnézett az nevetgélő társaságon. Évát kereste. Előbb Petrát látta meg, épp egy pogácsát vett el a tányérról, amin egyre kevesebb volt. Évát a Füzesi házaspár mellett találta, akikkel nevetgélve beszélgetett. Megkerülve Fáraó farát, csatlakozott a kis csoporthoz.

- Gratulálok – mondta Füzesi ismét.

- Köszönöm, de egyszer már gratulált.

- Most a közelgő esküvőhöz – mosolygott az ifjú férjelöltre. – Éva említette az örömteli eseményt. De beszéljünk inkább a lányomról – váltott témát a doktor. – Szeretnék fizetni Zsófi oktatásáért.

- Ő a kabalám – magyarázta László -, mondhatnám azt is, hogy kísérleti alany, de ez csúnyán hangzik.

Vele tértem vissza a versenypályára, ő segített át a kezdeti nehézségeken. Nagyon jó tanítvány, és sokat köszönhetek neki.

Úgy érzem, ő is szívesen tanul tőlem, és nem szeretném elrontani a kapcsolatunkat, ezért nem fogadok el az órákért semmit.

- Tiszteletben tartom, amit mond, de szeretném valahogy meghálálni, amit tesz – gondolkodott el egy kicsit Füzesi.

Egyezzünk meg, ha baj lesz a szívével, és esetleg műteni kell, akkor hozzám fordul – nevette el magát a doktor.

- Remélem soha nem lesz rá szükség – nevetett vissza László.

A beszélgetést Zsófi szakította meg, mert a semmiből előkerülve, megölelte edzőjét.

- Soha nem voltam még ilyen boldog – lelkendezett. – Nem tudtam, hogy ennyire jó érzés ott állni a dobogó legtetetén, és látni, ahogy mindenki engem ünnepel.

- Szerintem, lesz még benne részed – ölelte meg László is. – Abban is biztos vagyok, hogy egyszer onnan fogod hallgatni a Magyar himnusz.

Kibontakozott Zsófi karjai közül, megfogta Éva kezét, és elbúcsúztak a Füzesi családtól. Megkeresték Petrát, és hármasan sétáltak ki az istállóból... A fedett karám mellett elhaladva látta, hogy ketten, még ilyen késő este is lovagolnak. Vissza kellett fognia magát, hogy ne kiabáljon oda: - Lejjebb a sarkat, egyenesen üljön, hátrébb a csuklót – de nem tette, mert nem az ő tanítványai.

Magbotlott valamiben, még jó, hogy Éva belekarolt, és megtartotta.

Ekkor jött rá, hogy nem a lába alá néz, hanem a kerek Holdat bámulja.

Olyan nagynak, és közelinek látta, hogy a krátereket is ki lehetett venni. A tó vízében tükröződő képe megtört az enyhe hullámokon.

Csendben sétáltak tovább, de szeme sarkából látta, hogy Éva, és Petra is ezt a képet csodálja. Elhaladtak a bokszok mellett, ahol az ajtó fölött érdeklődve kinéző lovak szemében is a Hold csillogott. Petra némelyikhez odalépett, és megsimogatta az orrát.

A séta László szobájánál ért véget.

- Nem baj, ha ma itt alszunk? – kérdezte Évát.

- Kicsit szűkösen leszünk, de ma nekem sincs kedvem hazamenni.

Reggel korán ébredtek, csak Petra aludt tovább. Évának, és Lászlónak kicsit keskeny volt az egyszemélyes heverő, de feledtette a kényelmetlenséget, hogy ilyen közel lehetek egymáshoz. Halkan összeszedték a tisztálkodó eszközöket, és elsétáltak a mosdóhoz.

A víztől felfrissülve értek vissza a szobához.

- Nincs kedved lovagolni egyet? – kérdezte, pedig tisztában volt vele, hogy Éva még nem ült lovon. – Szeretek ilyen szép időben reggel kilovagolni – tette hozzá kedvcsinálásként.

- Én nem tudok lovagolni – szabadkozott Éva.

- Nem kell tudni, te csak utas leszel, csak élvezned kell a jó levegőt, és a látványt.

- Egyszer úgyis meg akartam próbálni – adta meg magát.

Csendben készülődtek a szobában, nehogy felébredjen a kislány.

László felhúzta a csizmáját, utána benyúlt a szekrénye aljába, és kivett egy másik párat, amit odanyújtott Évának.

- Ezt vedd fel! – súgta a fülébe.

Éva csodálkozva forgatta meg a kezében a lábbeliket, megállapítva, hogy ezt még eddig senki nem használta.

- Neked vettem – világosította fel László.

Gyorsan befejezték az öltözködést, és egy-egy kobakkal a kezükben kisurrantak a szobából. Az istállóban Gézába ütköztek.

- Jó reggelt – üdvözölte őket. – A reggeli lovaglás csodálatos dolog – dünnyögte a nem létező bajusza alatt, mosolyogva.

- Jó reggelt, Géza – fogadták egyszerre a köszöntést. – Segítenél felnyergelni két lovat?

- Évának Marcipánt javasolnám – fejtette ki véleményét kéréstlenül.

- Én is rá gondoltam, nekem, meg Csillagfényt – fogadta el Géza ötletét László. Te nyergeld Marcipánt – adta ki az utasítást.

Öt perc múlva készen volt mind a két ló.

László nyeregbe segítette Évát, utána ő is felült a lovára.

Marcipán állszíjára egy vezetőszárat rögzített, így Évának csak utazni kellett a lovon. Sétálva hagyták el a lovardát, az erdei ösvény felé.

Az erdőben nem mozdult a levegő, így mintha melegb lett volna, mint a tó mellett. A párás reggelben, a lehullott, halott levelek fanyar illata terjengett. A lovak patája alatt susogott az avar.

A fákon megmaradt levelek, a zöld kivételével ezer színben pompáztak.

Éva nem tudott betelni a látvánnyal. Forgatta a fejét, hátha sikerül megpillantani az erdőt betöltő hangok tulajdonosait.

A szeme lassan hozzászokott, hogy különválassza az faágak dzsungeléből az éneklő, vagy dolgozó madarakat. Mosolyra húzódott a szája mikor megpillantott egy önfelédten füttyülő feketerigót.

Alatta a vastag fatörzsön, szorgalmas ütve fúróként dolgozott egy harkály. Egy másik fán riadtan futott be egy mókus az odújába.

László, kicsit gyorsabb tempóra váltott. Marcipán is felvette a sebességet, ettől Éva kénytelen volt abbahagyni a természet csodálatát.

- Elég rázós lett az út – panaszkodott Éva.
- Minden második lépésnél könnyíts ki - javasolta lovas szlengben László.
- Mit csináljak? – kérdezte csodálkozó szemekkel Éva.
- Minden második lépésnél emelkedj fel a nyeregben – magyarázta László, már érthetőbb nyelven.

Éva megpróbálta teljesíteni a feladatot.

- Ez így elég fárasztó – panaszkodott ismét.
- Ha megszokod, ezt a mozgást, akkor érezni fogod, a rugózás jó ütemét, és ki tudod használni a ló hátának mozgását, az segít az emelkedésnél – magyarázta László.
- Maradj mindig egyensúlyban, a csípőd pedig, ne csak felfelé, hanem, fel, és előre mozduljon.

Éva a hallottak alapján változtatott mozgásán, és elkezdte figyelni Marcipán lapockáját. Amikor ráérzett a megfelelő ütemre, már nem mozgott olyan görcsösen.

- Úgy érzem, már alakul – mosolygott Lászlóra.
- Így már valóban nem annyira fárasztó.

Még szerencse, hogy a táncról, edzett lábizmaim vannak, különben holnap izomlázam lenne – mondta, és nem azért, hogy panaszkodjon.

Így ügettek pár percig, utána László visszalassított lépésre.

Marcipán ismét követte a mellette haladó ló példáját. Visszaültek a nyeregbe. Éva ismét körül tudott nézni, mert nem kötötte le figyelmét az ütem tartása. Láttá, hogy visszaértek oda ahonnan indultak. Az istálló mellett László leugrott a lováról, és odalépett Éva mellé, hogy segítsen neki. Amikor bevezették lovaikat, a bokszok előtti folyosóra, látták, hogy Petra is felébredt, és már talpig lovagló felszerelésben, várja, hogy Géza befejezze Rozsdás nyergelését.

- Én is lovagolok reggeli előtt – jelentette ki, lehetőséget sem adva az ellenvéleménynek.

- Jó, de nem egyedül – mondta László. – Géza, menj vele. A fedett karámban lovagolhat, de maximum, ügésben. – adta ki az utasítást.

- Közben, ha hibát látsz, javíts a tartásán, és a mozgásán. Vedd úgy, hogy a tanítványod.

László leszerszámozta a lovakat, majd követte Évát a zuhanyzóba.

44. fejezet

A XVIII. –kerületi Önkormányzat előtt, gyülekezett a kis létszámú násznép. Takács Rózsa, és Géza, mint tanúk voltak jelen. Lajos töltötte be egyelőre a rokon szerepét, mivel Petra még nem volt itt, Fanni pedig, Géza párjaként topogott a hűvös nyirkos időben. Az ifjú pár még váratott magára.

László egyelőre, mint esküvői sofőr, és természetesen vőlegény, nyomta meg a kaputelefon gombját. Ahogy meghallotta a kattanást beleszólt: - A hintó előállt.

- Hamarosan lent leszünk, már csak kabátot veszünk – hallotta Éva hangját.

- Itt várok – mondta, és választ már nem várt.

Visszasétált az autóhoz, és a csomagtartóból kivette a korábban vásárolt hosszú fehér szalagot, amit felkötött az antennára, ezzel adva az alkalomhoz illő megjelenést a járműnek.

Először Petra érkezett, mert ő szaladt a lépcsőn, hogy minél hamarabb találkozzon, apukájával. Tudta, hogy már hivatalosan is az, mert ott volt mikor tegnap délután aláírták az örökbefogadási papírokat.

- Szia, apu – üdvözölte, és a nyakába csimpaszkodott.

Mielőtt László fogadhatta volna a köszönését, már fel is tette első kérdését:

Milyen autó ez, ezt még nem láttam?

- Szia, kicsim – fogadta először a köszönést.

Ekkor érkezett oda Éva.

- Milyen autó ez? – kérdezte ő is.

- Tegnap vettem – magyarázta László. – Az utóbbi időben, már majdnem sajátomként használtam a lovarda kocsiját.

Mivel kiköltözöm a régi szobámból, mindennap szükségem lesz autóra, ezért vettem magamnak egyet. Tetszik a hölgyeknek?

Éva körbejárta a sötétkék autót, majd kinyitotta a jobb oldali első ajtót, és belül is szemügyre vette.

- Szép járgány, csak kicsit komor a színe – állapította meg röviden -, de a mai alkalomra kifejezetten elegáns. Jól áll neki a szalag.

- Nekem tetszik – nyilatkozott Petra röviden, amikor beült a hátsó ülésen előkészített magasztóra.

László megvárta, míg Éva elfoglalja a helyét, majd becsukta az ajtót. Megkerülte a kocsí orrát, és beszállt a kormány mögé.

- Induljunk, nem szeretnék elkésni – mondta és elindult.

A rájuk várakozó társaság nem figyelte a parkolóba érkező sötét autót, mert nem ilyenekkel várták az ünnepeket. Amikor kiszálltak akkor ismerték meg őket.

László sötét öltönyben volt, rajta a hűvös idő miatt, sötét háromnegyedes kabát, és persze fekete cipő. Éva öltözkézből a majdnem földig érő fekete átmeneti kabát miatt nem látszott semmi.

Petra rózsaszín pufi dzsekije alól kilátszott a halványkék, hosszú, koszorúslány ruha. Fehér harisnya, és szintén kék cipő egészítette ki öltözkézt.

László kinyitotta a csomagtartót, és elővett egy vajszi-nű rózsákból kötött menyasszonyi csokrot, és átnyújtotta Évának.

- Honnan tudad, hogy ez a szín a kedvencem? – kérdezte, és átvette a virágot.

- Nem tudtam – válaszolta László. – Beléptem a virágüzletbe, és más virágot nem láttam csak ezt, a többi mintha ott sem lett volna, tudtam, hogy ebből kell megcsináltatnom a csokrot.

- Nem akartam, hogy korán meglásd a menyasszonyi ruhámat ezért vettem fel ezt a rémes kabátot, de most már megnézheted – szétnyitotta a kabátot, és csak azt látta, hogy Lászlónak leesik az álla.

Vajszínű kosztüm volt rajta. Majdnem azonos árnyalatú, mint a kezében lévő rózsák. A ruha követte minden hajlatát, és domborulatát.

Körülnézett a jelenlévő férfiakon, és feltűnt neki, hogy nem csak vőlegénye szája maradt nyitva.

- Csukjátok be a szátokat, mielőtt torokgyulladást kaptok ettől a nyirkos levegőtől – tanácsolta, és összefogta magán a kabátot. – Bent majd leveszem, akkor többet láthattok – mosolygott az egybegyűltekre.

Elindultak a bejáráshoz. A társaság a kapunál előre engedte a házasulandókat. A portás eligazította őket, hogy a kisterem az első emeleten van. Felérve László bement az irodába ahol az időpontot kérték, és jelezte az ott lévőeknek, hogy megjelentek az esküvőre. Visszatérve azt látta, hogy Éva a társaság közepén forog, bemutatva az egybegyűlteknak a ruháját, ami alakjának minden részletét kiemelte.

- Nagyon csinos vagy – ölelte meg László -, de kezdek féltékeny lenni.

A titkárnő összeszedte az igazolványokat a két tanútól, a házasulandóktól a gyűrűket is elkérte, majd felszólította őket: - Kérem, fáradjanak be!

A jegyespár előre engedte a vendégeket, ők meg az ajtóban várták a bevonuló zenét.

A terem, megnyugtató halványzöld színét, fehér keretbe foglalt vajszínű részekkel díszítették. Elöl sötétbarna íróasztal, mögötte szék az anyakönyvvezetőnek.

Az asztalon kinyitva a tekintélyes méretű anyakönyv. Az asztal előtt tizenkét Tiffany szék, halvány virág mintával. A vendégek helyet foglaltak az első sorban. Előtük két szék üresen maradt a jegyespárnak.

A tanukat az ezek mellé helyezett zsámolyra ültette a titkárnő.

Utána az oldalajtón távozott a helyiségből. Hamarosan megjelent a vállán keresztülvetett nemzetiszínű szalaggal az anyakönyvvezető, és megállt az asztala mögött. Megszólalt a zene, ekkor indult el Éva, és László, az ütemre lépkedve.

Leültek a számukra fenntartott székekre. A zene kicsit lehalkult, teret engedve a következő eseménynek. A jegyespár mosolyogva egymásra nézett, és áradt a szerelem a szemükből.

- Szeretettel üdvözlöm, e borongós napon megjelent jegyeseket, rokonokat, és barátokat, remélve, hogy a most megkötendő házasságban ez lesz az utolsó, ilyen szürke nap.

Önök, mint fűltanúk előtt megállapítom, hogy a házassági szándék vitathatatlanul fennáll. A lehetséges büntetési tételek változatosak, szerepel közöttük az örökös béklyó és rabiga - de ugyanúgy kiróható a holtig tartó boldogság is.

Csak az előttem ülő két fiatalon múlik, hogy mi lesz az ítélet – próbálta oldani, a kinti mintájára, bent is fellelhető borút. – Kedves ifjú pár, eddigi életük valóban legnagyobb döntését hozták meg akkor, amikor szerelemmel a szívükben megjelentek előttem azzal a szándékkal, hogy egymással házasságot kössenek.

És most, ahogy ígértem, az itt megjelentek mindannyian fűltanúi lehetnek, Éva, és László egybehangzó vallo-másának.

Felvette az asztalon lévő papírt, amiről a neveket fogja felolvasni.

Nem akarta eltéveszteni, mert az rossz fényt vetett volna felkészültségére.

- Kérem, álljanak fel! – emelte tekintetét ismét a társaságra.

- Kijelenti-e ön Fodor Éva, hogy az itt megjelent, Sárosi Lászlóval házasságot köt, és jóban, rosszban vele tart?

- Igen – válaszolta azonnal Éva.

- Kijelenti-e ön Sárosi László, hogy az itt megjelent, Fodor Évával házasságot köt, és jóban, rosszban vele tart?

László sem habozott mielőtt kimondta: - Igen.

- Egybehangzó, igen kijelentésük alapján, kijelentem, hogy Fodor Éva és Sárosi László mostantól házastársak – vont le az egyértelmű következtetést. – Elsőnek felkérem a feleséget a házassági anyakönyv aláírására.

Éva odament az asztalhoz, és ahol mutatta az anyakönyvvezető ott aláírta a könyvet. Utána László, majd a két tanú is hitelesítette a házasságkötésük tényét.

Éva és László már nem csak egy pár, hanem házaspár, egy család.

A mai naptól házastársként élik majd a mindennapjaikat, nemcsak érzelmileg, hanem jogilag is összetartoznak. Mint házastársak felelősséggel tartoznak egymásért. Csakis önmükön múlik, milyen boldogok lesznek, hogy az egymásnak ajándékozott életüket milyen tartalommal töltik meg.

Kívánom, hogy egész életükben együtt tudják ünnepelni december 16-át, és hosszú évek múlva is szívesen és szeretettel emlékezzenek vissza a mai napra, amely az önök piros betűs ünnepe.

Kívánom, hogy egész életükben mindig nagyon szeressék egymást. Segítsék a társukat jóban, rosszban egyaránt. Soha ne feledjék, lehet az élet gondtalan, derűs, de jöhetnek sokkal vidámabb napok is, melyet biztos nem szeretnének egymás nélkül eltölteni. Életük összekötésével a legszebb ajándékot adták egymásnak, önmagukat.

A zene most másakra váltott, és ekkor bejött a titkárnő egy kispárnával a kezében, amire vékony, selyem szaggal, voltak a gyűrűk odakötve.

Az anyakönyvvezető kijött az asztal mögül és az mondta: - Kedves fiatalok, engedjék meg, hogy először egy Goethe verssel köszöntsem önöket, mint új házassókat.

*„Azt adom, mi legnagyobb: a szívemet,
Mely útra kelt és felkutatta a tiedet.
Rejts el, őrizz, éltess engem kedvesem.
Én veled leszek, és Te leszel a mindenem”*

A zene elhallgatott. - E gondolatok jegyében, szereteük és összetartozásuk szimbólumaként húzhatják egymás ujjára a karikagyűrűket.

Sorban felkerült a gyűrű, Először Éva, majd László ujjára.

- Fogják meg egymás kezét, nézzenek egymás szemébe és az igent, pecsételjék meg az első hitvesi csókkal. Kis felhördülés követte a kicsit hosszúra sikerült csókot. Elsőnek az eseményt celebráló gratulált az ifjú párnak, majd az ismét beérkező segítség, tálcájáról levett egy pohár pezsgőt.

- Ezzel a pohár itallal köszöntsük az fiatalokat – emelte magasra a poharát, és megvárta amíg, mindenik elvesz egyet. Csak éppen belekortyolt, majd az oldalajtón csendben távozott. Sorban mentek koccintani a megilletődött párral. A gratulációk után, amerről jöttek arra távoztak a teremből. Az ajtón túl, visszakapták igazolványaikat. László az személyije mellé átvehette a házassági anyakönyvi kivonatot is.

Kiérve a szabadlevegőre Lajos körbe nézett. Hamar megtalálta, amit keresett.

- Utólagos engedelmetekkel, rendeltem egy kisbuszt – mutatott a parkolóban álló jármű felé. – Így együtt mehetünk az étterembe. Onnan már úgysem vezethetne senki, az itt hagyott autókért majd holnap visszajöttek.

Sorban beültek, és elindultak az Éva és László által kiválasztott vendéglátó helyiség felé.

45. fejezet

Az étterembe először Lajos ment be ellenőrizni, hogy minden a megbeszéltek szerint, van-e előkészítve. A főpincér megnyugtatta, hogy minden rendben van.

- Gyertek utánam – szólt ki a bejáraton a társaságnak. – Mutatom az utat – ment elől, mint egy házigazda.

Bevezette a vendégeket, egy létszámukhoz képest nagy terembe.

Hangulatos félhomály volt. A bejáratnál balra, kéttagú zenekar már játszotta Verdi Aida bevonulási indulóját. Jobbra a terem végében hosszú asztal, úgy megterítve, hogy minden helyet foglaló a terem közepe felé néz.

A bejáratnál szemben lévő falnál még három asztal volt előkészítve, de evőeszközök nélkül. A zenekar előtt akkora szabadterület, hogy több pár is elfér, ha táncolni akar.

- Elég nagy terem ennyi embernek – jegyezte meg László -, és minek a többi asztal?

- Már csak ez a terem volt szabad, és nem akartam, hogy a többi vendég között keljen ünnepelni – zárta rövidre a kérdést Lajos. – A zenekar meg csak ráadás.

Alig foglaltak helyet, a pincérek máris munkához láttak. Mindenki elé letettek egy pohár pezsgőt.

Mikor megkapták italukat Lajos felállt, jelezve, hogy mondani szeretne valamit.

- Kezdeném azzal, hogy még egyszer gratulálok nektek, és örülök, hogy nem vártatok sokáig az esküvővel – indította pohárköszöntőjét. – Örülök, hogy egymásra találtatok. Színt hoztatok szürke napjaimba. Ferinek is itt kellene most ülni köztünk, de sajnos ő már nem tud. Idén elvesztettem egyik fiamat, de megtaláltam a másikat.

Az első elvesztését soha nem fogom kiheverni – törlött ki egy könnycseppet a szeméből – de a továbbiak elviselésében nagy segítséget jelent, hogy végre ismét egymásra találtunk Lászlóval.

Az pedig boldoggá tesz, hogy a házasságotokkal kaptam, egy lányt, és egy unokát is.

Emelem poharam az ifjú párra – tartotta magasba italát -, legyetek nagyon boldogok!

Mindenki felemelte poharát is ivott. Alig foglalt helyet Lajos, szólásra emelkedett László.

- Szeretnék én is pár szót mondani – kezdte mondanóját.

– Messziről kezdeném – tartott egy kis szünetet, mintha átgondolná, amit szeretne megosztani az egybegyűltekel. - Már több mint öt évvel ezelőtt komoly balesetet szenvedtem. Örülök neki, hogy túléltem.

- Mi is – mormolták a többiek.

- Nagyon hosszú idő telt el azóta – folytatta, mosollyal jelezve az együttérzést. - Saját bajomon túl, magamat hibáztattam Harcos elvesztésért is. Nem tudtam feldolgozni. Úgy éreztem megbuktam, alkalmatlan vagyok mindenre. Eltemettem magam a lovardában, ott legalább lovak között voltam, akiket mindig nagyon szerettem. Lassan fizikailag rendbe jöttem, de lelkileg nem.

Tettem a dolgomat gépiesen, addig, amíg egyik este Zsófi meg nem kért, hogy nézzem meg a lovaglását. Csodásan csinált mindent, de akkor jöttem rá, hogy látom végre a lovast is a lovon. Tudok neki tanácsot adni, hogy mitől lenne jobb. Ő jó tanítvány, soha nem ellenkezik, mindent megcsinál, ahogy mondom. Öröm vele dolgozni, és még nagyobb öröm, amikor ez érmekben is megnyilvánul.

Elvesztettem egyetlen testvéremet, akivel mindig jól kijöttünk. Ez egy kicsit visszavetett, de közben, alakult a kapcsolatom Évával, és Petrával. Ismét közel kerültem apámhoz, akit, mint kiderült alaptalanul vádoltam, és zártam ki az életemből. Közben jelentkezett Fanni a felkéréssel a nemzeti vágtára. Felébredtem.

Ezek az események, és főleg Éva ráébresztett, hogy van élet a lovardán kívül is. Örülök, hogy Éva a feleségem, és, hogy már hivatalosan is Petra a lányom – emelte magasba a poharát jelezve, hogy mondandója végére ért.

Köszönöm, hogy eljöttetek megünnepelni boldogságunkat. Egészségetekre! – fenéki üritette poharát.

Mivel a pincérek úgy érezték ez volt az utolsó pohárköszöntő, mindenkinek a kezébe adtak egy-egy étlapot. Halk duruzsolás mellett válogattak. Géza és Fanni összebújva egy mappát néztek. Együtt próbáltak egyformát keresni. Éva Petrával egyeztetett, hogy mi lenne megfelelő a kislánynak. László hamar választott, és amíg viszsza nem jöttek a felszolgálók addig apjához fordult.

- Köszönöm, hogy elintézted ezt a különtermet, így tényleg sokkal meghittebb – hálálkodott. – Ami az előbb kijött belőlem, már régen nyomasztott, de nem hiszem, hogy az idegenekkel közös helyen elmondtam volna.

- Szívesen – mondta Lajos, és odakoccintotta poharát a fia kezében lévőhöz, pedig már mind a kettő üres volt.

A boldogságtól sugárzó szemébe nézve, még hozzátette: – Remélem, az étel is olyan finom, mint amilyen kellemes ez a hely.

A személyzet felvette a rendeléseket, közben beterítették az asztalt sörrel, borral, meg amit kértek a vendégek.

Alig váltottak egymással pár mondatot, már el is kezdtek felszolgálni a megrendelt ételeket.

Evés közben folytatódott a beszélgetés, és a koccintgatás. A zenekar kellemes halk aláfestő zenét játszott, nem zavarva a hangerővel az ünneplőket.

Hamar kiürült minden tányér, és gyorsan elhordták a szennyest. Pótolták az elfogyott italokat.

Mindenki figyelmét magára vonta a zenekar a magasabb hangerővel megszólaló tussal.

A szintetizátor dob gépéből egyre hangosodott a dobpergés, majd a cintányér hangjára a kitáruló ajtóban megjelent a kéteemeletes esküvői torta. Az asztal közepére tették, Éva, és László elé. Mellé készítettek egy tortavágó kést is.

Az új házasok közös erővel felvágták, első közös tortájukat. Az első szeletet Petra kapta, mert ő volt a legizgatóbb. A másodikat Lajos elé tette Éva, utána sorban mindenki elé vitt egy szeletet. Lászlóval közösen osztottak egyen, és nem vesztek össze rajta.

Már egy ideje csak iszogattak, és a beszélgetés is kezdett laposodni, ekkor Lajos oda intette az egyik pincért és a fülébe súgott valamit, majd a társasághoz fordult.

- Úgy látom kicsit alább hagyott a hangulat – vont a magára figyelmet. - Azt mondtátok, hogy az esküvőn nem szeretnétek felhajtást, ezért vagyunk ennyien. Viszont nem eset szó a lakodalomról, ami most kezdődik.

A zenekar ismét tust húzott, a cintányérra kitérült az ajtó, és népes társaság kezdett beözönlöni rajta. Mindenki kezében egy pohár pezsgő.

Elöl Béla a lovarda tulajdonosa, mögötte a beosztottjai, utánuk Füzesi doktor, és a családja.

Majd, követte a társaságot Éva tanítványai közül az a három pár, akik olyan régóta járnak hozzá, hogy már a barátainak tartja őket.

Béla kivételével helyet foglaltak az evőeszköz nélküli asztaloknál.

Köszöntöm az ifjú párt – kezdte mondandóját Béla.

Ha azt hittétek, hogy ezt a jeles napot a barátok nélkül ünnepelhetitek, akkor nagyon tévedtetek.

Még szerencse, hogy Lajos megkeresett, és megkért, hogy szervezzem meg ezt a meglepetést. Nekem pedig Petra segített, azzal, hogy Éva telefon regiszteréből ki-másolta az itt megjelenő tanítványainak a számát, így őket is meg tudtam hívni. Emelem poharam rátok – nagyot kortyolt a pezsgőből. – Kérem az ifjú párt, hogy az első táncukkal nyissák meg a lakodalmat.

Mindenki ivott, a zenekar tangóra váltott, és növelte a hangerőt.

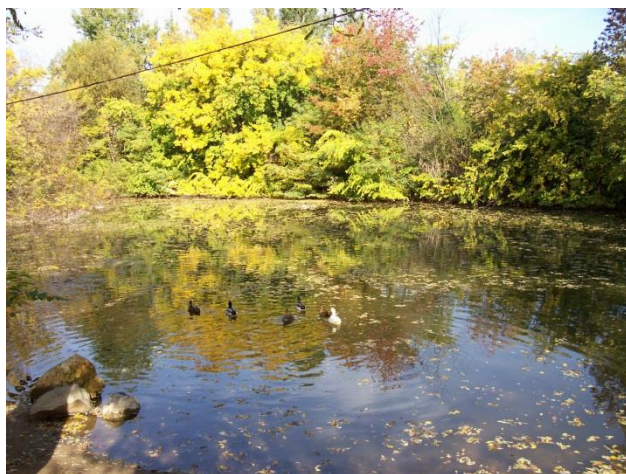
László felállt, és kezét nyújtotta feleségének. Kézen fogva mentek ki a zenekar elé, és táncolni kezdtek. Hamarosan megtelt a táncparkett a párokkal. Fanni, és Géza szinte egymásba bújva lépkedett a zene ütemére. A következő számra lekérték Évát, így László felszabadult annyira, hogy oda menjen apjához.

- Köszönöm – mondta neki -, de ha már így megszervezted, akkor neked is táncolnod kell. A helyedben nem hagynám egyedül ücsörögni Rózsát.

- Már én is gondolkodtam rajta, de egy kicsit be vagyok rozsdásodva – szabadkozott fia előtt.

- Csinos asszony, már a házasságkötő teremnél kiszúrta – mosolygott Lászlóra.

Két kezére támaszkodva felállt, fiára mosolygott, és elindult Rózsa felé.

(A kép címe: A kacsák visszatértek; Készítette: Félégyházi János)

Romantikus történet, mely Éva, és László szerelmének kialakulásáról szól. Éva tánctanár, László pedig egy lovarda meghatározó embere. Egész eddigi életét a lovak szeretete töltötte ki. A történet olvasása közben sok érdekes, és fontos ismeretet szerezhetünk a lovakról. Be tekintést kapunk a lovaglás tudományába, az idomítás menetébe, és a versenyzésre való felkészítésbe. Izgalmas versenyeken vehetünk részt, anélkül, hogy kikelnénk a foltból.

Részlet a könyvből:

- Jól megy – mondta Géza, aki csak ekkor találta meg Lászlót. – Ügyes ez a lány – tette még hozzá.

László nem válaszolt, pedig hallotta a megjegyzést. Feszülten figyelte a kivetítőt, mert ismét takarásban voltak. Láta Fanni mozgásán, hogy szinte csak utazik Szélvész hátán. Szép stílusban, látható erőfeszítés nélkül tartja a harmadik helyet. Amikor ismét eléjük ért a mezőny Géza kiabált oda neki.

- Gyerünk, kislány, ügyes vagy.

Ismét takarásba kerültek. Kezdődött az utolsó kör. László a kivetítőn is jól látta Fanni mozgását. Jobban kiemelkedett a nyeregből, ráhajolt a ló nyakára, így a kezét előrébb tudta nyújtani, hogy lazítson a gyeplőn. Szélvész, mint aki felszabadult, testét egyre jobban kinyújtotta, mint aki feljebb kapcsol egy sebességi fokozattal. Mire a szobrok mögé értek, ledolgozta a hátrányát, és láthatóan egyre fokozta a tempót. Amikor ismét László elé értek, már egy orrhosszal vezetett. Láthatóan semmi munkát nem adott zsokéjának, úgy döntött ezt egyedül is megnyeri. Fanninak még annyi ideje is volt, mikor elszárgult előttük, hogy kimosolyogjon rájuk. A befutót ismét csak a kivetítőn tudták figyelni. Legalább két hosszal nyertek.

Géza és László örömeiben összeölelkezett.

- Ezt nagyon jól csinálta – mondta Géza. – Nem bíztam a lányban, de ezt a verseny nagyon jól felépítette. Hagyta az ellenfeleket kifáradni, ő meg csak utazott, egészen az utolsó körig. Csodálatos volt – hadarta szinte önkívületi állapotban a boldogságtól.